

ดู แล้ว ก็ รัก

เวลาดูก็รัก

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พวกเขาได้สะดวกและเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม

พื ม ำ ค่ำ

สำนักพิมพ์

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๕๖๕

เพลิงพยัคฆ์

ผู้เขียน : ฉนรา

พิมพ์ครั้งแรก : มกราคม ๒๕๕๗

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-0752-3

ราคา ๓๙๐ บาท

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อุมพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : ธนตรา ทิพนก พิสูจน์อักษร : ศตพร

ออกแบบปก : generalthings@gmail.com จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พี.รินทร์ (๑๙๙๑) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสภาพรบูรณ์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวนิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภัทร พงษ์ไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายสิทธิ์ต่างประเทศ : ลินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสภาพรบูรณ์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๙๗๐

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

คำนำนักเขียน

ในที่สุด ดิฉันก็ได้ลงมือเขียนคำนำเสียที อย่างที่ดิฉันเคยเรียนไว้ในนิยายเล่มก่อนๆ ว่า การเขียนคำนำเป็นส่วนที่ดิฉันชอบมากที่สุด เพราะมันหมายถึงนิยายที่เขียนมาตลอดระยะเวลาหลายเดือนได้จบลงแล้ว จึงเป็นความรู้สึกโล่ง ปลอดภัยอย่างหาที่เปรียบมิได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนิยายเรื่อง *เพลิงพยับ* ที่อยู่ในมือของท่าน ทั้งนี้เป็นเพราะนิยายเรื่องนี้ดิฉันเริ่มต้นวางโครงการเมื่อปลายปี ๒๕๕๔ กว่าจะเริ่มต้นเขียนก็ล่วงเข้าเดือนมีนาคมปีต่อมา เมื่อจะลงมือเขียนก็ชวนคุณช่อนกลิ่น ซึ่งเป็นลูกหลานคนจีนเหมือนกัน เขียนเป็นซีรีส์เพื่อเล่าถึงชีวิตชาวจีนในอดีตว่าการอพยพมาอยู่แผ่นดินใหม่ ข้าวของที่ติดตัวมาแม้แค่เสื้อผ้าหมอนใบนั้นเป็นอย่างไร แต่น่าเสียดายคุณช่อนกลิ่นติดภารกิจ จึงไม่สามารถเขียนร่วมกันได้ ดิฉันจึงลงมือเอง ตั้งใจว่าจะเขียนเป็นซีรีส์สามเล่มจบ และต้องขอบคุณคุณประวิทย์ สุวณิชย์ บรรณาธิการบริหาร ที่กรุณาตั้งชื่อชุดให้ว่า 'เลือดพระนง' เริ่มต้นด้วยเรื่องของ พยับ ตามด้วยชีวิตของ มังกร และปิดท้ายด้วยเรื่องราวของ อัสดร

ถือว่าเป็นนวนิยายชุดที่ยังมีเส้นทางอีกยาวไกล และทั้งสามเล่มจะเป็นเรื่องราวเกี่ยวข้องกับกลุ่มอั้งยี่ในเยาวราช ช่วงสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ ซึ่งมีชาวจีนโพ้นทะเลมากมายบนแผ่นดินไทย และมีกลุ่มก้อนที่รวมตัวกันต่อต้านญี่ปุ่น ในยุคนั้นมีการฆาตกรรมเกิดขึ้นหลายครั้ง และสันนิษฐานว่าเกี่ยวข้องกับกลุ่มใต้ดินที่ต่อต้านญี่ปุ่น ก่อนสงครามโลกครั้งที่ ๒ ญี่ปุ่นรุกรานประเทศจีนและทำร้ายผู้คนอย่างโหดร้าย ชาวจีนที่อพยพไปอยู่ในประเทศต่างๆ ต่างก็รวมตัวกัน เพื่อสนับสนุนทุนรอนส่งกลับไปช่วยบ้านเกิดเมืองนอน และเผยแพร่แนวคิดปฏิวัติ (ดังเช่นที่ ดร. ชุนยัตเซ็นปฏิบัติ ด้วยการเดินทางไปพบปะชาวจีนในประเทศต่างๆ และเคยเดินทางมาประเทศไทย ใน ค.ศ. ๑๙๐๘ เพื่อระดมทุน ก็ได้กลุ่มดังกล่าวให้การสนับสนุน ซึ่งท่านได้กล่าวว่า การปฏิวัติจะไม่สำเร็จเลยหากไม่ได้ความช่วยเหลือจากสมาคมหงเหมิน) ดังนั้น หัวหน้ากลุ่มผู้มีอิทธิพลในเมืองไทย จึงอาจถูกญี่ปุ่นซึ่งในเวลานั้นขยายอิทธิพลไปทั่วเอเชียอาคเนย์ลอบสังหาร

และเป็นที่น่าสนใจชมชาวจีนอย่างหนึ่งก็คือ พวกเขาจะรักและสามัคคีกัน ร่วมกันก่อตั้งสมาคมต่างๆ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่มาจากเมืองเดียวกัน หมู่บ้านเดียวกัน เพื่อให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รวมตัวกันอยู่เป็นกลุ่มก้อน ช่วยเหลือกันในการประกอบกิจการค้าขาย อย่างที่เราเห็นทั่วโลกว่า ไม่ว่าที่ไหนก็ต้องมีไชนatown และที่ประเทศไทยก็คือเยาวราช เป็นต้น เห็นชัดว่า การให้ความช่วยเหลือกันและกันมีหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะในรูปแบบสมาคมของแซ่ หรือกลุ่มอิทธิพลที่คนไทยเรียกกันว่า ‘อั้งยี่’ ก็ตาม

ที่ว่า คำว่า ‘อั้งยี่’ ไม่ได้มีความหมายในภาษาจีนที่สื่อถึงกลุ่มใต้ดินนี้ แต่ที่เมืองจีน กลุ่มอิทธิพลนี้เป็นที่รู้จักกันในนาม ‘สมาคมหงเหมิน’ โดยมีวัตถุประสงค์คือ ช่วยเหลือเพื่อนชาวจีนด้วยกัน มีกฎเหล็กเข้มงวดทั้งหมด ๓๖ ข้อ เน้นความเป็นภราดรภาพและมิตรภาพ แต่ภายหลังเมื่อมีผลประโยชน์ มีรายได้จากการเก็บค่าคุ้มครองมากขึ้น จึงกลายเป็นกลุ่มก้อนที่ทำการค้าผิดกฎหมาย และฆ่าฟันกันเองเพื่อแย่งชิงความ

เป็นใหญ่

ก่อนลงมือเขียน ดิฉันต้องอ่านหนังสือมากมาย ทั้งสภาพเศรษฐกิจ สภาพบ้านเมือง ซึ่งต้องขอบคุณบรรณาธิการบริหารอีกครั้ง ที่เอื้อเพื่อให้ ดิฉันยืมหนังสือมากมาย ซึ่งมีข้อมูลเกี่ยวกับกรุงเทพฯ ในยุคนั้น รวมถึง การช่วยเหลือให้ติดต่ออาจารย์โกวิท ตั้งตรงจิตร ผู้เขียนหนังสือ *เล่า ความหลังครึ่งสงคราม* ซึ่งท่านมีอายุสิบสามปีเมื่อเกิดสงครามโลก และ ยังมีความทรงจำดีเยี่ยม ดิฉันได้ขอสัมภาษณ์ถึงสภาพสังคม เหตุการณ์ และเรื่องราวเด่นๆ ในยุคนั้น ท่านก็เอื้อเพื่อให้ข้อมูลมาเยอะมาก จนดิฉัน ต้องพยายามหาที่ลงให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้ผู้อ่านสามารถ จินตนาการเห็นภาพผู้คนในสมัยนั้น

และมีหนังสืออีกเล่มหนึ่งที่ดิฉันได้รับมาจากเตี้ยของตัวเอง คือ *รักชาติ ยิ่งชีพ : ชีวิตประวัติเหี้ยกวงเอี่ยม* เขียนเป็นภาษาจีนโดย อัมพร เอี่ยมสุรีย์ แปลโดย ดร. เสาวคนธ์ รัตนวิตราศิลป์ ซึ่งท่านเป็นบุคคลที่ ทรงคุณค่ายิ่งนักสำหรับชาวจีนในสมัยนั้น เพราะดำรงตำแหน่งประธาน หอการค้าไทย-จีนสมัยที่ ๑๕ ในปี ๒๔๗๕ และสมัยที่ ๑๖ ทั้งยังเป็น ผู้ก่อตั้งโรงเรียนจีนหลายแห่ง รวมถึงเป็นผู้ก่อตั้งมูลนิธิป่อเต็กตึ๊ง และเป็น ประธานถึง ๓ สมัย จนกระทั่งถูกลอบสังหาร คุณอนุเทน เตชะไพบูลย์ ซึ่งขณะนั้นอายุ ๒๒ ปีในฐานะรองประธาน จึงเข้ามารับตำแหน่งแทน

เรื่องราวชีวิตของคุณเหี้ย รวมถึงเรื่องราวในหนังสือ เป็นสิ่งที่ให้ ข้อมูลแก่ดิฉันมากมายเหลือเกิน ทั้งชีวิตประจำวัน การแต่งกาย และสังคม จีนในสมัยนั้น ดิฉันรู้สึกดีใจและซาบซึ้งใจเตี้ยของตัวเองมาก พอทราบว่า ดิฉันจะเขียนนิยายเกี่ยวกับคนจีนในยุคสงครามโลก ท่านก็รีบไปรื้อ หนังสือเก่ามาให้ทันที และท่านก็ดีใจที่ดิฉันจะเขียน ด้วยอากงของดิฉัน อพยพมาจากแผ่นดินจีนในสมัยนั้นเช่นกัน ท่านจึงรู้สึกภูมิใจ และดิฉัน ก็ดีใจที่ได้สร้างรอยยิ้มให้แก่ท่าน ถือเป็นการรำลึกถึงบุญคุณของอากง ที่ได้เริ่มต้นสร้างฐานะให้แก่ลูกหลานอย่างยากลำบาก จนทำให้พวกเขา

ทุกคนอยู่สุขสบายในทุกวันนี้

ดิฉันขอขอบคุณ พี่โอพิน คุณมิก ที่ช่วยเรื่องชื่อภาษาจีนของตัวละคร เนื่องด้วยคนจีนในยุคนั้นส่วนใหญ่พูดภาษาจีนแต้จิ๋ว ดังนั้นชื่อก็ควรเป็นภาษาเดียวกัน หากพลาดพลั้งตั้งเป็นภาษาจีนกลาง ผู้รู้จะท้วงติงได้ จึงต้องขอบคุณพี่โอพิน คุณมิก รวมทั้งคุณแม่ของท่านทั้งสองที่ให้ความช่วยเหลือเอื้อเฟื้อเพื่อดิฉันมา ณ ที่นี้ด้วย

ที่สำคัญ ดิฉันขอขอบคุณเพื่อนนักอ่านทุกท่าน ที่ติดตามอ่านบนเว็บ และยังรอคอยเมื่อดิฉันพบเรื่องนี้ ไปเขียนอีกสองเรื่องในระหว่างนั้น เพื่อนหลายคนพยายามเรียกร้องให้กลับมาเขียนต่อโดยไว แต่เนื่องด้วยเป็นนิยายที่เขียนยากและละเอียด หากข้อมูลไม่พร้อม การเขียนก็จะไม่สนุกและติดขัด ดิฉันจึงบั้นนิยายเรื่องอื่นออกไปก่อน พอเสร็จสิ้นภารกิจทุกอย่างแล้วก็กลับมาเขียนต่อเรื่องนี้จนจบ สุดท้ายก็สำเร็จเป็นเรื่องราวได้สมบูรณ์และมีความหนามากที่สุดอีกเรื่องหนึ่งของดิฉันทีเดียว

ดิฉันหวังว่าเพื่อนๆ นักอ่านจะชื่นชอบนิยายบู๊ รัก ดราม่า ที่รวมกันอยู่ในเล่มนี้ และขอให้เพลิดเพลินในการอ่าน แล้วพบกับเล่มต่อคือ *ไฟรัก...มังกร* ในเร็วๆ นี้ค่ะ

ด้วยความปรารถนาดี

ณารา

๑ มกราคม ๒๕๕๗

บทนำ

ธนบุรี พุทธศักราช ๒๔๗๗

ท่ามกลางความมืดมิดของคืนเดือนแรม มีเพียงแสงวิบวับจาก หิ่งห้อยใต้ต้นลำพูริมคลองพอให้เห็นเงาตะคุ่มของแปลงผักกว้างใหญ่ ตรงหน้า และห้องร้องที่ขุดขึ้นเพื่อวิดน้ำจากคลองเข้าไปรดแปลงผัก เวลาใกล้เที่ยงคืนเช่นนี้ ชาวบ้านต่างพากันหลับสนิท มีเพียงร่างสูงแก้งก้าง ของชายหนุ่มผู้หนึ่งผุดลุกผุดนั่งด้วยความกระวนกระวายใจ เมื่อเวลาผ่านไป แต่ละวินาทีอย่างเชื่องช้า ชัดกับหัวใจที่เต้นรัวราวกับจะหลุดออกมา นอกรอกของคนที่กำลังทำผิดมหันต์ ทั้งผิดต่อบิตามารดา และไม่คิดถึง แม่แต่อนาคตของตนเอง ทั้งหมดนี้ เพื่อความต้องการของผู้หญิงที่ตนรัก เพียงคนเดียวเท่านั้น

พยศษ์ไม่รู้ว่าบัดนี้เป็นเวลากี่โมงแล้ว เพราะนาฬิกาเรือนเดียวที่บิดา อุตส่าห์เก็บหอมรอมริบซื้อให้เป็นของขวัญในวันที่เขาสอบติดคณะรัฐ- ประศาสนศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อสองปีก่อนก็ถูกขायเพื่อ

เป็นเงินก้อนหนึ่งไว้ใช้ในอีกหลายเดือนข้างหน้า

เตี้ยบุงป้อ บิดาของเขาเป็นชายหนุ่มที่อพยพครอบครัวมาจากจีนแผ่นดินใหญ่เมื่อหลายปีก่อน เช่นเดียวกับคนจีนอีกนับหมื่นนับแสนที่ต้องการหลบหนีจากแผ่นดินที่กำลังลุกเป็นไฟ สะแสแสวงหาแผ่นดินอันสงบสุขท่ามาหากิน และสร้างเนื้อสร้างตัว บุงป้อพบรักและสมรสกับม่วยแซ ลูกสาวคนจีนในละแวกบ้านเดียวกัน หลังแต่งงาน ทั้งสองตัดสินใจเช่าที่ดินพระยาพิทักษ์สันติชนปลูกผัก เลี้ยงเบ็ด ตามคำชักชวนของอาทัง ญาติห่างๆ ของภรรยาและเป็นเพื่อนสนิทของบุงป้อตั้งแต่เดินทางมาบางกอก ซึ่งเปลี่ยนอาชีพจากจับกังท่าเรือไปเช่าที่ปลูกผักส่งตลาด พอเริ่มไปได้ดีก็ชักชวนมาอยู่ใกล้ๆ กัน

หลังจากเขาเข้าเรียนมหาวิทยาลัย ทั้งสองก็วาดฝันสวยหรูว่าอนาคตบุตรชายคนโตจะได้เป็นเจ้าของนายคน รับราชการ ได้ดิบได้ดีเฉกเช่นลูกหลานชาวจีนซึ่งอพยพมาก่อนหน้า เป็นหน้าเป็นตาของวงศ์ตระกูลสืบไป ไม่ต้องทำงานเหนื่อยยากเหมือนพ่อแม่ แต่วันนี้ เขากำลังทำลายความฝันของท่านอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เมื่อมีอาจเห็นน้ำตาแห่งความหวาดกลัว และเสียใจของแพรพรธรราย หญิงสาวที่ตนรักได้เลย

พยับคัมมองนาฬิกาก่อนออกบ้าน ตั้งใจว่าจะมาถึงที่นัดหมายใต้ออกไปริมคลองที่เขากับเธอนัดพบกันอ่านหนังสือเป็นประจำทุกเย็นก่อนเวลาเล็กน้อย แต่เขารอนานมากแล้ว ทำไมแพรพรธรรายไม่ปรากฏตัวเสียที หรือว่าพระยาพิทักษ์สันติชนจะทราบเรื่องเสียแล้ว

หน้าผากและมือของพยับคัมเต็มไปด้วยเหงื่อผุดขึ้นมาผุดมาด้วยความกลัว ตั้งแต่เกิดมา ยังไม่เคยมีครั้งไหนที่เขารู้สึกหวาดกลัวถึงเพียงนี้ แค่คิดว่าตนกำลังกระทำความผิด ที่มีโทษหนักหนาสาหัสหนัก...หากเขาก็เปลี่ยนใจไม่ได้เสียแล้ว มันคือหนทางเดียวที่จะช่วยแพรพรธรรายให้หนีพ้นการแต่งงานที่ไม่เต็มใจได้

น่าเสียดายเหลือเกินที่ความฝันของหญิงสาวต้องดับสูญทั้งที่ยังนี้

ควรได้ร่ำเรียนมหาวิทยาลัยอย่างที่เธอใฝ่ฝัน สัมกับความขยันหมั่นเพียร และตั้งใจร่ำเรียนอย่างที่เขาพยายามสอนเธอทุกเย็น แต่แล้ว พอเธอสอบติด อย่างที่ต้องการ บิดากลับคิดว่าบุตรสาวควรแต่งงานกับร้อยตำรวจตรีเสริม บุตรชายเพื่อนสนิทซึ่งมีอนาคตไกล รุ่นน้องในที่ทำงานของขุนปราบ-พาลชน พี่ชายของแพรพรรณรายมากกว่าจะเสียเวลาร่ำเรียน เพราะจบมา ก็ต้องเป็นแม่บ้านให้สามีเลี้ยงอยู่ดี ผู้แต่งงานไปเสียเลยดีกว่า

แพรพรรณรายนำข่าวร้ายมาบอกเขาเมื่อสัปดาห์ก่อน เธอร้องไห้ ร้องไห้อย่างหนักจนเขาหัวใจแทบสลาย แต่คนต่ำต้อย ไร้ค่าในสายตาของ พันตำรวจเอก พระยาพิทักษ์สันติชนอย่างเขาไม่รู้จักยื่นมือเข้าไปช่วยเธอ ได้อย่างไร มีสิ่งหนึ่งซึ่งเขาสังเกตเห็นว่าเธอดูหวาดกลัวร้อยตำรวจตรีเสริม เหลือเกิน ทั้งน้ำเสียงและตัวสั่นเทาราวกับลูกนกตกน้ำขณะบอกข่าวร้าย

แล้วในที่สุด หลังร้องไห้ปึมขาดใจ เธอก็ขอร้องให้เขาพาหนี!

เขาพยายามหักห้าม แต่เธอมุ่งมั่นเหลือเกิน และพ้อด้วยความน้อยใจ ว่าเขาไม่ได้ห่วงใยเธอเลย...

ทำไมเขาจะไม่ห่วง ถ้าเขาไม่รัก มีหรือจะเฝ้าแอบมองเธออยู่ทุกเช้า ค่ำมาหลายปีติดๆ หรือเป็นเพื่อนเล่นเธอในวัยเด็กมาจนกระทั่งต้องห่างเหิน กันไปเมื่อเติบโตขึ้น ด้วยบิดาเตือนว่าไม่เหมาะสมที่จะใกล้ชิดกับเธออีก เขาก็เข้าใจฐานะตนดี และเมื่อปีกลาย เธอมาขอให้เขาช่วยสอนหนังสือเพื่อ เตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยเดียวกัน เขาแอบดีใจนักหนาที่จะได้มีโอกาส ใกล้ชิดกับเธอ แม้ได้พบเจอ พูดคุยกันแทบทุกวัน แต่เขาไม่อาจเอื้อม แม่แต่จะเอ่ยคำรัก ด้วยรู้ตัวเองดีว่าเธอเป็นดอกฟ้าผู้สูงส่ง และเขาเป็น แค่ลูกชายคนเช่าที่ดินบิดาของเธอเท่านั้น

หากในที่สุด เขาจำต้องตัดสินใจอย่างเด็ดขาด เมื่อเธอประกาศว่า จะหนีไปตามลำพังหากเขาไม่ช่วย เขาจึงตอบตกลง แล้วแผนการทั้งหมด ก็เริ่มต้นขึ้น เขาขายข้าวของมีค่าทุกอย่าง เพื่อเป็นเงินสำหรับหนีไปจังหวัด เพชรบุรี ซึ่งญาติของเขาเช่าที่ดินทำสวนอยู่ที่นั่น ก่อนตัดสินใจในภายหลัง

ว่าจะมุ่งหน้าไปทางไหนกันต่อดี

เขาเขียนจดหมายอำลาบิดาไว้แล้ว หวังว่าท่านจะเข้าใจ หากมีใครถามถึงก็บอกว่าเขาไปอยู่กับญาติที่อื่นเสีย พร้อมทั้งขอโทษที่ออกตัดญาติ และเชื่อว่าสินธพ น้องชายของเขาจะสานฝันให้บิดาแทนได้

พยัคฆ์ผุดลุกผุดนั่ง ยามหนึ่งก็รู้สึกเหมือนพื้นดินร้อนยิ่งกว่าถ่านในเตายามลูกก็เหมือนถูกไฟสุ่มไปทั้งตัว...นี่แหละนะ เขาเรียกว่าคนกำลังทำ ความผิด บาบมันเร้าร้อนกัดกินหัวใจแบบนี้เอง แต่เขาถอยไปไม่ได้ อีกแล้ว

เสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามา เขาชะงัดชะงัดมอง แต่ในความมืดมิดทำให้ เห็นแค่ตะเกียงเจ้าพายุส่องแสงสว่างมาแต่ไกล พอเงาตะคุ่มเบื้องหลังแสงไฟ นั้นลึบยวผ่านโค้งออกมา...กลับไม่ได้มีเพียงคนเดียวอย่างที่เขาคาดคิด

จดหมายของพยัคฆ์ถูกพบเร็วกว่าที่เจ้าตัวคาด เมื่อสินธพเด็กหนุ่ม วัยสิบสี่ปีที่นอนร่วมห้องตื่นขึ้นมาพบว่าเตียงพี่ชายว่างเปล่า มีเพียงจดหมาย วางอยู่ ด้วยความอยากรู้ เขาจึงจุดตะเกียงน้ำมันก๊าด และเปิดออกอ่าน พอไล่สายตาไปตามตัวอักษรภาษาจีนจบเท่านั้น เขาลนลานวิ่งไปหาบิดา และร้องลั่นบ้าน

“เตี้ย ໒໑” เกิดเรื่องใหญ่แล้ว เฮีย໒໑คิดจะพาคุณแพรหนี เตี้ย ໒໑ ตื่นเร็วเข้า”

เด็กชายทุบประตูห้องปังๆ แสงไฟในห้องสว่างขึ้น และลอดผ่าน รอยแยกออกมา แล้วประตูก็เปิดออก

“อะไร อ่าแม่ เออะอะเสียงดังอะไรกัน” บิดาแว้งเงียถาม ด้วยเป็น

๑ ໒໑ แปลว่าแม่ คำเรียกแม่ในภาษาจีนมีหลากหลายตามถิ่นที่มาและความคุ้นเคย ผู้เขียนเลือกใช้คำนี้เพราะชาวจีนอพยพจากเมืองแต้จิ๋วบอกว่า ชาวบ้านถิ่นนั้นเรียก แม่ว่า ໒໑

ยามวิกาล ทั้งบุตรชายคนเล็กก็ส่งเสียงดังจนตกอกตกใจไปหมด

“แม่แล้วเตี้ย เฮียโฮ่วจะพาคุณแพรหนีการแต่งงาน เขาเขียนจดหมายลาเตี้ยกับโฮ่วไว้ คงคิดว่ากัวฮั่วจะตื่นมาเห็นก็คงเข้าต้อนไปต้อนเบ็ด แต่ฮั่วตื่นมาเข้าห้องน้ำก่อน ถึงได้เห็นจดหมายนี่บนเตียง” ลินธพอธิบายร้อนรนและยื่นจดหมายให้บิดาที่รีบดึงไปอ่าน

“ฉิบหายแล้วทีนี้” บุงบ้ออ่านจบก็อุทานออกมา ก่อนจะรีบวิ่งไปหยิบเสื้อจากที่แขวนข้างผนัง และจุดตะเกียงเจ้าพายุขึ้น

“เฮียจะไปไหน” มุยแซกถามสามมิ ใบหน้าเต็มไปด้วยความทุกซ้อร้อนเช่นกัน

“จะไปตามอาโฮ่ว ก่อนที่มันจะทำคามผิด ขึ้นมันพาคุณแพรหนีไป เจ้าคุณเอาตายแน่ แล้วพวกเราจะไม่มีที่ซุกหัวนอนกันละคราวนี้”

“โธ่ แล้วเฮียจะไปตามยังไง อีหนีไปทางไหนก็ไม่รู้”

“ยังไงฮั่วก็ต้องออกไปตาม เพราะมันเป็นลูกฮั่ว จะปล่อยให้มันทำผิดไม่ได้” บุงบ้อสลัดแขนจากการเกาะกุมของภรรยา

“ฮั่วไปด้วยเตี้ย” ลินธพรีบอาสา

“ลื้ออยู่กับโฮ่วที่นั่นแหละ ถ้าคนของเจ้าคุณมาถาม ก็อย่าพูดอะไรออกไป เข้าใจไหม เตี้ยจะรีบไปรีบกลับ”

ลินธพเห็นท่าทางเคร่งเครียดของบิดา ก็เพียงพยักหน้า ขยับเข้าไปโอบไหล่มารดาด้วยความรู้สึกใจหายอย่างบอกไม่ถูก มุยแซกเช่นกัน รู้สึกใจคอไม่ดีเลยที่ได้ยินข่าวร้าย และสามมียังออกไปตามกลางดึกกลางคืนอีก

“ฮั่วว่าเรียกกังเฮียกับเพื่อนบ้านไปช่วยกันตามหาตีใหม่เฮีย” หล่อนถามเสียงลั่นเครือ

“อย่า ลื้อห้ามพูดเรื่องนี้ให้ใครฟังเด็ดขาด เรื่องซั่วๆ ไม่ควรพูดให้ขายหน้า ฮั่วจะไปตามอาโฮ่วเอง เอาละ พวกลื้อกลับไปนอน ถ้าใครมาถามก็บอกไม่รู้ไม่เห็นอะไรทั้งนั้น เข้าใจไหม”

สองแม่ลูกพยักหน้า แล้วแสงตะเกียงเจ้าพายุก็เคลื่อนไปพร้อมกับ

ร่างบุงป้อที่หายวับเมื่อประตูหน้าบ้านปิดลงตามหลัง ทั้งสองจึงไปนั่งเงียบบๆ ในห้องนอนของสินธพ หากเวลาผ่านไป น้ำตาของมู๋แซกกีไหลรินไม่ขาดสายด้วยความหวาดกลัว บุตรชายคนเล็กจึงกอดหล่อนเอาไว้ และคอยปลอบใจ

“เดี๋ยวเตี้ยก็กลับมาแล้วไอ้ ไม่ต้องร้องไห้ล่ะนะ”

“ไอ้ไม่เข้าใจ ทำไมเอาใจวถึงคิดสั้นแบบนี้ เขาไม่รู้ริ้วเจ้าคุณอำนาจบารมีล้นฟ้า ไหนจะท่านขุนอีก คิดริ้วว่าจะหนีพ้น แล้วถ้าถูกพบเข้า...คนอพยพไร้ค่าอย่างเราจะเอาอะไรไปสู้พวกบุญหนักศักดิ์ใหญ่ได้”

“เฮียโฮ่วรักคุณแพรมาก เขาเล่าให้อั่วฟังว่าคุณแพถูกบังคับให้แต่งงานกับนายตำรวจ เห็นเขานั่งหน้าเต้ามาหลายวันแล้ว แต่อั่วไม่คิดเลยว่าเขาจะ...เขาจะทำแบบนี้”

“ทำไมไอ้ไม่คิดถึงหัวอกเตี้ยกับไอ้เลย” มู๋แซกครั้ครวญ ตีอกชกหัวที่บุตรชายคนโตกล้าทำร้ายจิตใจบิดามารดาอย่างแสนสาหัส “แล้วอนาคตอี้อีก ถ้าอึดทนเรียนจนจบ ต่อไปจะได้รับราชการ เป็นใหญ่เป็นโต มีหน้ามีตาทัดเทียมคนอื่นเขา อีก็รู้ว่าเตี้ยหวังขนาดไหน ถึงได้อดทนทำงานหนักเพื่อส่งลูกเรียน แทนที่จะให้ออกมาทำงานในไร่ในสวนเหมือนพวกเพื่อนๆ ลือ อีทำไมไม่คิดถึงอนาคตบ้างเลย”

เด็กชายสินธพได้แต่ถอนใจ...แม้อายุไม่มากนัก ความคิดของเขาก็โตเกินวัย ด้วยบิดาปลูกฝังให้มีความรับผิดชอบตั้งแต่เด็ก ทั้งเรื่องเรียนและทำงาน เขาและพี่ชายได้ร่ำเรียนสูง ต่างจากลูกเพื่อนบ้านซึ่งเป็นชาวจีนอพยพเช่นกัน โชคดีที่เขากับพี่ชายเรียนเก่ง จึงได้รับการสนับสนุนจากทางโรงเรียนมาโดยตลอด แต่นอกเวลาเรียน ทั้งสองยังต้องทำงานช่วยครอบครัว เพื่อผ่อนภาระบิดา ครอบครัวเล็กๆ เต็มไปด้วยความสงบสุขมาตลอดหลายปี จนกระทั่งวันที่พวกเขาทราบว่ พยัคฆ์หลงรักคุณแพพรพรรณราย...เค้าลางแห่งความยุ่งยากก็บังเกิด...และระเบิดขึ้นในคืนนั้นนี่เอง

“นั่น! มันอยู่ตรงนั้น ไอ้ซี้ครอก” เสียงดุดันดังแทรกเสียงผีเก้าที่ย่ำมาตามคันรอกในสวนผัก พยัคฆ์ตกใจแทบสิ้นสติเมื่อรู้ว่าแผนของตนไม่ได้เป็นความลับอีกต่อไป เขามองเห็นร่างหนาของนายแค้น หนาหน้าหอของพระยาพิทักษ์สันติชนเดินนำขบวนใหญ่มา ตามด้วยเจ้าของที่ดินผู้ทรงอิทธิพล รวมถึงร้อยตำรวจโท ขุนปราบพาลชน หรือไกรศรี บุตรชายผู้เป็นนายตำรวจใหญ่ และคนรับใช้อีกหลายคน

“ไอ้โฮ่ว แกนี่มันชาติชั่วจริงๆ ครอบครัวยุแกพึ่งไปบุญท่านเจ้าคุณให้มียู่มียกิน แกยังไม่รู้จักบุญคุณ” แค้นพูดเสียงกร้าว

“ไม่ต้องเสียเวลาพูดอีกไอ้แค้น” เสียงทรงอำนาจดังกังวาน “อัดมันให้น่วม ฉันจะสั่งสอนที่มันบังอาจคิดการใหญ่ ไอ้คนเลวแบบนี้ ฉันไม่เลี้ยงไว้ในที่ดินตัวเองแน่”

พยัคฆ์ถอยกรูด เมื่อชายจกรรจกุ่มใหญ่ล้อมวง นำโดยไกรศรีพุ่งเข้ามาซัดเปรี้ยงที่ปลายคาง พอเขาเซถอยหลัง คนของพระยาพิทักษ์สันติชนก็ยึดแขนไว้ทั้งสองข้าง เพื่อให้บุตรชายเจ้านายอัดเขาได้โดยไม่ต้องเสียเวลาเลี้ยงเข้า

พยัคฆ์จุกจนพูดไม่ออก เขาพยายามอ้าปากร้องขอความเมตตา แต่กรามถูกซัดตืดๆ ก้นจุนรู้สึกลงถึงกลืนควมเลือดไหลล้นปาก และท้องถูกกระหน่ำซอกจนปวดระบมไปหมด ชายหนุ่มพยายามสะบัดแขนหลุด แต่ชายทั้งสองนั้นรูปร่างหนาและเรี่ยวแรงมากมายกว่าเขานัก พยัคฆ์ใช้ความพยายามเหือกสุดท้าย ยกเท้าขึ้นกั้นนายตำรวจไม่ให้ทำร้ายตนเองได้อีก หากกลายเป็นว่าเท้านั้นถีบยอดอกไกรศรีอย่างจัง

“ห้าเอ๊ย” คนถูกถีบสบถลั่น คนรับใช้ที่จับแขนพยัคฆ์ไว้ ก็รีบชกท้องเขาอีกหลายหมัดโทษฐานที่ทำร้ายเจ้านาย แล้วไกรศรีก็ถลาเข้ามาชกไปหน้าและลำตัวแบบไม่เลี้ยง

“หยุด หยุด ได้โปรดเถอะครับได้เท่า”

หมัดที่รัวชกลำตัวพยัคฆ์ซังกไปเล็กน้อย พอเห็นว่าใครเข้ามาห้าม

พระยาพิทักษ์สันติชนก็ประกาศก้อง

“อย่ามายุ่งไ้บื้อ ลูกของแกทำผิด มันต้องได้รับโทษสมกับความเหิมเกริมของมัน”

“ได้เท่า” บุงบื้อคุกเข่าลงตรงหน้าเจ้าของที่ดิน ยกมือไหว้ปลกๆ “ได้โปรดอย่าทำอะไรอาโห้วเลยขอรับ มันยังเด็กนัก กระผมจะสั่งสอนมันเอง แล้วพวกเราจะรีบออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด จะไม่มาให้ได้เท่าเห็นอีกเลยขอรับ”

“พวกแกได้ไปแน่ แต่ต้องหลังจากที่ฉันลงโทษไ้สารเลวนี่เสร็จ เรียบร้อยเสียก่อน” ไ้กรศรีคำราม และพุ่งเข้าหาพิชัยคัมภีร์อีกครั้ง บุงบื้อรีบคลานเข้าไปหาบุตรชายเจ้าของที่ดิน แล้วรีบกอดเขาเอาไว้

“ได้โปรดเถอะครับท่านขุน อาโห้วอายุยังน้อย ยังโง่เขลาเบาปัญญานัก กระผมขอโทษที่มันบังอาจทำให้ท่านขุนโกรธ ได้โปรดอย่าทำอะไรเขาอีกเลยขอรับ”

“หลีกไปไ้บื้อ ฉันจะสั่งสอนให้มันเซ็ดหลาบ” ไ้กรศรีรำคาญ และออกแรงเตะคนพูดสุดแรง จนร่างสูงวัยกระเด็นไปไกล

“เตี้ย!” พัยคัมภีร์ร้องลั่น แล้วออกแรงสะบัดแขนสุดตัว ครั้งนี้ชายทั้งสองไม่ทันระวัง พัยคัมภีร์จึงเป็นอิสระ เขาถลาเข้าไปหาบุพการี น้ำตาคลอเมื่อเห็นบิดาถูกทำร้าย “เตี้ย อ้วขอโทษ อ้วผิดไปแล้ว”

บุงบื้อได้แต่ส่ายหน้า เพราะยังจุกจนพูดไม่ออก แล้วพิชัยคัมภีร์ก็ถูกระชากตัวไปอีกครั้ง ชายสองคนรีบตรึงแขนเขาไว้ เพื่อให้ไ้กรศรีลงโทษตามอำเภอใจ เขากลับสู่อุบัติใจขาดดิน แรงของคนจนตรอกมีเท่าไรชนออกมาจนหมด คนรับใช้ของพระยาพิทักษ์สันติชนถูกชกคนละหมัดสองหมัด พอไ้กรศรีพุ่งเข้ามา ก็ถูกชกปลายคางจนเซถลา แคล้วจึงพุ่งเข้ารวบตัวพิชัยคัมภีร์ และชายอีกคนก็เข้าช่วย เขาจึงถูกพันธนาการไว้อีกครั้ง

“ไอ้ขี้ฉลาด ไอ้หมาหมู่ ทำร้ายแต่คนไม่มีทางสู้กับคนแก่” พัยคัมภีร์หมดความอดทน จึงพูดโพล่งอย่างสุดกลั่นเมื่อเห็นบิดาต้องเจ็บตัวเพราะ

เขา “ถ้าจะทำ มาทำผม เตี่ยไม่มีความผิด เขาไม่รู้เรื่องอะไรด้วยเลย”

“ปากดีน่ะไอ้ชู้ครอก” ไกรศรีเย้ยหยัน เช็ดเลือดตรงมุมปากด้วยความแค้น จากนั้นหยิบปืนข้างเอวเล็งมาที่ทรวงอกของเป่าหนึ่งที่ขยับหนีไปไหนไม่ได้ “ทำเป็นปากดี ทั้งที่เงาหัวจะไม่มีอยู่แล้ว คนอย่างมึง คิดชั่วทำชั่วแบบนี้ อย่าอยู่ให้รกแผ่นดินอีกเลย”

“อย่า” บุ่งบ้ออุทานลั่น วินาทีนี้ความรักและห่วงใยบุตรชายอยู่เหนือความกลัว เขาโผล่เข้าไปกอดพยัคฆ์เอาไว้ พร้อมกับเสียงปืนกัมปนาทสะท้อนไปทั่วห้องฟุ้ง ก่อนที่ร่างbungบ้อจะค่อยๆ หრุดลง

“เตี่ย! เตี่ย!”

อีกครั้งที่พยัคฆ์สะบัดตัว เขาประคองร่างไว้เร็วแรงของบิดาเอาไว้ บุ่งบ้อกลับกระซิบอย่างอ่อนแรง

“รีบหนีไป...พาแม่ลื้อไปด้วย...เตี่ยฝาก...ฝาก...ดูแลแม่...ดูแลเอาแบ้... ดะ...ด้วย ต่อไป...ลื้อจะต้องเป็นหัวหน้าครอบครัว...แทน...เตี่ย”

“เตี่ย!” พยัคฆ์เปล่งเสียงด้วยความปวดร้าวที่สุดจากส่วนลึกของจิตใจ

“ไป...รีบไป...หนีไปให้เร็วที่สุด” บุ่งบ้อใช้เร็วแรงที่เหลือเฮือกสุดท้าย ผลักบุตรชายตกลงไปในคลอง เพราะรู้ว่าเขายายน้ำแกง และเส้นทางนั้นจะพาเขาไปถึงบ้านเร็วกว่าทางเท้า พอร่างสูงจมหายไปใต้น้ำแล้ว บุ่งบ้อก็หันกลับมา ก่อนจะก้มกราบลงแทบเท้าไกรศรีพลางอ้อนวอน “โปรด...เอาชีวิต...ของกระผม...แทน...กระผมขอชดใช้ความผิด...แทนอาเฮ้ว...ให้ภัยเขาด้วย...”

“ดี! อยากตายแทนกันนักไซ้ไหม” ไกรศรีเล็งปืนไปที่ร่างบนพื้นแล้วเหนียวไถ่เข้าโดยไม่เสียเวลาคิด

ปัง!

“เตี่ย” พยัคฆ์โผล่พ้นน้ำขึ้นมาเห็นภาพสุดท้ายของบิดา ร่างbungบ้อกระตุกเฮือกอีกหน แล้วพังกองกับพื้นนั่นเอง หากความแค้นยังไม่จบ

เพียงแค่นั้น เพราะไกรศรีวิ่งไปกลางน้ำตามเสียงของเขา ชายหนุ่มรีบดำลงไปลึกที่สุดเท่าที่จะลึกได้ แล้วค่อยๆ โผล่ตรงกอหญ้าริมน้ำอีกฝั่งในความมืด ไม่นำพาต่อแค้นที่ปวดแสบปวดร้อนเมื่อกระสุนนัดหนึ่งถากไปฉิวเฉียด เขาได้ยินเสียงไกรศรีคำรามลั่น

“พวกมึงรีบไป ไอ้ไอ้วมันต้องกลับบ้านแน่ๆ ไปดักโรมันที่นั่น คินนี่ฉันจะฆ่าพวกมันให้หมด” เขาประกาศก้อง คนรับใช้หันมองหน้ากันเมื่อเจ้านายทำเกินเหตุไปแล้ว แต่ไม่มีใครกล้าทัดทานด้วยพระยาพิทักษ์สันติชนยังไม่เอ่ยปากห้าม นอกจากรีบเดินไปตามเส้นทางมุ่งหน้าสู่บ้านหลังเล็กท้ายสวนของบุงป้อโดยไม่มีใครสนใจร่างไร้วิญญาณที่นอนอยู่บนพื้นนั่นเลย

“หมวย เปิดประตูให้แพรเถอะ แพรรู้ว่าหมวยอยู่ข้างนอก คุณแม่ขา ได้โปรดเถอะนะคะ ปล่อยแพรไปเถอะคะ ฮือๆๆๆ” แพรพรรณรายร้องให้คร่ำครวญหลังบานประตู บ้านทั้งหลังยามนี้สว่างไสวด้วยแสงไฟจากทุกดวง เมื่อพระยาพิทักษ์สันติชนทราบจากเง็กจู หมิงรับใช้ภายในบ้านว่าบุตรสาววางแผนจะทำลี้ภัยในคืนนี้

“หมวย เปิดประตูให้แพรนะ ไม่งั้นคุณพ่อต้องฆ่าไอ้วตายแน่ๆ หมวยไม่ห่วงเขาหรือ”

คนอยู่นอกห้องพะวักพะวน ทั้งห้วงแสนห้วง และหวงแสนหวง พอรู้ว่าชายที่ตนแอบรักมาเนิ่นนานคิดจะหนีไปกับแพรพรรณราย ด้วยความหึงหวงทำให้เง็กจูตัดสินใจขโมยจดหมายที่ทั้งสองนัดแนะกันไปให้แก่ขุนปราบพาลชน เรื่องราวกลับบานปลาย เมื่อจดหมายถูกส่งไปถึงพระยาพิทักษ์สันติชน ที่ลงโทษบุตรสาวโดยเขียนด้วยหว่ายจนเลื้อนึกขาด ผิวบอบบางแตกเป็นทางยาวและเลือดไหลซึมทั่วหลัง จากนั้นก็ลากไปขังในห้อง ก่อนพาคนงานในบ้านออกตามหาพยัคฆ์เพื่อสั่งสอนให้เซ็ดทลอบ

“ท่านเจ้าคุณไม่ทำร้ายเฮี้ยไอ้วหรอกค่ะ อย่างมากก็แค่สั่งสอน”

เสียงเง็กจู้สั้นเครือ ฟังเหมือนปลอบใจตัวเองมากกว่า

เมื่อขอฝ่ายหนึ่งไม่ได้ผล แพรพรรณรายก็อ่อนวอนมารดาแทน

“คุณแม่ขา...ปล่อยแพรเถอะค่ะ แพรต้องไปห้ามพ่อ...”

คุณหญิงพริ้งนั่งตัวสั่นงันงก ทำอะไรไม่ถูกตั้งแต่ทราบเรื่อง และสามีกำชับเด็ดขาดว่าห้ามปล่อยบุตรสาวออกไปจากห้อง มิเช่นนั้นหล่อนนั้นแหละที่ต้องถูกเขียนด้วยหาวายอีกคน

“แพร...อย่าขอแม่เลยนะ พ่อไม่ทำอะไรเอาไฮ้หรือก เดี่ยวพ่อก็กลับ” หล่อนปลอบใจ หากทั้งหล่อนและบุตรสาวต่างรู้นิสัยผู้ชายสองคนภายในบ้านดีว่ามูทะลุตุตันและอารมณ์ร้ายแค่ไหน และเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เพราะทันทีที่หล่อนทราบเรื่องก็มองไม่เห็นเงาหัวพยัคฆ์เลย

“โอ้ แม่...” แพรพรรณรายปล่อยร่างรูดบานประตูและลงไปนอนกองกับพื้น ร้องไห้จนตัวสั่นสะท้านปี่มจะขาดใจ แล้วทันใดนั้น เสียงปี่นัดหนึ่งก็ดังกึกก้องขึ้นท่ามกลางความเงียบงัน และไม่ก็อดีตก็ดังซ้ำอีกนัด ร่างแพรพรรณรายกระตุกเฮือก เธอยกมือกุมคอ...เมื่อเดาว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพยัคฆ์

ความโศกเศร้าที่คิดว่าสูญเสียชายที่ตนรักไปแล้วทำให้สติสัมปชัญญะทั้งมวลดับวูบลงทันที แล้วบานประตูก็เปิดออก พร้อมกับร่างคุณหญิงพริ้งและเง็กจู้พรวดพราดเข้ามาหลังจากได้ยินเสียงปี่แล้วเสียงร้องให้ภายในห้องเงียบลง

“แพร! โอ้ แพรลูกแม่ หมวย ไปเอายาตมมา แล้วให้ป้าขึ้นเอายามาทาแผลให้คุณแพรด้วย”

“ค่ะ ค่ะ” เง็กจู้ลูล้ำลั้ง ใจหนึ่งก็ห่วงใยชายที่ตนรัก อีกใจยังห่วงงาน แต่เธออดทนต่อความอึดอัดไม่ไหว พอหยิบยาตมให้เสร็จก็วิ่งลงไปบอกแม่ครัว ก่อนจะวิ่งต่อไปตามทิศทางเสียงปี่ พลังภาวนาวาอย่าให้พยัคฆ์เป็นอะไรไปเลย มิเช่นนั้นเธอต้องรู้สึกผิดบาปไปตลอดชีวิตที่เป็นต้นเหตุของโศกนาฏกรรมในคำคืนนี้

“ม่วยแซ อาแม่” เสียงเคาะประตูดังรัวที่หน้าบ้าน ม่วยแซรีบวิ่งมาเปิดให้เพื่อนสนิทของมุงป้อ แม่ยามนี้จะไม่ใช้เวลาปกติก็ตาม

“เกิดอะไรขึ้นกังเฮีย ฉันได้ยินเสียงปืน อาป้อก็ออกไปข้างนอกยังไม่กลับมาเลย” ม่วยแซรีบถาม

เพื่อนบ้านหอบฮักๆ เพราะวิ่งมาสุดผีเท่า บ้านเขาอยู่ใกล้เรือนใหญ่ที่สุด และเง็กจู้ บุตรสาวก็ทำงานเป็นสาวใช้ที่นั่น หลังจากเห็นบุตรสาววิ่งออกจากบ้านไปกลางดึก เสียงเอะอะว๊วยวายก็ดังลั่นบ้านใหญ่ เขาตัดสินใจแอบข่มขู่และเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด ดังนั้น พอเห็นมุงป้อถูกยิงนัดแรก เขาก็รีบวิ่งมาเพราะแน่ใจว่า เพลิงพิโรธของขุนปราบพาลชนและพระยาพิทักษ์สันติชนคงแผดเผามาถึงที่แน่นอน

“พวกลื้อรีบหนีไปให้เร็วที่สุด ท่านขุนฆ่าอาป้อตายแล้ว อาเฮ้วหนีไปได้ ตอนนั้นพวกเขามุ่งหน้ามาทางนี้ พวกลื้อไม่รอดแน่”

“อะไรนะ!”

“เร็ว ไปทางเรือนะ เรือจะพาพวกลื้อไปจากที่นี่ได้เร็วที่สุด อาแม่รีบพาแม่ลื้อหนีไปเร็วๆ”

“ไปเถอะเฮ้อ” แม้จะตกใจ แต่สินธพมีสติมากกว่ามารดา รีบดึงมือมารดาที่พานจะเป็นลมอยู่ตรงนั้นให้ออกเดิน

“ลื้อมีเงินมีสมบัติเท่าไร รีบขนไปให้หมด”

สินธพยังคงควบคุมสติได้ดีที่สุด รีบวิ่งเข้าห้องนอนบิดา หยิบกระป๋องนมขึ้นสนิมซึ่งบิดาเก็บเงินทั้งหมดไว้ในนั้นออกมา แล้วเขากับอากังก็หิ้วปีกม่วยแซคนละข้างลงเรือไป

“ไปเร็วๆ ฉันจะคอยรับหน้าที่นี้เอง” อากังบอก แล้วพวกเขาก็เห็นแสงตะเกียงเคลื่อนที่ใกล้เข้ามา สินธพรีบจ้ำพายสุดแรงเกิด แล้วอากังก็วิ่งไปหลบหลังต้นไม้ใหญ่ รอดูว่าพระยาพิทักษ์สันติชนจะทำอะไรต่อไป

“ไปลากพวกมันออกมาให้หมด” ไกรศรีเรียกคำสั่งเมื่อเดินมาถึงบ้านไม้หลังเล็ก คนรับใช้ทั้งกลุ่มวิ่งกรูกันเข้าไป แต่ไม่กี่นาที แคล้วก็ออกมา

รายงาน

“ไม่มีใครอยู่สักคนเลยครับ พวกมันคงหนีไปหมดแล้ว”

“โอ้พวกนี้ นกรู้จริงๆ” นายตำรวจชุดดำป็นลงกลางฝ่ามือตืดๆ กันหลายครั้ง

“ถ้างั้นก็เผาบ้านพวกมันเสีย” เสียงราบเรียบแต่เต็มโหดของพระยาพิทักษ์สันติชนดั่งขึ้นท่ามกลางความเงียบ “แล้วลากศพไปบ่อมาเผาด้วย ถ้าใครถามก็บอกว่าบ้านพวกมันไฟไหม้ ไม้ป้อถูกไฟลอบตาย”

“ขอครับใต้เท้า” แคล้วรับคำสั่งอีกครั้ง แล้วสั่งให้คนไปลากศพบุงป้อมา ไม่นาน เพลิงสีแดงฉานก็ลุกไหม้บ้านหลังเล็กของครอบครัวอันแสนอบอุ่นที่อาศัยมานานนับยี่สิบปีมอดไหม้พร้อมกับร่างไร้วิญญาณของบุงป้อ

พยัคฆ์โผล่ศีรษะขึ้นริมน้ำเสียบๆ เขากัดฟันกรอด มองบ้านถูกพระเพลิงเผาอดต่อหน้าต่อตา น้ำตาแห่งความแค้นไหลรินปะปนกับหยดน้ำบนใบหน้า แล้วไกรศรีก็เอ๋ยขึ้นอีก

“ส่งคนออกตามหาไอ้ไฮ่วให้ทั่ว ถ้าใครเจอรีบมาบอกฉัน มีรางวัลนำจับให้อย่างงาม เพราะนับแต่ขึ้นไป มันมีโทษฐานฆ่าพ่อตัวเองแล้วเผาบ้านอำพรางคดี เจอเมื่อไหร่จับตายได้ทันที!”

พยัคฆ์มองนายตำรวจใหญ่ด้วยความแค้นจัด...หากมันเป็นไฟคงเผาไหม้ชายใจชั่วผู้นั้นไปแล้ว แต่เพลิงแค้นถูกสูบลงไปนอก และจะไม่มีวันดับลงหากไม่ได้ปลิดชีวิตไกรศรีด้วยมือเขาเอง

ชายหนุ่มที่เพิ่งกลายเป็นนักโทษหนีคดีหมาดๆ ค่อยๆ ดำน้ำลงไปอีกครั้ง...พร้อมกับสาบานว่า ลักวันหนึ่ง เพลิงแห่งพยัคฆ์จะกลับมาทำลายล้างทุกสิ่งทุกอย่างให้พังพินาศ เฉกเช่นที่ทุกคนทำกับครอบครัวเขาในคำคำนี้!

๑

เสียงปี่และวงมโหรีจีนบรรเลงไปพร้อมกับเสียงพระสวดเป็นภาษาจีนดังโหยหวนลอยมาตามลม พยัคฆ์ซ่อนตัวอยู่ในตรอกแคบๆ ด้านหลังศาลเจ้าจีนเล็กๆ ใกล้บ้านของเพื่อนบิดาซึ่งตั้งอยู่หลังตลาดอันเป็นสถานที่ประกอบพิธีศพของบุงป้ออย่างเรียบง่าย โดยอากังเป็นตัวตั้งตัวตีลงขันกับเพื่อนบ้านในแถบนั้นจัดพิธีทางศาสนาของจีน และตลอดสามวันที่ผ่านมา ตำรวจคอยวนเวียนอยู่รอบๆ ด้วยคิดว่าผู้ต้องหาฆ่าคนตาย จะกลับมาไหว้ศพบิดา แต่ไม่มีใครเห็นแววของพยัคฆ์โผล่มาให้เห็นสักวัน จนกระทั่งแขกคนสุดท้ายลากลับไปแล้วนั้น เขาถึงค่อยๆ โผล่ออกมาจากเงามืดในตรอกหลังศาลเจ้า และเป็นขำก่าแพงบ้านเข้ามาด้านใน

พยัคฆ์รอจนมั่นใจแล้วว่าไม่มีใครอยู่ในห้องโถง ท่ามกลางความมืดมิด เขาย่องเข้าไปคุกเข่าหน้าโลงศพเป็นคืนที่สาม และในคืนนี้ก็ไม่มีน้ำตาให้ไหลรินอีกต่อไปแล้ว

ตลอดหลายวันที่ผ่านมา เขาคิดสับสนและวุ่น มุ่งแต่จะล้างแค้น ทำเดี่ยว หากเขารู้ว่าลำพังตัวคนเดียวไม่มีทางเข้าถึงตัวไกรศรีได้แน่ นอกจาก

รอเวลาว่าโอกาสจะมาถึงสักวันหนึ่ง ดังนั้น จากนี้ไป เขาควรคิดถึงความปลอดภัยของตนก่อน แล้วค่อยกลับมาล้างแค้นภายหลัง

“เตี้ย...” เขากระซิบเสียงลั่นเครือหลังจากจูดฐูปไหว้และคำนับศพแล้ว “อ้าวขอโทษ...อ้าวเป็นลูกอกตัญญู ทำให้เตี้ยต้องตาย”

อีกครั้งที่ภาพสุดท้ายของบิดาผุดเข้ามาในหัว แล้วน้ำตาแห่งความคับแค้นใจที่คิดว่าไม่มีหลงเหลือก็หยดลงมาอีกครั้ง

“แต่อ้าวขอสาบานว่าต้องแก้แค้นแทนเตี้ยให้ได้ วิญญาณเตี้ยจะได้พักผ่อนอย่างสงบสุขบนสวรรค์”

พยัคฆ์ปาดน้ำตาออกจากแก้ม มองโลงศพบิดาเป็นครั้งสุดท้าย วันพรุ่งนี้ก็จะทำพิธีเผาศพแล้ว ด้วยเงินจำนวนน้อยนิดที่ชาวจีนในละแวกนั้นรวบรวมกันขึ้นมา ก็ไม่มากพอจะซื้อโลงจำปาและที่ดินเพื่อประกอบพิธีฝังตามธรรมเนียมได้ จึงต้องเผาแล้วเก็บอัฐิฝังในสุสานแทน และเวลานี้แม้แต่เรื่องเล็กๆ เช่นนี้ เขายังดูแลให้บิดาไม่ได้ นอกจากปล่อยให้อ้างถึงเพื่อนสนิทบิดาช่วยเป็นธุระต่ออีกครั้ง

“อาเฮ้วไซ้ใหม่...” เสียงกระซิบดังขึ้นในความมืด พยัคฆ์รีบหมุนตัวกลับไป กำด้ามมีดสั้นที่เหน็บเอว พร้อมจะป้องกันตัวทันทีหากเป็นศัตรู

“ไม่ต้องกลัว อ้าวเอง กังแปะ”

“กังแปะ” พยัคฆ์หักท่ายู่อาวุโสตามธรรมเนียม หากสายตาระแวดระวังภัยมองไปรอบๆ เมื่อไม่เห็นใครอื่นอีก ก็ค่อยเบาใจ

“แปะมาคนเดียวอาเฮ้ว พวกเราเป็นห่วงลือมารู้ใหม่”

“ขอบคุณอาแปะมากครับ อ้าวไม่รู้จะขอบคุณอาแปะยังไงที่ช่วยเป็นธุระงานศพเตี้ย วันหน้าอ้าวคงได้ตอบแทนอาแปะบ้าง” เขาก็มืดริษะคำนับผู้อาวุโส

“ไอ้ย ไม่ต้องห่วง แปะกับเตี้ยลือเป็นเพื่อนกัน ไม่ต้องคิดมาก” อากังโบกไม้โบกมือ เวลานี้อากังคงไม่ต้องการเอ่ยถึงเรื่องแต่งงานระหว่างพยัคฆ์กับเง็กจุกอีกแล้ว ทั้งที่ก่อนหน้านี้ ยังให้บิดาของเขารับประกันว่าจะให้

ทั้งสองแต่งงานกันหลังเรียนจบ ซึ่งก็ไม่น่าแปลกใจ เพราะคงไม่มีใครอยากให้บุตรสาวแต่งงานกับนักโทษหนีคดีอย่างเขาแน่

“อ้าวอยากรู้ว่าอาแปะรู้ใหม่ว่าแม่กับอาแบ่หนีไปไหน อ้าวคอยดูมาหลายวันแล้ว แต่ไม่เห็นพวกเขาเลย”

“อ้อ มู่ยแซ่กับอาแบ่หนีไปก่อนที่ไฟจะไหม้กระท่อม อ้าววิ่งไปบอกพวกเขาเอง พอพวกเขาไปไม่นาน เจ้าคุณก็ไปถึง แต่พวกอิจจะหนีไปไหนนั่น อ้าวไม่รู้ ลือต้องตามหาจากพวกญาติๆ เองว่าพวกเขาไปซ่อนตัวที่ไหนบ้าง”

เขาพยักหน้ารับอย่างโล่งใจ พอรู้ว่ามารดาหนีไปได้พร้อมกับน้องชายก็หมดห่วง เพราะสินธพโตเป็นหนุ่มแล้ว แม้อายุแค่สิบสี่แต่มีรูปร่างใหญ่โตเกินตัวอันเป็นผลจากการทำงานในสวนฝักอย่างหนักตั้งแต่เด็กๆ เช่นเดียวกับเขา คงดูแลแม่ไปจนถึงบ้านญาติได้ดี เขาคิดว่าทั้งสองคนคงมุ่งหน้าไปหาญาติของบิดาที่เพชรบุรีเป็นแน่ และเขาควรตามไปที่นั่น

“แล้วคุณแพรละครับอาแปะ เธอถูกลงโทษหรือเปล่า” เขาถามถึงหญิงผู้เป็นที่รักทันทีด้วยความห่วงใย ป่านนี้ อาจถูกบิดาเขี่ยจนหลังลายไปแล้วก็เป็นได้

“ไม่... ไม่เห็นอาเงี้ยวอะไรนะ แคบอกว่าคุณเปลี่ยนใจไม่ไปตามนัด เพราะเจ้าคุณไปเจอจดหมายลือเข้า คงกลัวว่าพ่อจะลงโทษ ถึงได้บอกว่าคุณไม่รู้เรื่องรู้ราวกับลือด้วย...และบอกอีกว่าแผนการทั้งหมดเป็นของลือคนเดียว”

“อะไรนะ!” พยัคฆ์ไม่ยอมเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน “เป็นไปไม่ได้ คุณแพรต้องไม่พูดแบบนั้น”

“มันเป็นไปแล้วอาโฮ้ว ทุกคนรู้เรื่องนี้กันหมด แกก็รู้ว่าคุณแพรกลัวเจ้าคุณแคไหน ถึงเรื่องจริงจะเป็นยังไง เธอก็ไม่มีวันสารภาพให้พ่อฟังหรอก”

“แต่เธอ...ทั้งหมดนี้...” เขาสะอื้นในอก ไม่คิดว่าคนรักจะชี้ขาดถึงเพียงนี้ ด้วยทั้งหมดนี้เธอเป็นต้นคิดแท้ๆ

“ແປະພູດຈຶງນະອາໂສ້ວ ເມື່ອວານຄຸນແພກັບຄຸນຜູງຍັງຍກບວນ ຄນຣັບໃຜໄປທ່ານູູູູູູູູູ ໄມ່ເຫັນຈະເປັນອະໄວ ມີແຕ່ລື້ອກັບຄຣອບຄຣັວ ເທ່ານທີ່ເດືອດຣັອນ”

“ຄຸນແພ...” ພັຍັດຊັບເປັດຈນແທບຄັ້ນຄຳພູດອອກຈາກລຳຄອ ໄມ່ໄດ້... ຫ້ວໃຈທີູູ່ກທ່າລາຍລ່ງຍ່ອຍຍັບມາກູູູູ ເວລານີ້ເມືອນູກຈຶກທີ່ ເປັນຊັ້ນເລັກຊັ້ນນ້ອຍ ແລະບດຊັຍັຈນເປັນຜູຍຜງດ້ວຍມື່ອນ້ອຍໆ ຂອງເຈ

“ຕັດໃຈເສີຍເຄະອາໂສ້ວ ຄຸນແພເຣອສູງສ່ງ ໄມ່ເໝາະສມກັບລື້ອຮອກ ທີ່ຜ່ານມາ ອາບໍ່ອັກລຸ້ມໃຈມາຕລອດວ່າລື້ອຈະຕ້ອງເສີຍໃຈກາຍຮັ່ງ ແລ້ວວັນນີ້ ເປັນຍັງໄງ່ລະ ລື້ອຕ້ອງບ້ານແຕກສາແຮກຂາດກໍ່ເພາະຜູ່ຜູງຄນເດີຍວ”

ຄນຟັງຂບກຣາມແນ່ນ ອາຣມຣ໌ຟຸ່ງຟ່ານສູດຣະຣັບ ມື່ອທັງສອງກຳແນ່ນ ຈນຕ້ອງຂກຟັ້ນຣະບາຍອາຣມຣ໌ອັດອັ້ນກາຍໃນ

“ແປະພູດູກ ທັງຮັມດເປັນເພາະຄຸນແພ...ເຟີງຄນເດີຍວ” ຫາກຣັງນີ້ ເສີຍທີ່ລອດຈາກຣິມຝີປາກບວມຊ້ຳທີ່ມີແຟລແລະເລີດເກຣອະກັງ ເຕັມໄປດ້ວຍ ຄວາມແຄ້ນສູດຊີດ ນ້ຳຕາເອ່ອ່ັນແລະເຕັ້ນຣະຣິກທີ່ຊອບຕາຈນແທບຮັດ

“ກໍ່ເພາະຈດຮາຍລື້ອທີ່ສ່ງໄປໃຫ້ຄຸນແພນັ້ນແທລະ ທ່ານເຈົ້າຄຸນຄິງໄດ້ ຕາມໄປູກ”

ພັຍັດເຍືອນຮ້າໄປທາງທີ່ຕັ້ງຄຣປິດາ ນ້ຳຕາແຫ່ງຄວາມແຄ້ນຣ່ວງເຜາ ເມື່ອບິດາຕ້ອງມາຕາຍເພາະຄວາມໄງ່ງ່າຂອງເຂາແລະຜູ່ຜູງຊີ້ຊາດຄນຮັ່ງ ຄວາມແຄ້ນທຳໃຫ້ເຂາກຣະແທກຮ້າຟາກລ່ງກັບຟັ້ນແລ້ວຄຳຣາມອອກມາຈາກ ສ່ວນລືກອັ້ນເຈັບປວດທີ່ສູດຂອງຫ້ວໃຈ

ອາກັງຂັບເຂົ້າມາໄກລ້ ແລ້ວວາງມື່ອນໄຫລອັ້ນສັ້ນສະທ້ານຂອງຜູ່ອ່ອນຍັ ກວ່າ

“ແລ້ວລື້ອຈະທຳຍັງໄງ່ງ່າຕໍ່ໄປຣະອາໂສ້ວ ຕອນນີ້ຕຳຣວຈຕາມຫາຕັ້ວລື້ອກັ້ນ ໃຫ້ຄັ້ວກໍ່”

ພັຍັດຄັ້ນສະອັ້ນ ເມື່ອເຍຍຮ້າຊັ້ນກືຣິບປາດນ້ຳຕາອອກຈາກແກ້ມ ໄມ່ຕ້ອງກາໃຫ້ໃກເຫັນນ້ຳຕາລູກຜູ່ຊາຍ

“อ้วยยังไม่รู้เลยครับอาแปะ อ้วยอยากไปตามหาไอ้”

“เฮี้ย อย่าเพิ่งไปเลย แปะว่าปานนี่ตำรวจคงเฝ้าอยู่แล้ว ถ้าลือกลับไปหาไอ้เมื่อไหร่ ลือถูกจับแน่”

ดวงตาพยัคฆ์กลอกไปมาเพราะกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก จริ่งของอากังว่า ตำรวจคงป่วนเวียนใกล้ญาติของเขาทั้งหมด ดังนั้นทางที่ดีเขาควรหนีไปที่อื่น

“อ้วยติดอยู่นานนะอาเฮ้ว เมื่อตอนเย็น อ้วยคุยกับย้งเฮี้ย อี้รู้จักกับซัวเฮี้ย เจ้าของคณะจิวเล่าซัวบ่วงเฮงที่มาแสดงที่ตลาด คินนี่กินอนที่ศาลเจ้านี้เอง ลือไปช้อนตัวอยู่กับซัวเฮี้ยก่อนไหม อยู่ในโรงจิวที่เดินทางขึ้นเหนือล่องใต้ ตำรวจไม่มีวันตามหาลือเจอแน่”

ดวงตาชั้นเดียวได้คิ้วหนาที่ตวัดเฉียงขยายขึ้น

“แปะว่ามันเป็นวิธีที่ดีที่สุด พอเรื่องมันเงียบไปสักพักแล้วค่อยตามหา มุยแซกกับอาแปะ ถ้าลือตกลง ย้งเฮี้ยจะช่วยฝากฝังให้” แล้วอากังก็ลดเสียงลงอีก แม้รู้ว่าบริเวณนั้นมีเพียงทั้งสองและร่างไร้วิญญาณในโลงศพก็ตาม “คณะจิวของซัวเฮี้ย มีพรรคอั้งที่มั่งคั่งครองอยู่ เป็นสายเดียวกับสมาคมฟ้าดิน^๒ จากเมืองจีน เพื่อคุ้มครองคนของเรา ถ้าซัวเฮี้ยรู้ว่าลือหนีการกดขี่ข่มเหงของเจ้าคุณละก็ เขาต้องรับลือไว้แน่”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับทันที

“ตกลงครับอาแปะ ผมจะตามคณะจิวไป ผมทำงานได้ทุกอย่างขอเพียงมีที่ซุกหัวนอน และที่ช้อนตัวเท่านั้น”

“ดี” อากังพยักหน้า “ถ้ามันตามแปะมา เราจะไปหาซัวเฮี้ยด้วยกัน”

^๒ สมาคมฟ้าดิน หรือ หงเหมิน เป็นสมาคมลับของจีน ก่อตั้งขึ้นสมัยปลายราชวงศ์หมิง ต้นราชวงศ์ชิง เพื่อ “โค่นชิงพื้นหมิง” ได้แพร่สู่ภูมิภาคเอเชียอาคเนย์ มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือชาวจีนอพยพด้วยกัน และในประเทศไทย เรียกสมาคมนี้ว่า อั้งยี่

พยัคฆ์พิมพ์ารับ ก่อนจะคำนับลาศพบิดาเป็นครั้งสุดท้าย

“เตี้ย อ้าวจะไปอยู่กับคณะงิ้ว ขอให้เตี้ยคุมครองอ้วด้วย ถ้าปลอดภัยดี แล้วอ้วจะตามไปหาโอ้ให้เร็วที่สุด และจะไม่ลืมคำสาบาน ขอให้เตี้ยปกป้องพวกเราทุกคนด้วย จนกว่าจะถึงวันนั้น...อ้วจะกลับมารับอ้วจี้เตี้ยไปกราบไหว้และทำพิธีให้สมศักดิ์ศรี”

พยัคฆ์ก้มศีรษะหนึ่งบนพื้น...น้ำตาหยดสุดท้ายรินไหลต้องพื้นแทน เหล้าสาบาน นับแต่นั้นไป เขาจะมีชีวิตเพื่อการแก้แค้นเท่านั้น ทั้งหญิงร้าย และชายชั่ว ขอให้ดวงวิญญาณบิดาเป็นพยาน

ผ้าห่มและหมอนถูกยัดใส่มือพยัคฆ์อย่างไว้พิธีรีตอง เพียงแค่นี้เพื่อนบ้านของบิดาทั้งสองเล่าสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้เฮ้งซัวฟัง หัวหน้าคณะงิ้วไปหน้าดุดันก็รับเขาเข้ามาทำงานด้วยทันที แล้วเสื้อผ้าก็ถูกย่นมาให้สองชุด เขาล่าเพื่อนบ้านทั้งสองไม่ก็คำ แล้วเดินตามหลังเด็กหนุ่มผู้มีรูปร่างหนากว่าวัยรุ่นทั่วไป ซึ่งอากังกระซิบว่าเป็นพระเอก^๓ ของคณะชื่อว่ามังกร หรืออาเล้งเข้าไปยังที่พักคณะงิ้วชั่วคราว อันมีสมาชิกหลายสิบคนนอนเรียงรายอยู่บนพื้นเสื่อ แต่ละคนมีข้าวของกองอยู่ข้างที่นอนส่วนตัวและเตรียมตัวนอนพักผ่อนหลังจากการแสดงในตอนค่ำ

สายตาแห่งความสงสัยมองตามเขาไปจนถึงที่ว่างข้างที่นอนของมังกร แต่ไม่มีใครพูดออกมา แล้วเสื่อผืนใหม่ก็ถูกกางออก

“นอนตรงนี้แหละ ที่นี้เป็นส่วนของผู้ชาย ผู้หญิงนอนในห้องโน่น” ชายหนุ่มเจ้าบ้านบอกง่ายๆ

เขาพยักหน้ารับ แล้วทิ้งตัวลงนั่งบนที่นอนชั่วคราว

“เราต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่ เพื่อเรียนกังฟู การออกทำบุญ ร่ายรำอาวุธ

^๓ พระเอก^๓ (ผู้แข็ง) ตัวละครที่รับบทกรบ เน้นบทบาทการต่อสู้

พวกหอก ง้าว ทวน กระบี่ พอสายหลังกินข้าวต้มเสร็จ ก็เรียนท่าทางตัวละครฝ่ายขุน บ่ายแสดงงิ้วกลางวัน งิ้วเล็กก็กินข้าว เตรียมแสดงงิ้วรอบค่ำ”^๔ มังกรร้ายก็จิวตรประจำวันให้ฟัง พยัคฆ์สังเกตเห็นว่าพระเอกบู๊ของคณะงิ้วเล่าชั่วว่วงเฮงไม่ได้มีใบหน้าหล่อเหลาคมคายสะอาดสะอึองอย่างพระเอกขุน กลับมีใบหน้าออกจะดุดันมากกว่า กรามหนาแข็งแกร่ง คางหนาบึกบึน คิ้วหนาเป็นป็นพาดเหนือดวงตาที่จริงจังยิ่ง สมกับเป็นผู้มีวิทยายุทธบนเวทีแสดงงิ้ว ดูท่าทางเป็นมิตร แต่คงเพราะเหนื่อยมาทั้งวัน พอพูดจบ ก็ทิ้งตัวลงนอนหันหลังให้ทันที เรียกว่าตัดบทเพียงเท่านั้น ซึ่งเขาก็อิงกว่ายินดี ด้วยเวลานี้ชายหนุ่มไม่มีอารมณ์จะผูกมิตรกับใครเช่นกัน

พยัคฆ์จึงหยิบเสื้อผ้าไปอาบน้ำตรงที่มังกรชี้ให้ดูเมื่อครู่ เงินก้อนเดียวของเขาถูกมัดไว้แน่นในเสื้อถึงจวง^๕ ที่แสนสกปรกเสื่อมซอซึ่งใส่มาหลายวัน สมบัติทั้งเนื้อทั้งตัวถูกเก็บไว้ที่นั่น จึงไม่คิดถอดวางบนที่นอนใหม่ สบูก้อนเล็กๆ มังกรบ้นมาให้ เขาได้อาบน้ำสระผม และซักเสื้อสกปรกไปพร้อมกัน พอร่างกายสะอาดสะอาดอันดีแล้ว เขาก็กลับมานอนท่ามกลางผู้คนซึ่งบัดนี้หลับไหลไปเรียบร้อยแล้ว แสงตะเกียงถูกหริ่งลง ด้านนอกปิดไฟไร้เสียง แม้จะอยู่ในเมือง ไฟฟ้าก็ยังมีราคาแพง จึงต้องประหยัดกันอย่างหนัก ถ้าไม่จำเป็นก็จะใช้ตะเกียงน้ำมันก๊าดทดแทน อย่างเช่นที่บ้านของเขา

^๔ ที่มา: หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ คอลัมน์ ลมหายใจในโรงงิ้ว โดย ชาธิป สุวรรณทอง สัมภาษณ์คุณสุมา จรัสแนว วันที่ ๒๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

^๕ เสื้อถึงจวง หรือเสื้อคอจีน ดัดแปลงมาจากเสื้อนอกของชายสมัยปลายราชวงศ์ชิง มีลักษณะเด่น ๔ ประการคือ ๑. คอเสื้อตั้ง เปิดคอด้านหน้าตรงกลาง ๒. แขนเสื้อและตัวเสื้อเป็นผ้าชิ้นเดียวกัน ๓. สายเสื้อแหวกเป็นแนวตรง หรือแนวเฉียง ๔. กระดุมเสื้อแบบจีน ใช้ผ้าถักเป็นปมและห่วงรั้งดุม

ที่มา: เว็บไซต์ โรงเรียนสอนภาษาหอการค้าไทย-จีน

ด้านหลังโรงงิ้วก็เช่นกัน พอทุกคนเข้านอน ไฟก็ถูกหรีแสง จนกระทั่ง พยัคฆ์เดินผ่านไป แสงไฟริบหรี่ถูกหมูนปิดลงพร้อมๆ กับคำคืนแรก ในคณะงิ้วเล่าชั่วว่วงเฮง...

ทันทีที่หลับตาลงภาพใบหน้างดงามของแพรพรรณรายก็ผุดขึ้น ในความทรงจำ เหมือนเช่นทุกคำคืนตลอดหลายปีที่ผ่านมา ทว่าคืนนี้ ภาพใบหน้าอ่อนหวานงดงามของเธอกลับกลายเป็นสิ่งที่หลอกหลอนจิตใจ เขาให้เจ็บปวดยิ่งนัก เมื่อต้นเหตุทั้งหมดของปัญหาและสาเหตุที่ทำให้เขา ต้องมานอนอยู่ที่นี้ บิดาต้องนอนไร้ลมหายใจอยู่ในโรงศพ มารดา กับ น้องชายต้องหนีไปอาศัยอยู่กับญาติ ก็เพราะเธอเพียงคนเดียวเท่านั้น

เขายกมือขึ้นกดตา...สะกดกลัมน้ำตาไม่ให้ไหลรินเมื่อหวนคิดถึง เด็กหญิงตัวเล็กๆ ที่ชอบวิ่งเล่นหลังบ้านทรงไทยหลังใหญ่ของพระยาพิทักษ์- สันติชน...และหวนคิดถึงวันแรกที่เขารู้ตัวว่า รักเด็กสาวหมดหัวใจ...

“อาโฮ่วจำ อาโฮ่ว...” เสียงหวานใสแจ้วกังวานไปทั่ว เมื่อเด็กหญิง อายุสิบสามแฉลบหนีที่เลี้ยงมาที่แปลงผักของเขาในเย็นวันหนึ่ง กระป๋อง สีขาวลึบลูกไม้ตรงชายปลิวไสวตามแรงลม “แพรสอบได้ที่หนึ่งด้วยจ้า อาโฮ่ว”

เขาวางหีบผักบวรหน้าที่ตัดแปลงมาจากปีบน้ำมันก๊าดสองถังซึ่ง กำลังรดแปลงผัก และหันมายิ้มให้เด็กหญิงที่อายุน้อยกว่าเขาสามปี ที่กำลังวิ่งถือกระดาษผลสอบตรงมาหาด้วยใบหน้าสดใสและตื่นเต้น

“จริงหรือครับคุณแพร” ดวงหน้าน่ารักยิ้มแก้มบริพยักหน้าเป็น คำตอบ เขายื่นมือออกมารับกระดาษ พอเห็นมือตนเองเปื้อนโคลนก็รีบ ล้างด้วยน้ำในบิ๊ และเช็ดกับกางเกงขาลั้นมอซอก่อนจึงกล้ารับกระดาษ จากมือเด็กสาว

“เห็นไหมจ๊ะ เพราะอาโฮ่วสอนเลขให้แพร แพรถึงได้คะแนนเยอะ ที่สุดในห้อง ครูชมด้วยจ๊ะว่าแพรเก่งมาก คุณครูอาโฮ่วของแพรเก่งที่สุด

เลย”

พยัคฆ์ยิ้มหน้าบานหุบไม่ลง แก้มร้อนผ่าว พืมพำรับ

“คุณแพรเรียนเก่งมากกว่าครับ ผมแค่เอาการบ้านเก่ามาให้คุณแพร
ฝึกเท่านั้นเอง”

เธอสิ้นศรัทธาเร็วจนหางเปียสะบัดตาม

“ไม่จริงหรอก อาโหว่สอนเก่ง สอนแพร่ให้เข้าใจยิ่งกว่าที่คุณครูสอน
อีก แถมยังใจดีมากๆ ด้วย”

คุณถูกขมอมยิ้มแก้มแทบปริ แล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ขอบคุณคุณแพรมากครับ ตอนนี่ปิดเทอมแล้ว อย่าลืมทบทวน
การบ้านด้วยนะครับ ปิดเทอมจะได้ไม่ลืม”

“จะ แพรไม่ลืมหรอก แล้ววันนี้แพร่ขอยืมหนังสือมาจากคุณตา
เอามาให้อาโหว่ด้วย แพรจำได้ว่าอาโหว่บอกว่าอยากอ่าน”

“ละครแห่งชีวิต ของหม่อมเจ้าอากาศดำเกิง” พยัคฆ์อุทานด้วย
ความตื่นเต้นเมื่อเห็นหนังสือในมือของเด็กสาว

“ใช้จ๊ะ แพรยืมคุณตามา ที่บ้านคุณตามีหนังสือเยอะเลย พอดี
เมื่อเช้าแพรแวะไปกราบเรียนท่านเรื่องผลการสอบ ท่านดีใจใหญ่ แพรเห็น
หนังสือในตู้ เลยขอยืมท่านมาสองสามเล่ม ส่วนเล่มนี้ แพรเอามาให้อาโหว่
อ่านก่อน”

“ขอบคุณคุณแพรมากครับ” เขาอุทานด้วยความตื่นตันใจ ไม่นึก
เลยว่าเธอจะจำคำพูดเปรี๊ยะ เมื่อหลายสัปดาห์ก่อนได้ด้วยว่าเขาไม่มีเงิน
จะซื้อหนังสือราคาแพงเหล่านี้ เพราะเงินทุกบาททุกสตางค์ บิดาเก็บหอม
รอบริบอย่างกระหมัดกระหม่อม แม้กระทั่งหนังสือพิมพ์ บิดาก็ไปเก็บ
ของเก่าจากบ้านพระยาพิทักษ์สันติชน ส่วนหนังสือพิมพ์เงินก็ขอลาก
เถ้าแก่เจ้าของร้านขายของชำในตลาดที่คุ้นเคยกันดี ดังนั้นข่าวที่ได้อ่าน
จึงล้าหลังกว่าชาวบ้าน แต่ยังถือว่าได้ติดตามข่าวสารและฝึกอ่านทั้ง
ภาษาไทยและจีนได้เป็นอย่างดี

“ส่วนอีกสองเล่ม ถ้าแพรอ่านจบแล้วเรามาแลกกันนะจ๊ะ”

“ครับ ได้ครับ” พยัคฆ์ถอดเสื้อออกมาท่อนั่งสือด้วยความทะนุถนอม แล้วเดินไปวางตรงโคนต้นไม้ซึ่งมีลิ้มภาชนะของเขาวางอยู่ก่อนหน้า

“งั้นแพรไปละ นี่หลบลูกแม่ออกมา เตียวตามหาแพรไม่เจอ อາหมวยจะถูกตำหนิเอา”

“ครับคุณแพร” เขาก้มศีรษะรับ ทุกครั้งที่ได้พบเจอ เขาจะนอบน้อมต่อบุตรสาวเจ้าของที่ดิน อย่างที่บิดาเคยสอนไว้เสมอ

“อ้อ คุณเพลิน เกือบลืมนะจ๊ะ เมื่อก่อนแพรหัดทำขนมกลีบลำดวนกับคุณแม่ เลยแอบหยิบมาให้อาไฮด้วย” เด็กสาวล้วงกระเป่าเสื้อ และหยิบผ้าเช็ดหน้าถักริมลูกไม้สวยงามออกมา “กลีบมันไม่ค่อยสวยเท่าไร เพราะแพรกำลังหัดปั้น แต่รสชาติอร่อยมากจ๊ะ คราวหน้ารับรองว่าต้องปั้นสวยกว่านี้แน่”

เขารับห่อผ้ามาด้วยมือสั้นระริก...ปลื้มใจจนบอกไม่ถูก

“เป็นการขอบคุณที่อาไฮสอนหนังสือแพรไงจ๊ะ”

“โอ้...คุณแพรไม่ต้องลำบากเลยครับ ผมยินดีช่วยเต็มที่อยู่แล้ว ถ้าผมทำได้”

“ไม่ได้หรอก อาไฮต้องทำงานรดน้ำผักทุกวันหลังเลิกเรียน ไหนต้องมาสอนแพรอีก” ใบหน้าหวานงดงามไม่เป็นสองรองใคร แต่งแต้มความงามด้วยรอยยิ้มสดใส ทำให้โลกนี้งดงามขึ้นโดยพลัน ดวงตาสุกสกาวแพรวพรายระยิบระยับ เลี้ยวเวลานั้นเองที่เขารู้ว่า แพรพรรณรายกำลังผ่านพ้นวัยเด็ก และเมื่อเติบโตเป็นสาวรุ่น เธอต้องสวยยิ่งกว่าหญิงสาวคนไหนที่เขาเคยพบเห็น แล้วหัวใจเด็กหนุ่มก็กระตุกประหลาดๆ

หากความรู้สึกผิดเตือนให้เขาต้องรีบหักห้ามใจตัวเอง

“ขอบคุณอีกครั้งครับคุณแพร ผมจะรีบอ่านหนังสือเล่มนี้ให้เร็วที่สุดแล้วจะฝากหมวยไปคืนนะครับ”

“อย่าเลย แพรมาเองก็ได้ จะได้ฟังอาไฮเล่าว่าสนุกหรือเปล่า หมวย

อ่านหนังสือไม่ออก เธอไม่รู้เรื่องหรอกจ้ะ”

เขาอยากอัปปากปฏิเสศ หากความเห็นแก่ตัว อยากอยู่ใกล้ชิดกับเธอ ยิ่งขึ้น หยุดยั้งเขาไว้ จึงได้แต่พยักหน้ารับ

“งั้นวันไหนเอาไอ้ว้าว่าง แต่...เอาจี้ แพรจะแอบมาตอนที่คุณแม่ ึ่งบกลางวัน เอาเป็นว่ามะรีนนี่แล้วกันนะจ๊ะ วันศุกร์คุณพ่อไปทำงาน แพรคงแอบมาได้สักชั่วโมง”

“ครับคุณแพร” เขาพึมพำรับ...ก้มยิ้มให้แก่เด็กสาวผู้สูงศักดิ์ ต่อไปนี้ แพรพรรณรายต้องแอบมาพบเขาแทน หลังจากมารดาเธออนุญาตให้เขา สอนการบ้านเป็นบางครั้งบางคราว หลังจากหมดหน้าที่ ก็ไม่มีโอกาสไป เหยียบบ้านหลังใหญ่อีกแล้ว

“ที่นั่นจะจ๊ะ งั้นแพรไปละ” เธอส่งยิ้มแข่งกับแสงตะวันยามบ่ายอีกครั้ง แล้ววิ่งจากไปอย่างรวดเร็วจนกระโปรงปลิว

พยัคฆ์มองตามร่างบางที่วิ่งไปตามเส้นทางเล็กๆ ข้างคลองมุ่งหน้า สู่วีรณหลังใหญ่ไกลออกไป หัวใจเขามึนเิบรากับได้รับน้ำทิพย์อันชุ่มฉ่ำ เขายกผ้าเช็ดหน้าที่ห่อขนมในมือขึ้นสูดดม หอมทั้งกลิ่นเทียนอบและ กลิ่นหอมของผ้าเช็ดหน้า

“ฮันแน เฮียโฮ้ว”

พยัคฆ์ได้ยินเสียงดังจากด้านหลัง เขารีบลดมือที่ยกขึ้นจดจุมุก ลงทันที

“คิดจะแอบกินคนเดียวหรือ ไม่แบ่งอ้วมั่ง”

“คุณแพรเอามาขอบคุณอ้ว ไม่ได้เอามาให้ลื้อสักหน่อย” เขาหวัง รีบเก็บไว้ทันที

“อ้ว แบบนี้มันไม่ยุติธรรมนี่หว่า” สินธพโวย

“ไม่ยุติธรรมได้ไง เธอเอามาขอบคุณอ้วที่ไปสอนหนังสือนะโว้ย”

“ฮันแน...เฮีย...แก้มแดงแบบนี้ คิดอะไรในใจหรือเปล่า ไม่ใช่แค่ อยากสอนหนังสือหรอกมั้ง” เด็กชายอายุสิบขวบ ทำตัวแก่แดด ยิ้มล้อเลียน

พี่ชาย “คุณแพรทำขนมมาให้ด้วย...เอ...แบบนี้ หรือว่าคุณแพรก็แอบชอบเฮียด้วยเหมือนกัน”

“โอ๊ย! เป็นไปไม่ได้ แก่กรูว่าเธอเป็นใครแล้วเราเป็นใคร” พยัคฆ์อุทานด้วยความตกใจ ไม่คิดว่า น้องชายได้สะกิดประตูหัวใจให้เปิดดอกแล้วมันก็เปิดกว้างจนมองเห็นความจริงที่ตนพยายามซุกซ่อน แต่ก็ปิดไว้ไม่เคยมิด

“ก็ไม่เห็นแปลก คุณแพรออกจะสวย” เด็กชายทำหน้าที่เคลิ้มฝัน พยัคฆ์จึงขกหัวน้องชายเต็มที่

“โอ๊ย!” สนิทพอุทานลั่นทุ่ง

“นี่แน่ะ อวดรู้มากไปแล้ว เป็นเด็กเป็นเล็กยุ่งเรื่องผู้ใหญ่”

“โอ๊ย ใครไม่รู้ก็บ้าแล้ว เห็นมองตามตาเข็มหยดย่อยแบบนี้”

แก้มพยัคฆ์กระตุกยิ้มอย่างห้ามไม่อยู่ เมื่อน้องชายช่างพูดจี้ใจดำเหลือเกินจนลืมนั่งเกตุว่าขนมถูกจกจากมือไปแล้ว ไม่ถึงนาทีผ้าเช็ดหน้ากับขนมชิ้นสุดท้ายถูกวางกลับลงในมือเขอีกครึ่ง แล้วร่างโย่งกว่าเด็กวัยเดียวกันก็วิ่งแสล็กกลับไปต้อนเบ็ดอย่างรวดเร็ว...ก่อนพี่ชายจะทันรู้ตัว

รสชาติขนมกลีบลำดาวนชิ้นสุดท้ายยังหวานหอมกรุ่นอยู่ในห้วงคำนี้ เมื่อเขาทิ้งตัวลงนอนบนเบาะบางๆ ช่างน้องชายในคำคั้นนั้น หัวใจที่เพิ่งแตกพานเคลือบด้วยสีชมพูแห่งความรักเป็นครั้งแรกในชีวิต

...แพรพรรณราย...ชื่อมันก้องอยู่ในสมองครั้งแล้วครั้งเล่าไม่เคยเมื่อ...และเจ้าตัวแสร้งหลงลืมชาติกำเนิดอันต่ำต้อยของตนเองเสีย คิดถึงเพียงดวงตาคู่สวยที่มองเขาอย่างอ่อนหวานโดยไม่คิดเข้าข้างตนเอง...และคิดว่า เธอเองก็คงมีใจให้เขาไม่น้อย...

นิยายเล่มโปรดถูกยกขึ้นมากอด...เขาสูดดมผ้าเช็ดหน้าครั้งแล้วครั้งเล่า แล้วถอนใจเฮือกด้วยความสุขใจ ก่อนหลับตาลง...เช่นเดียวกับคำคั้นนี้ เพียงแต่ความรู้สึกเมื่อสี่ปีก่อนและตอนนี้แตกต่างกันราวฟ้ากับดิน

เวลานั้น ครอบครัวเขายังอยู่พร้อมหน้า หากเวลานี้ หนึ่งชีวิตได้จบลงไป แล้ว และอีกสามชีวิตกำลังเผชิญกับพายุร้ายของชีวิตที่โหมกระหน่ำ ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นเพราะหัวใจอันมั่งง่าย ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูงของเขาเพียงคนเดียว...

...ไม่คิดเลยว่า...ผู้หญิงที่เขารักและเทิดทูนยิ่งกว่าชีวิต จะกลายเป็นคนชู้ชลาด ทรยศลัทธิ ทรยศต่อความรักของเขาถึงเพียงนี้...

ภาพหญิงสาวผู้ไร้เดียงสาค่อยๆ เลื่อนรางไปจากความทรงจำ เมื่อมันคือภพมาชา ที่ไม่ใช่ตัวตนอันแท้จริงของแพรวพรรณราย เพราะความชู้ชลาดของเธอทำให้บิดาของเขาต้องพบจุดจบอย่างโหดร้าย...และในคำคืนนี้ เขาก็รวมเธอเข้าไปอีกหนึ่ง เดิมลงในบัญญัติแก่น...ที่วันหนึ่งเขาต้องกลับมาชำระแก่นนั้นด้วยมือเขาเอง

พัคฆ์หลับตาแน่น...ซ่อนความเจ็บปวดทั้งหมด รวมถึงน้ำตาลงเบื้องหลังเปลือกตา...สัญญากับตนเองว่าต่อไปจะไม่มีน้ำตาไหลรินให้แก่แพรวพรรณราย หญิงสาวที่ตนเคยมอบหัวใจให้อีก จากนั้นเขาจะคิดถึงแต่อนาคต และรอคอยวันที่จะกลับมาแก้แค้นเท่านั้น และเขาหวังว่าจะได้ซ่อนตัวอยู่ที่นั่นจนกระทั่งทุกคนลืมเรื่องคดี แล้วเขาจะได้ไปหามารดาสักวันหนึ่งเมื่อมีโอกาส...

๒

ใกล้ตีสี่ เสียงผู้คนเริ่มตื่นขึ้นมาทำกิจวัตรประจำวัน รวมถึงคนข้างตัวพยัคฆ์ที่สะกิดเขาเบาๆ

“อาโฮ่ว ตื่นได้แล้ว เตี่ยจะฝึกไม้ทั้น”

ผู้มาใหม่งัวเสีย ทั้งที่ปกติก็ตื่นเช้าเป็นนิสัย หากด้วยความเหนื่อยล้าตลอดหลายวันที่ผ่านมาและนอนไม่เต็มอิ่มนักในตรอกหลังตลาด ก็ทำให้เขาหลับเป็นตายทันทีที่หัวถึงหมอน แต่พอได้ยินเสียงเรียก เขาก็ตื่นตัวลุกขึ้นทันที

“รีบล้างหน้าล้างตาแล้วไปซ้อมกันได้แล้ว” มังกรเตือน สมาชิกใหม่มองคนรอบข้างที่กึ่งข้าวของไว้ตรงนั้นและพับเสื้อเก็บไว้ เพื่อให้มีเนื้อที่โล่งขึ้น เขาจึงทำตาม และกลับมาพร้อมในชุดเสื้อยืดสีขาวตัวเก่าของมังกรและกางเกงขาก๊วยที่พันรอบเอวด้วยผ้าแถบรัดจนแน่น รองเท้าผ้าหับถุงเท้าที่ยังต้องใช้ผ้าพันปลายกางเกงให้รัดกุม ซึ่งสมาชิกชายแต่งกายเช่นนี้กันทุกคน ยกเว้นผู้ชายบางคนที่อายุมากหน่อย หรือเพิ่งเดินทางมาจากเมืองจีนยังไว้ผมเปียยาวอยู่ ก็พันเปียรอบศีรษะอย่างทะมัดทะแมงไปที่ลานกว้าง

หน้าศาลเจ้า

พอถึงเวลาที่สี่ครึ่ง ผู้ชายทั้งเด็กอายุน้อยสุดคงไม่เกินห้าขวบ จนถึงวัยกลางคนก็เข้าแถวกันอย่างเป็นระเบียบ และมีเฮ้งชิวในชุดฝึกแต่ไม่มีหางเปี้ยยื่นกางขา เท้าสะเอวคอยทำอยู่แล้ว

สามชั่วโมงแรกของวัน หมดไปกับการฝึกฝนกังฟูและอาวุธหลากหลายชนิดกับกลุ่มเด็กซึ่งโตสุดอายุไม่เกินสิบขวบ พยัคฆ์ไม่เคยได้เรียนรู้มาก่อน นอกจากเคยนั่งชมการแสดงงิ้วบนเวที ซึ่งวันนี้เขาต้องมาเรียนรู้เบื้องหลังอันยากลำบาก ว่าว่านักแสดงจะมีท่วงท่างดงามเช่นนั้นได้ต้องผ่านการฝึกฝนหนักมากแค่ไหน

พยัคฆ์ผู้เคยทำแต่สวนและอ่านหนังสือ เกือบหมดแรงทั้งตัวนี้หลายครั้ง แต่พอเห็นสายตาแข็งกร้าวของเฮ้งชิว เขาก็ต้องกัดฟันฝึกไปพร้อมกับพวกเด็กๆ ซึ่งมีฝีมือร้ายรำหมัดมวยเก่งกว่าเขามาก ส่วนมังกรนั้นฝีมือการใช้อาวุธเรียกว่าล้ำเลิศ จึงได้ฝึกซ้อมกับเหล่านักแสดงฝีมือระดับเดียวกัน ส่วนเขาต้องเริ่มต้นตั้งแต่ขั้นพื้นฐาน ในการตั้งท่ารำหมัดมวยให้ถูกต้อง ต่อไปถึงจะได้ฝึกอาวุธที่ใช้แสดง ซึ่งถือว่ายากยิ่งสำหรับคนที่คุ้นเคยแต่การอ่านหนังสืออย่างเขา

พอถึงเวลาพัก สมาชิกใหม่ก็เหงื่อท่วมกายจนต้องใช้ผ้าขนหนูผืนเล็กเช็ดเหงื่อและพาดคอไว้ จากนั้นก็เดินไปเข้าแถวรับถ้วยชาดื่ม และตักกับข้าวพวกผักตอง เต้าหู้ยี้ และผัดใบปอใส่เต้าเจี้ยวในจานเล็กๆ มานั่งไต่ต้นไม้ข้างมังกร เพื่อนคนเดียวของเขาในเวลานี้

“คืนนี้เราแสดงเสร็จก็จะเก็บข้าวของ พรุ่งนี้เช้าก็กลับบ้าน” เพื่อนใหม่บอก ใบหน้าแกร่งยังดูเรียบเฉยเหมือนคนไร้อารมณ์ แต่ไม่แสดงความท่างเห็นหรือเดียดฉันท์ จนพยัคฆ์คิดว่าคงเป็นบุคลิกของมังกรที่ดูเหมือนไม่ใส่ใจ หากสายตาท้ายได้เบลออีกตาชั้นเดียวที่ตัววัดเฉียงขึ้นไปนั้นกลับคมกริบ ดูจะเก็บรายละเอียดรอบตัวได้ทุกอย่างเลยทีเดียว

“แล้วบ้านของเฮ้งชิวอยู่ที่ไหน” เขาเรียกเฮ้งชิว ผู้สอนวิชาหมัดมวย

ว่าเป็นอาจารย์ ต่างจากชิงเซ่ที่หมายถึงอาจารย์สอนหนังสือ และหลังจากผ่านพิธีรับเขาเข้าเป็นศิษย์แล้ว ก็ต้องเรียกให้ลูกต้องเช่นเดียวกับลูกศิษย์คนอื่น ๆ

“ซอยหลังวัดเล่งเน่ยยี่ ไกล้วัดคณิกาผล” มังกรตอบ กลืนข้าวต้มในปาก และเอาตะเกียบพู่ยกับข้าวเสียดัง เป็นประเพณีของชาวจีนที่แสดงถึงความมร่อย เมื่อคนทำอาหารได้ย็นก็ชื่นใจ หากแต่คนไทยอย่างแพรพรรณรายเคยบ่นว่าเขากินอาหารเสียดังเหลือเกิน พวกผู้ลากมากดีอย่างเธอคงมองเห็นเขาเป็นพวกไร้วฒนธรรม...เป็นไอ้โง่...ที่หลอกใช้ได้ง่ายดาย พอไม่ต้องการก็เขี่ยทิ้งโดยไม่แยะแสบว่าชีวิตต้องเดือดร้อนเพราะฝีมือเธอและพี่ชายใจโหด

แค่คิดถึง ข้าวต้มที่กำลังกินคล่องคอพลันผืดขึ้นมาจากทันที จนต้องรีบยกน้ำชาดื่มตาม จู๋ๆ มังกรก็ถามขึ้นราวกับใจตรงกัน

“ลูกสาวเจ้าคุณอะไรนั่น สวยนักหรือวะ ลือถึงได้คิดพาหนี” น้ำเสียนั้นไม่ได้เขี่ยหยัน และดวงตาที่บ่งบอกเชื้อชาติเดียวกันมองเขานิ่งราวกับต้องการรู้ความจริงมากกว่าเายาะ ด้วยเมื่อคืน มังกรก็ได้ยินเรื่องราวทั้งหมดจากปากเพื่อนบ้านที่ทราบเรื่องราวของพยัคฆ์อย่างทะลุปรุโปร่ง

แผลบนโหนกแก้มที่เริ่มแห้งตกระเกิดกรังปวดแปลบขึ้นมาจากทันที ราวกับย้ำความทรงจำในคำคืนนั้นไม่ให้เลือนหายไปจากใจได้

“ก็สวยดี” เขางม้งาตอบ

“แล้วมันคุ้มกันไหมวะ” มังกรบู้ยปากไปยังข้างแก้ม “ถ้ามันยังใกล้เคียงสักนิ้ว ปานนี้ลือคงตายไปแล้ว”

พยัคฆ์พ่นลมหายใจ ก่อนจะสั่นศีรษะ

“ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ อ้วจะเลือกครอบครัว แต่มันสายไปแล้ว” เขาหลุบตา และเสพ้วยข้าวต้มเข้าปาก

“คนที่นี้ต่างก็มีปัญหาเหมือนกันนั่นแหละ พวกเราคนจีนถึงต้องมารวมตัวกัน เฮ้งซ้อแป่ช่วยคนจีนที่ถูกรังแกมาเยอะ”

“แล้วลื้อละ มีครอบครัวอยู่ที่นั่นด้วยหรือเปล่า” พยัคฆ์ถามเจ้าถิ่นบ้าง
 “ไม่มี อ้าวตัวคนเดียว ไม่มีพ่อแม่หรือญาติพี่น้อง ซื่อแป๊ะรับอ้วมา
 เลี้ยงตั้งแต่สี่ห้าขวบแล้ว”

คนฟังถอนใจเฮือก ดูเหมือนคนที่นี่จะมีแต่ปัญหาอย่างที่มังกร
 บอกจริงๆ

“มิน่าเล่า ถึงได้รำมวยเก่ง เพราะฝึกมาตั้งแต่เด็กนี่เอง” เขาริบ
 เปลี่ยนเรื่องคุย

“ฝึกไว้เป็นวิชาป้องกันตัว นอกจากเป็นอาชีพที่ต้องเลี้ยงปากท้อง
 ซื่อแป๊ะบอกว่าพวกเราต้องมีชาติติดตัวเอาไว้ อย่าให้ใครที่เหนียวรังแกได้”
 เสียงนั้นบ่งบอกถึงความตั้งใจของเจ้าตัว ท่าทางเอาจริงเอาจัง ทำให้คิ้ว
 พยัคฆ์ขมวดเข้าหากัน “ลื้อก็เหมือนกัน เฮ็งซื่อแป๊ะเก่งกังฟูมาก ลื้อต้องหัด
 เอาไว้เยอะๆ ถ้ายังคิดจะล้างแค้นให้เตี้ยลื้อ”

คิ้วหนาคลายออกจากกันทันทีเมื่อเข้าใจอย่างถ่องแท้ แล้วเขาก็
 พยักหน้าหนักแน่น และกระซิบลอดไรวีฬ

“อ้วไม่มีวันลืม”

“ดีแล้ว” มังกรวางมือจากตะเกียบ และยกมือแตะจี๊หยกที่ลำคอ
 “ของต่างหน้าขึ้นสุดท้ายของไอ้” ซื่อแป๊ะบอกว่าก่อนตายท่านมอบหยกชิ้นนี้
 ให้เฮ็งซื่อแป๊ะ คำบอกเล่านี้ฟังดูธรรมดาๆ แต่ดวงตามังกรที่เปล่งประกาย
 ออกมา ช่างจริงจังดูตื้นยี่งัก เหมือนไฟแค้นนั้นสุ่มอยู่ในใจเขามาเนิ่นนาน
 แล้ว

พยัคฆ์นั่งฟังด้วยความสงสัย หรือทั้งสองจะมีความเป็นมาคล้าย
 คลึงกัน

“เดียวกับไอ้ลื้อถูกฆ่าตายอย่างนั้นรี” เขาถามออกไป มังกรสูดลมหายใจ
 เข้าลึกแล้วพยักหน้า

“ไอ้บอกซื่อแป๊ะแบบนั้น ท่านอ้อมอ้วมาฝากไว้กับซื่อแป๊ะตอนไปแสดง
 จิวแถวปากน้ำ ก่อนที่ท่านจะตาย”

“แล้วรู้ใหม่ว่าใครฆ่าเดียวกับไอ้ลื้อ”

คนถูกถามส่ายหน้าบ่อยๆ

“ไม่รู้ แต่ชื่อแปบบอกว่าหยกขึ้นนี้จะบอกความจริงทุกสิ่ง”

“แล้วลื้อรู้อะไรบ้างหรือยังล่ะ”

“ยัง แต่สักวันหนึ่งอ้าวต้องรู้ให้ได้”

เขาพยักหน้ารับ สายตาสองคู่จ้องมองกันด้วยความเข้าอกเข้าใจ

“สักวัน...คงจะถึงวันของเรา” พยัคฆ์พึมพำ และเพื่อนใหม่ของเขา

ก็พยักหน้ารับ

“ใช่ สักวัน...” ริมฝีปากมังกรเหยียดออกน้อยๆ เมื่อสบตาพยัคฆ์ ทั้งสองไม่จำเป็นต้องเอ่ยอะไรออกมา เพราะต่างมองเห็นความเป็นมา ที่คล้ายคลึงกันและมีความแค้นเป็นแรงผลักดันอยู่เบื้องหลัง

“แล้วถ้าอ้าวต้องการฝึกหนัก จะต้องทำยังไงบ้าง” เขาถามขึ้นทันที

“ลื้อเคยฝึกกังฟูมาก่อนหรือเปล่า”

พยัคฆ์ลั่นคิระชะเร็วๆ

“ถ้าลื้อต้องการฝึกหมดมวย นอกจากจะฝึกกับเฮ้งชื่อแปบตอนเช้า แล้ว อ้าวจะสอนให้ลื้อเอง แต่ต้องมีสิ่งแลกเปลี่ยน”

คนฟังเลิกคิ้ว

“อ้าวไม่มีเงินจะมาแลกเปลี่ยนหรือ”

“ไม่ใช่เรื่องเงิน เมื่อคืนลื้อบอกว่าเรียนที่มหาวิทยาลัย อ้าวอยากอ่านเขียนภาษาไทยได้ ทุกวันนี้เฮ้งชื่อแปบให้เรียนแต่ภาษาจีน แล้วอ้วก็หัวขี้เลื่อยเหลือเกิน อ่านทั้งไทยทั้งจีนไม่ได้เรื่องเลย”

“อ้อ ได้สิ เรื่องนั้นอ้วยินดี ภาษาจีนอ้วก็สอนได้เหมือนกัน อ้าวและน้องเรียนมากับเตี้ยตั้งแต่เล็กๆ แล้ว อี้เคยเป็นครูมาจากเมืองจีน” พยัคฆ์ยิ้มรับ ยิ่งกว่ายินดีที่จะสอน

“ดี งั้นลื้อสอนหนังสืออ้ว อ้วก็จะสอนลื้อต่อมวย” มังกรตบเข้าชาติใหญ่

“ดี ตกกลางตามนั้น” พิศม์ตอบ ริมฝีปากอึมครึมค่อยๆ คลี่ออก เป็นครั้งแรกในรอบหลายวันที่เขายิ้มได้ มิตรภาพเล็กๆ เริ่มก่อตัวขึ้นทันที

“ถ้าฉันเอาถ้วยชามไปล้างกันเถอะ ซื้อมือจะจัดเวรเด็กผู้หญิงล้างจาน ส่วนผู้ชายก็ทำความสะอาดบ้านและอุปกรณ์ รีบทำงานให้เสร็จจะได้ฝึกซ้อมบทตอนสาย บ่ายก็ต้องแสดงแล้ว”

สมาชิกใหม่กระวีกระวาดลุกตามพระเอกบู๊ของคุณะไปยังโรงอาหาร ซึ่งสาว ๆ หลายคนชะม่มักเข้มน้ำล้างจานและทำความสะอาดครัวตามคำสั่งของชีวจัย ภรรยาเจ้าของคณะจึงอยู่ มังกรแนะนำให้เขารู้จักหญิงวัยกลางคน ซึ่งเคยเป็นอดีตนางเอกของคุณะ บัดนี้เวลาล่วงเลยไป จึงผันตัวมาอยู่เบื้องหลัง และสอนเด็กๆ ในคณะเรียนการขับร้องและภาษาจีนแทน

งานวันแรก พิศม์ได้รับมอบหมายให้เป็นลิ่วล้อ ทำทุกอย่างที่สุด แต่ใครจะเรียกใช้ งานที่คิดว่าง่าย จากที่เคยได้แต่นั่งชมอยู่ตรงม้านั่งหน้าเวที เวลานี้ต้องวิ่งหว่านอยู่ด้านหลัง แถมไม่รู้เรื่องรู้ราวอีกต่างหากว่าอะไรอยู่ตรงไหน หรืออะไรเป็นอะไร หลายครั้งที่ถูกนักแสดงหงุดหงิดหัวเสียเข้าไป หากแข็งข้อแบ่ซึ่งแสดงบททวนอุกก็เข้ามาตบไหล่ให้เขาอดทน เพียงไม่กี่ชั่วโมงการแสดงก็ผ่านพ้นไปพร้อมกับร่างของพิศม์ที่หึ่งตัวลงนั่งบนพื้นอย่างหมดเรี่ยวแรง

ในคำคืนนั้น พวกเขาอนอนในศาลาของศาลเจ้าอีกเช่นเคย แต่หลายคนทยอยเก็บข้าวของไปบ้างแล้ว เพราะตื่นเช้าขึ้นมากก็จะกินข้าวแล้วกลับคณะจึงวุ่นกันเลย

พอถึงเวลาต้องเดินทางจริงๆ พิศม์ค่อยหันมองตลาดครึ่งแล้วครึ่งเล่า...

ภาพห้องแถวไม้ชั้นเดียวอันมีบานประตูไม้แบบพับ กับแผงไม้เล็กๆ ตรงด้านหน้าใต้หลังคามุงกระเบื้องเก่าๆ ที่พอจะกันแดดกันลมให้แก่ผู้คน ที่มาจับจ่ายซื้อของ แผงผักที่เขาเก็บสินธพนั่งขายผักและไข่เบ็ดที่ตลาดระหว่างรอที่อ่านหนังสือเตรียมสอบไปด้วย ภาพเขาต้องยกผักไปขึ้นรถ

ให้ลูกค้า และภาพบิดายิ้มแย้มแจ่มใส ทักทายลูกค้าอย่างเป็นกันเองทุกคน ...บัดนี้ แฝงชายฝึกของเขามีคนมาขายแทนแล้ว สมาชิกในครอบครัวที่เคยนั่งอยู่ตรงนั้น ต่างแตกฉานซ่านเซ็น เพราะความรักเพียงคำเดียวเท่านั้น ที่ทำลายชีวิตของเขาอยู่ยบ

ปล้นมือหนักของใครบางคนก็ตบลงบนบ่า พยัคฆ์หันไปเห็นร่างหนาของเฮ้งซัว เขาก็รีบก้มศีรษะ

“เฮ้งซัวแม่”

“อะไรที่มันผ่านไปแล้วก็อย่าเก็บเอามาเสียใจ มันไม่มีประโยชน์ ให้คิดถึงอนาคตว่าจะจัดการกับปัญหาอย่างไรมากกว่า” คำพูดนั้นแฝงไปด้วยนัย ดวงตากว้าวของเฮ้งซัวบอกได้ดี หัวหน้าคณะจึงรู้ว่านี่เป็นคนพูดน้อย หากแต่คนในคณะต่างก็เกรงใจกันทุกคน

“ครับ” เขาก้มศีรษะอีกครั้ง

“และอย่าลืม ว่าเตี้ยลือตายยังไง อย่าลืมความแค้นครั้งนี้”

พยัคฆ์ขบกรามแน่น กัดฟันตอบ

“อ้าวจะไม่มีวันลืม”

“ดีมาก เอาละ ทุกคนขึ้นรถกันหมดแล้ว รีบไปกันเถอะ”

พยัคฆ์มองตลาดอันเป็นสถานที่ที่เขาเติบโตขึ้นมาเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะหมุนตัวก้าวขึ้นรถหกล้อที่ด้านหลังมีโครงสร้างเป็นไม้สภาพเก่าทรุดโทรมใช้บรรทุกอุปกรณ์การแสดงและเป็นที่นั่งของชาวคณะอีกหลายชีวิตบนพื้นตามมีตามเกิด ส่วนอีกคันดูดีกว่าเพราะเพิ่งทาสีใหม่ ทั้งมีหลังคา กันแดดและม้านั่งซึ่งบรรดาสาวๆ และผู้หญิงขึ้นไปจับจองจนเต็มแล้ว

เขากระโดดขึ้นทำยรถไปนั่งข้างมังกร เพื่อนคนใหม่ซึ่งกำลังท่องพยัญชนะภาษาไทยที่เขาเขียนลงในสมุดอย่างขะมักเขม้นตั้งแต่เมื่อคืน คืนที่แล้วทำยรถพวยพุ่งเมื่อคนขับเหยียบคันเร่งติดๆ กันสองสามครั้งแล้วเครื่องดีเซลก็ค่อยๆ แล่นกระตุกออกไปอย่างช้าๆ ภาพตลาดและศาลเจ้าค่อยๆ ห่างออกไปที่ละนิดๆ

ถ้าก่อนความสงบสุขของชีวิต นับแต่ขึ้นไป เขาก็มีชีวิตอยู่เพื่อการ
แก้แค้นเท่านั้น ทั้งพระยาพิทักษ์สันติชน ขุนปราบพาลชน และแพรพรณราย
...สักวันหนึ่งเขาจะกลับมาอย่างแน่นอน!

บ้านใหม่ของพยัคฆ์ตั้งอยู่ในซอยหลังวัดมังกร หรือวัดเล่งเน่ยยี่
อันเป็นวัดเก่าแก่ของชุมชนที่สร้างขึ้นมาตั้งแต่หกสิบกว่าปีก่อน เขาวราช
ยังคึกคักเหมือนเช่นเคย ไม่ว่าจะเป็ดยามเช้า สาย บ่ายหรือเย็น แม้กระทั่ง
ยามดึกที่แสงไฟสว่างไสวยิ่งกว่าส่วนอื่นๆ ของกรุงเทพฯ ตลาดค้าด้วย
ร้านอาหารเลิศรส ตลาดเก่ามีพ่อค้าแม่ค้าขายขายของคึกคักและมีอาหาร
ให้เลือกมากมาย ยามค่ำคืน โรงน้ำชา โรงบ่อนเบี้ย โรงฝิ่น และโรงหวย
แม้กระทั่งช่องโสมณีกี่ให้บริการคึกคักบริเวณแยกสามยอดที่อยู่ไม่ห่าง
ออกไป

พยัคฆ์เคยได้ยินจากเพื่อนๆ ร่วมคณะตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย
ถึงราตรีอันแสนยั่ววนใจที่เขาวราช ด้วยความที่บิดาเป็นคนเข้มงวด เขา
ต้องรีบกลับบ้านหลังเลิกเรียนเพื่อช่วยงานครอบครัว จึงไม่มีเวลาท่องเที่ยว
ยามราตรีอย่างเพื่อนในวัยเดียวกัน

แม้กระทั่งเวลานี้ เขาก็ยังไม่มีสิทธิ์ทำเช่นนั้น เมื่อเงินที่ติดตัวว่ามี
ไม่มากนัก และเขาตั้งใจเก็บเงินให้มากที่สุดเพื่อถ่อถอนนาฬิกาซึ่งบิดาซื้อ
ให้เก็บไว้เป็นของต่างหน้าเพียงชิ้นเดียวของท่าน ดังนั้น ไม่ว่าจะบรรดาหนุ่มๆ
จะออกตระเวนเที่ยวกลางคืนและเอยปากชวน เขาก็ได้แต่ส่ายหน้าปฏิเสธ
ทุกครั้งไป

และคนที่มักอยู่เป็นเพื่อนพยัคฆ์เสมอก็คือมังกร ชายหนุ่มที่พูดน้อย
แต่ขยันหมั่นเพียร ทั้งสองเป็นเพื่อนร่วมห้องกันทันทีที่เขาย้ายเข้ามาอยู่
ในคณะนี้ ซึ่งมีเพียงสมาชิกไม่ถึงสิบคนอาศัยอยู่รวมชายคา ด้วยคนอื่นๆ
ต่างมีครอบครัวอยู่ในละแวกนี้ จึงไปเข้าเียนกลับเสียส่วนใหญ่ มีเด็กชาย
ราวห้าคนซึ่งเฮ้งซัวรับมาเลี้ยง อายุลดหลั่นกันไป ตั้งแต่มังกรที่อายุสิบเก้า

นับว่ามากที่สุดใบบรรดาเด็กทั้งหมด เมื่อเขาเข้ามาอยู่อีกคน ก็รวมเป็นหก และเขากลายเป็นพี่ใหญ่ไปโดยปริยาย

ที่เหลือเป็นสมาชิกครอบครัวเจ้าของคณะจิวซึ่งมีบุตรชายสองคน อายุสิบหกและสิบสี่ตามลำดับ เป็นเรื่องแรงสำคัญของครอบครัว

บ้านของเฮ้งซิวตั้งอยู่ท้ายซอย กินเนื้อที่กว้างเพราะต้องใช้สถานที่ ผักซัอมร่ามวย รำดาบเป็นประจำ จึงค่อนข้างเงียบสงบ ไม่พลุกพล่านเหมือนริมถนนใหญ่ซึ่งมีรถและผู้คนสัญจรไม่ขาดสาย หากเป็นสิ่งที่พย์คัมต้องการ เพราะไม่ต้องการวุ่นวายกับผู้คนมากนัก อีกทั้งเขาเป็นผู้ร้ายหนีคดีฆ่าคนตาย ดังนั้นยิ่งเจอผู้คนน้อยเท่าใด ก็ยิ่งดีกับเขาเท่านั้น

ห้องพักของเขากับมังกรอยู่บนชั้นสองของห้องเก็บอุปกรณ์ติดกำแพง หลังบ้านอันเป็นห้องเล็กๆ เพียงสามห้องซึ่งบัดนี้มีสมาชิกอยู่เต็มเอี้ยวด้านล่างติดห้องเก็บของเป็นโรงครัวและห้องเรียนหนังสืออยู่ข้างๆ ด้านหน้าเป็นหุ้มประตูจีน มีป้ายชื่อคณะจิวติดอยู่โดดเด่นเหนือประตูทางเข้า ล้อมรอบด้วยกำแพงอิฐฉาบปูนสีขาวเคลือบตะไคร่น้ำที่เกาะจนเป็นสีดำบอกถึงอายุการใช้งานนานนับสิบปี ตัวบ้านของเฮ้งซิวเป็นอาคารไม้กึ่งปูนสองชั้น เป็นสถานที่ส่วนตัวของอาจารย์ซึ่งไม่มีใครอยากไปรบกวนความสงบของ ท่าน ยามค่ำคืน ประตูบ้านของเฮ้งซิวจะปิดลงหลังรับประทานอาหารเย็นไม่นาน จากนั้นก็เป็นช่วงเวลาส่วนตัวของพวกเขา ซึ่งพย์คัมจะสอนหนังสือไทยและจีนแก่มังกร รวมไปถึงเด็กชายที่อยู่ในวัยเด็กและกำลังเติบโตเป็นวัยรุ่นอีกสี่คนที่สนใจอยากเรียนรู้เพื่ออนาคตของตน

เสร็จจลินจากการเรียน ก็ถึงเวลามังกรสอนวิชาต่อสู้ให้แก่พย์คัม ผู้อ่อนด้อยประสบการณ์เหลือเกิน แต่ถูกจิวโจมตีหนักหมัดก็ลงไปนั่งกองกับพื้นแล้ว หลายครั้งมังกรถึงกับส่ายหน้าในความบอบบางของเขา จนถึงขั้นเยาะเย้ยว่าเขาไม่เหมาะจะเรียนต่อสู้สักนิด หนังสือและตำราเหมาะกับเขามากกว่า

พย์คัมกัดฟันอดทนต่อความเจ็บปวด แม้วางกายเต็มไปด้วยรอย

พกซ้า ยิ่งลุกขึ้นมาต่อสู้กับมังกรอีกครั้งแล้วครั้งเล่า เพียงเดือนเดียว เขาก็เริ่มเข้าใจพื้นฐานการต่อสู้ ทำหมัดมวยต่างๆ ตามประสานที่หัดดีเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว มังกรเริ่มให้เขาหัดใช้อาวุธ เริ่มต้นจากดาบไปเป็นพลองและทวน หลังจากได้หลักการต่อสู้ที่มั่นคงแม่นยำแล้ว การรำเรียนการใช้อาวุธก็ไม่ใช้เป็นเรื่องยากอีกต่อไป เพียงแต่ต้องขยันฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอเท่านั้น และพยัคฆ์ไม่เคยหยุดซ้อมแม้แต่วันเดียว

ทุกวัน เขาตื่นตั้งแต่ตีสี่เพื่อฝึกซ้อมหมัดมวยและอาวุธพร้อมกับคนอื่นๆ และตกบ่ายจะช่วยซื้อบ๊องสอนหนังสือพวกเด็กๆ ให้อ่านบทจนคล่องแคล่ว ตกเย็นก็ช่วยทำความสะอาดอุปกรณ์และอาวุธสำหรับไปแสดงตามที่ต่างๆ ถ้ามีคนจ้าง

สองเดือนหลังจากมาอาศัยอยู่กับคณะงิ้วเล่าชั่วบ่วงเฮง เขาเริ่มได้แสดงเป็นทหารตัวประกอบฉาก ที่ไม่ต้องพะงุ้นและพุดอะไรมากมาย นอกจากเดินตามคนข้างหน้าไปเท่านั้น

ครบสามเดือน เขาก็เก็บเงินได้จนครบและขออนุญาตเฮ้งซัวไปโรงรับจำนำในตลาดในวันที่ไม่มียาน พยัคฆ์ฉวยโอกาสนี้ชวนมังกรไปด้วย ทั้งสองนั่งรถเมลล์ไปจนถึงฝั่งธนบุรีและนั่งเรือต่อไปถึงตลาดใกล้บ้านพระยาพิทักษ์สันติชน พยัคฆ์สวมหมวกสานปิดบังใบหน้าไว้เพราะเกรงจะมีคนจำได้ และให้มังกรเข้าไปไถนาฬิกา ส่วนเขานั่งรออากังที่ร้านกาแฟ ระหว่างนั้นเขาจะกวาดสายตาไปรอบๆ อย่างระแວดระวัง แม้อากังได้ปล่อยข่าวไปว่าเขาเสียชีวิตแล้ว อีกไม่นานทุกคนก็ลืมเรื่องของเขา แต่ชายหนุ่มก็ไม่ควรประมาท จับปลัดจับผลูไปเจอไกรศรีเข้าจะลำบาก แม้ในอดีตคนอย่างนายตำรวจใหญ่จะไม่เคยเข้ามาเหยียบตลาดเลยก็ตาม เขาก็ไม่ควรชะล่าใจ

หากคนที่หมั่นมาเดินตลาดนี้สิ...ที่เขาคาดหวังว่าจะได้เจอ...

เรือนร่างระหงในชุดกระโปรงลายดอกไม้สีชมพูยาวถึงกลางน่อง สะดุดตาพยัคฆ์ตั้งแต่เธอก้าวเข้ามาภายใต้หลังคาเดียวกัน ไม่มีใครมอง

ไม่เห็นรัศมีที่เปล่งปลั่งเรื่องจรัสจากกายหญิงสาวผู้เป็นบุตรเจ้าของที่ดินผืนใหญ่ที่สุดในละแวกนี้ ไม่มีใครไม่รู้จักคุณแพรพรณราย บุตรสาวเพียงคนเดียวของพันตำรวจเอก พระยาพิทักษ์สันติชน ผู้มีโอกาสได้เลื่อนยศเป็นพลตำรวจตรีก่อนจะเกษียณในอีกไม่กี่ปีข้างหน้า

“คุณหญิงจะรับอะไรดีคำ” เสียงเจี๊ยะตะโกนเรียกลูกค้ากระเป่าหนักมาแต่ไกล เพราะคุณหญิงมีบริวารมาก มาจ่ายตลาดแต่ละที่ต้องซื้อข้าวของกลับไปมากมาย หากเป็นเมื่อก่อน บิดาของเขาต้องทิ้งรถทั้งแถมเอาใจเจ้าของที่ดิน และเขากับน้องชายจะมีหน้าที่หามเซ่งฝักไปส่งที่บ้านท่านเจ้าคุณ ทว่าวันเวลาเช่นนั้นไม่มีอีกต่อไปแล้ว แต่ทุกชีวิตย่อมมีตัวตายตัวแทน ทุกคนยังต้องดำเนินชีวิตกันไปตามเส้นทางของตน

พยัคฆ์ก้มหน้าและดึงปีกหมวกปิดบังใบหน้ามากขึ้นหลังจากเห็นหญิงไร้อัจจะผู้นั้นเดินตามมารดาเข้ามาในตลาด หัวใจที่คิดว่าแข็งแแกร่งแล้วกลับไหววูบเมื่อเห็นใบหน้าवलชูปลงกว่าแต่ก่อน เธอดูโตเป็นสาวขึ้น ผมเปียก็ถูกตัด กลายเป็นผมดัดลอนอย่างสาวทันสมัยในเมืองกรุง ค่าทำผมรวมไปถึงเสื้อผ้าของเธอทั้งชุด อาจแพงกว่านาฬิกาของเขาด้วยซ้ำ แล้วอย่างนี้เขายังบังอาจคิดพาเธอหนีอีก...ช่างไม่รู้จักเจียมตัวเสียเลย...

“อาโห้ว...” เสียงกระซิบดังขึ้นข้างกาย พร้อมกับกล่องกระดาษเล็กๆ ห่อผ้าแพรกล่องหนึ่งวางลงตรงหน้า “แป๊ะเอาอัฐิของเตี้ยลื้อมาให้ ลื้อเอาไปทำพิธีฝังให้ถูกต้องเสียนะ ของแบบนี้ต้องให้ลูกหลานจัดการ อ้าว ทำให้ไม่ได้ถ้าลูกหลานยังมีชีวิตอยู่”

“กั้งแป๊ะ” เขาทักทายผู้อาวุโส เพื่อนบิดาซึ่งมีศักดิ์เป็นญาติทางมารดา แต่คนละแซ่กัน บิดาจึงประสงศ์ให้เขาแต่งงานกับเง็กจูบุตรสาวของอากัง เพื่อเกี่ยวดองกัน และนั่นเป็นสัญญาที่ผู้ใหญ่ตกลงกันไว้ก่อนเกิดเรื่อง

“อ้าวต้องไปแล้ว อาคุณหญิงมาจ่ายตลาด ถ้าอ้าวไม่อยู่ที่แผง อีจะถามหา”

“ครับ ขอบคุณกั้งแป๊ะมากที่ช่วยจัดการเรื่องเตี้ย อ้าวพอมีเงิน

อยู่บ้าง...” เขาล้วงเข้าไปในลิ้น และหยิบธนบัตรใบละหนึ่งบาทย้วยยื่นออกมา

“โอ๊ย ไม่ต้อง เตี้ยลื้อกับอ้วเป็นเพื่อนกัน อย่าทำแบบนี้ ลื้อเก็บเงินเอาไว้ไปตั้งตัว อย่าคิดว่าตัวเองปลอดภัย ถึงตอนนั้นท่านขุนจะไม่ตามหาลื้อให้ควักเหมือนแต่ก่อนก็ตามเถอะ แต่อย่าประมาทเข้าใจใหม่”

“แต่...”

“เก็บไว้เถอะฮาโฮ้ว เปะต้องไปแล้ว...” อากังจับมือเขากำลงบนธนบัตรแทนที่ผู้อาวุโสกว่าจะรีบไปอย่างทีบอก กลับมองหน้าเขาหนึ่ง...ริมฝีปากเข้มนคล้ายอีต้อตใจ...

“กั๋งเปะมีอะไรหรือครับ”

“คือ...เรื่องอาเง็กจู...ลื้ออย่าว่าไงหนึ่งเลยนะ อ้วไม่ยอมทำให้ลู่กั๋งอ้วต้องตกระกำลำบาก หนีตายไปกับลื้อ...เรื่องแต่งงาน...”

แทนที่พิศม์จะเสียใจ...หัวใจเขากลับเบาโหวงเมื่อพันธนาการนั้นถูกปลดปล่อยอย่างไม่คาดฝัน

“กั๋งเปะไม่ต้องห่วง อ้วเข้าใจ บอกเง็กจูว่าอ้วขอให้อีโชคดี ได้แต่งงานกับผู้ชายดีๆ ชยันขันแข็งและไม่หนีคดีอย่างอ้ว” เขาอวยพร

“ขอบใจลื้อมากนะฮาโฮ้ว ที่เข้าใจหัวอกคนเป็นเตี้ยอย่างอ้ว เอาละอ้วต้องรีบไปแล้ว ขอให้ลื้อโชคดีเช่นกันนะ ถ้าไม่ตายคงได้เจอกันอีก”

“ครับ” เขาก็มืดริษะเคารพผู้อาวุโสอีกครั้ง แล้วอากังก็รีบเดินจากไปเพื่อจะมารับหน้าคุณหญิงพริ้งทั้น จังหวะเดียวกับที่มังกรเดินกลับจากโรงรับจำนำ มาถึงเขาก็ส่งโอเลียงเสียงดังและทิ้งตัวนั่งเก้าอี้ข้างกาย

“เรียบร้อยแล้ว” มังกรพูดจบ ก็ยี่นหนาฬิกาในกล่องสภาพเดิมไม่ผิดเพี้ยนมาให้แล้วบน “ดอกเบี้ยอีแพงฉิบหาย”

“เป็นธรรมดา” พิศม์รับกล่องมาและเปิดออก พอเห็นนาฬิกาก็ลูบอย่างทะนุถนอม “มันเป็นอาชีพของเขา อ้วได้คืนมาก็ถือว่าโชคดีแล้ว”

“อืม จริงของลื้อ” มังกรพึมพำเห็นด้วย และไม่พูดอะไรอีกเมื่อฮาโก

เจ้าของร้านกาแฟยกโถเลี้ยงมาเสิร์ฟ มังกรควักเหรียญสี่ยื่นให้ ก่อนจะดูน้ำสีดำนหลายอีกดับกระหาย แล้วสายตาเขาก็ปะทะร่างดงามของแพรวพรรณราย “นั่นใครวะ สวยจีบหาย”

พยัคฆ์ไม่ต้องมองก็ได้ทันที เพราะในแถบนี้ไม่มีใครสวยเกินเธอไปได้

“คุณแพรวพรรณราย ลูกสาวท่านเจ้าคุณพิทักษ์ฯ” เขาตอบเรียบๆ แล้วก็เห็นมังกรอ้าปากค้าง

“คนนี่นี่เอง...”

เขาพยักหน้ารับอีกครั้ง และรีบดูตกาแฟจนหมดแก้ว ก่อนจะเก็บนาฬิกาลงในกระเป๋าเสื้อ

“รีบไปกันเถอะ เดี่ยวจะกลับไปถึงบ้านค่ำ”

มังกรพึมพำรับในคอ รีบจัดการโถเลี้ยงอย่างรวดเร็ว เพราะไม่อยากกลับไปถึงคณะสายจนถูกตำหนิได้ สองหนุ่มลุกขึ้น พยัคฆ์หยิบกล่องอัลูแล้วเดินจากไป หากก่อนที่ชายหนุ่มจะก้าวพ้นร่มเงาชายคา เขาก็หันกลับไปอีกครั้ง... จังหวะนั้นเองที่แพรวพรรณรายหันมองพอดีพอดี

...รอยแผลเป็นบนโหนกแก้ม... กระตุกวูดั่งเช่นทุกครั้งที่เขาคิดถึงการตายของบิดา...

สองสายตาประสานกันนิ่ง... และพยัคฆ์ใส่ความเกลียดชังทั้งหมดผ่านสายตาไปให้เธอได้รับรู้ เพียงชั่วอึดใจ เขาก็เห็นใบหน้าवल่องซีดเผือดทันตาเห็น ก่อนที่ร่างบางจะล้มพับลงไปกองกับพื้น ตามด้วยเสียงกรีดร้องด้วยความตกใจของคนรอบกายหญิงสาว

ริมฝีปากพยัคฆ์เหยียดออกด้วยความสะใจ... เพียงแค่นี้ยังน้อยเกินไป... สำหรับคนที่ทำลายครอบครัวของเขา ชายหนุ่มสาบาน... วันหน้าหากเขากลับมาเหยียบแผ่นดินของพระยาพิทักษ์สันติชนอีกครั้ง แพรวพรรณรายต้องถูกทำลายจนย่อยยับไปพร้อมกับครอบครัวของเธอ

๓

“อาโฮ่ว!” ร่างบางลุกปรวตขึ้นท่ามกลางความตกตะลึงของคนรอบข้าง ทุกคนหันมาสบตากันด้วยความประหลาดใจ ยกเว้นอากังที่ตัวลั่นพับๆ ด้วยความมกั้วเพราะมีชนกอันใหญ่ติดอยู่กลางหลัง

“อะไรกันแพร” คุณหญิงพริ้งปรามบุตรสาวที่ตะโกนเรียกชื่อผู้ชายกลางตลาด “พูดจาอะไรไม่ระมัดระวัง”

“เอ่อ...คุณแม่คะ แพร...เห็น...” แพรพรรณรายริบชะงักคำพูดแล้วหันมองรอบกาย แต่ปราศจากร่างชายสองคนที่อยู่ห่างออกไปเสียแล้ว “เขา...เขา...”

“อาโฮ่วที่ไหนกันครับคุณแพร” อากังรีบกลบเกลื่อน “มันตายไปแล้วนะครับ ศพขึ้นอืด ลอยไปติดสะพานชาวบ้านริมแม่น้ำเจ้าพระยาโน่นตั้งหลายเดือนก่อนแล้ว พวกเรายังไปช่วยยืนยันศพเลยนะครับ”

“นั่นนะสิ” คุณหญิงพริ้งทำหน้าที่ไม่พอใจ “อาไร้ จะมาเห็นผีกลางวันแสกๆ”

ชาวบ้านหันมาสบตากัน หลายคนเชื่อเรื่องวิญญาณ และเป็นไปได้

ว่าอาจเป็นวิญญานอาฆาตของพยัคฆ์ตามมาหลอกหลอนคนที่ฆ่าเขากับครอบครัว เพราะเรื่องขุนปราบพาลชนฆ่าบุงป้อมกับพยัคฆ์นั้นไม่ได้เป็นความลับ แต่ไม่มีใครกล้าแจ้งความ จึงปล่อยให้หายตำรวจแจ้งความดำเนินคดีกับพยัคฆ์ว่าฆ่าบิดาและเผาบ้านทำลายหลักฐาน ส่วนตัวเองก็ว่ายน้ำหนีไปไม่รอดจนถูกคนของพระยาพิทักษ์สันติชนยิงตายในน้ำ และศพไปขึ้นอีดริมแม่น้ำเจ้าพระยาราวๆ หนึ่งสัปดาห์หลังวันเกิดเหตุ

ชาวบ้านที่รู้จักครอบครัวบุงป้อมพากันไปดูศพซึ่งเน่าเฟะจนจำหน้าไม่ได้ รู้แต่ว่าเป็นชายหนุ่ม จึงช่วยกันสรุปว่าเป็นพยัคฆ์เพื่อปิดคดีตามล่าตามล้างชายหนุ่มลงเสีย มิเช่นนั้นตำรวจก็ยังคงควานหาตัวพยัคฆ์ต่อไปตามแรงอาฆาตของพระยาพิทักษ์สันติชน

“ถ้าลูกไม่สบาย แม่ว่ากลับบ้านก่อนเถอะนะ ให้ আহมวยพากลับแม่จะรีบจ่ายตลาดแล้วตามกลับไป” คุณหญิงตัดสินใจ เพราะแค่นี้ก็อับอายชาวบ้านหนักหนาแล้ว หากรู้ถึงหุสามี รับรองต้องเป็นเรื่องเน่บุตรสาวคงถูกหวายลงแผ่นหลังอีกหน หลังจากคำคืนั้นที่เขากลับมาระบายอารมณ์แค้นกับแพรพรณรายที่ไม่รักดี คิดจะหนีไปกับเจ๊กจิ้นไว้สกุลรุนชาติให้อับอายขายหน้าวงศ์ตระกูลไปแล้วจนบุตรสาวเจ็บปางตาย

“ไปคะคุณแพร” เจ๊กจูประคองร่างผอมบางจนแทบเหลือแต่โครงกระดูกขึ้นอย่างไม่อยากยืน และรีบหยิบร่มมากางให้เจ้านายแม่ค้าแม่ขายเห็นว่าอาการแพรพรณรายดีขึ้นก็แยกย้ายกันกลับแพงตนเอง ระหว่างเดินไปก็เอียงหัวกระซิบกระซาบกันถึงวิญญานของพยัคฆ์ที่เขียนจดมาหลอกหลอนคนรักกลางวันแสดๆ คุณหญิงพริ้งหน้าร้อนผ่าวด้วยความอาย ใต้แต่ส่งสายตาดู ปรามเหล่าแม่ค้าที่รีบเสียบเสียงด้วยเกรงใจเจ้าของที่ หากทุกคนมั่นใจว่าเรื่องนี้ต้องถูกเล่าลือไปทั้งบางในเวลาอันรวดเร็วแน่นอน

“หมวยแน่ใจหรือจ๊ะว่าอาโง้วตายไปแล้วอย่างที่ชาวบ้านเขาพูดกัน” แพรพรรณรายหยิบผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาระหว่างเดินกลับบ้านเคียงข้างคนรับใช้ประจำตัว อดีตคู่หมั้นคู่หมายของพยัคฆ์

“แน่ใจสิคะคุณแพร เต๋ยไปดูศพด้วยตัวเอง เขาเห็นเสียโง้วมาตั้งแต่เด็ก ๆ รับรองจำไม่ผิดแน่นอนค่ะ” เง็กจู่ตอบด้วยความมั่นใจ เวลาผ่านไป ความเศร้าเสียใจก็คลายลง หลังจากเป็นเตี๊อดเป็นเค้นที่เขาคิดจะผิดสัญญา และพาแพรพรรณรายหนี จึงตัดสินใจเข้าขัดขวางไม่ให้ทั้งสองสมหวัง ด้วยพยัคฆ์เป็นชายหนุ่มที่เธอหลงรักมาตั้งแต่เด็กแล้ว และไม่มีทางปล่อยให้ผู้หญิงอื่นแย่งชิงไปแน่

พอทราบจากบิดาว่าเขาเสียชีวิต เธอก็ร้องไห้อยู่หลายวัน แต่พอคิดว่าเขาไม่ได้รักและทำลายสัญญาของผู้ใหญ่ ความโศกเศร้าก็ค่อยๆ คลายลงไป และด้วยความที่เธอเป็นคนไม่คิดมากเป็นทุนเดิม จึงลืมนพยัคฆ์ไปได้ง่ายๆ หากแพรพรรณรายยังจมอยู่ในกองทุกข์ตลอดหลายเดือนที่ผ่านมา พอรู้สึกดีขึ้น ยอมตามมารดาออกจากบ้านวันแรกกลับเจอวิญญาณเฮี้ยนของพยัคฆ์อีก แบบนี้เห็นทีคงทำให้เจ้านายเธอเศร้าไปอีกหลายวัน

เง็กจู่ไม่คิดเลยว่าแพรพรรณรายจะจริงจังกับความรักต่อพยัคฆ์ถึงเพียงนี้ ตลอดหลายปีที่ผ่านมา เธอไม่คิดเลยว่าแพรพรรณรายจะลดตัวลงไปรักลูกเจ้าลูกจิ้นที่ทานเจ้าคุณดูถูกดูแคลนอยู่ทุกวี่วันได้ และคิดมาตลอดว่า เจ้านายสาวเพียงอาศัยความฉลาดของพยัคฆ์ช่วยสอนหนังสือให้เท่านั้น จนกระทั่งเธอซึ่งจดหมายจากเด็กรับใช้ที่พยัคฆ์ฝากมาให้ แพรพรรณรายนัดแนะถึงเวลาและสถานที่ ความหึงหวงทำให้เธอหน้ามืดรีบเอาจดหมายไปให้ไกรศรีทันที

คำคั้นนั้น กลายเป็นความบ้าคลั่ง หลังเพลิงลุกไหม้บ้านบุงบ้อแล้ว พระยาพิทักษ์สันติชนก็ลงหว่ายนบุตรสาวเพียงคนเดียวอย่างโหดเหี้ยม แม้แต่เธอก็ไม่กล้ามอง ด้วยรู้ว่าทุกอย่างล้วนเป็นเพราะความโกรธของตน

ทิ้งสิน

แพรพรรณรายล้มเจ็บเจียนตาย หญิงสาวใช้ขึ้นสูงและเพื่อหา พยัคฆ์จนเป็นที่อับอายขายหน้าแก่บิดาที่ปิดข่าวไม่ให้เรื่องนี้แพร่งพรายไป ซ้ำยังให้เธอป่าวประกาศว่าบุตรสาวมีความสุขดี และไปวัดกับมารดาในวัน รุ่งขึ้นอย่างไม่รู้สึกรู้สม มีเพียงคนในบ้านเท่านั้นที่รู้ว่าแพรพรรณราย อากาโรเป็นตายเท่ากัน หนึ่งสัปดาห์ผ่านไป หญิงสาวอาการดีขึ้นตามลำดับ แต่ยังคงนอนซมจมกองทุกข์อยู่บนเตียง กินอาหารมือละไม้ก็คำหลังจาก ทราบว่าพยัคฆ์เสียชีวิตแล้ว

โชคดีที่คุณหญิงพริ้งผู้ธรรมะธัมโมชักชวนบุตรสาวไปทำบุญที่วัด และตัดบาตรทุกเช้า และได้หลงตาที่ชาวบ้านนับถือเทศนาด้วยความ เมตตา ทำให้แพรพรรณรายคลายความโศกเศร้าทีละน้อย แต่หากใคร สะกิดเรื่องพยัคฆ์ขึ้นมาที่ไร แพรพรรณรายก็พร้อมจะร้องไห้ได้ทุกเมื่อ อย่างเช่นเวลานี้

น้ำตายังไม่ไหลรินอาบแก้มซีดเซียวของแพรพรรณราย แม้เจ้าตัว พยายามเช็ดหลายครั้ง แต่ราวกับว่ามีน้ำไม่มีทางเหือดแห้งได้ง่ายๆ ยิ่งเห็น ชายผู้นั้น...คนที่เหมือนพยัคฆ์อย่างกับแกะ หรืออาจเป็นดวงวิญญาณเขา ด้วยซ้ำที่ต้องการมาทวงความยุติธรรม

“...แพรคิดว่า...แพรไม่ได้เห็นผี เขา...เขา...มองแพร มัน...น่ากลัว เหลือเกิน” คนพูดท้อไหล่ มีขอบบบางรูปต้นแขนอันลั่นสะท้าน

“คุณแพรคงตาฝาดมากกว่าค่ะ เห็นใครก็คิดว่าเป็นเฮียโฮ่วหมัด” เง็กจุลอบค้อนเจ้านายอย่างหมั่นไส้ ที่รู้ทั้งรู้ว่าพยัคฆ์เป็นคู่หมั้นของเธอ ยังคิดแย่ง ซ้ำยังคร่ำครวญหาไม่รู้จักกาย สมควรแล้วจริงๆ ที่ท่านเจ้าคุณ เฝี่ยนเสียดหลังลาย

แพรพรรณรายไม่เห็นท่าทางสาวใช้ เพราะมัวคิดถึงสายตาคู่นั้น ที่เคยมองเธอด้วยความรักและปราณีมาตลอด จนไม่มีทางลืมเลือน แต่วันนี้ เธอกลับถูกมองด้วยความเกลียดชัง หรือจะเป็นวิญญาณแค้นของเธอ

แน่แล้ว

เธอสะอื้นให้ ซับน้ำตาที่ร่วงเผาะอีกครั้งจนผ้าเช็ดหน้าชุ่มโชก แต่ไม่สามารถกลั้นน้ำตาไว้ได้ เสียใจเหลือเกินที่เป็นต้นเหตุให้ครอบครัวพยัคฆ์ พังพินาศ หากเธอยอมแต่งงานกับเสริมดีๆ แต่แรก ทุกอย่างคงไม่เป็นเช่นนี้

พอคิดถึงชายหนุ่มที่บิดาต้องการให้แต่งงานด้วย เธอก็ตัวสั่นสะท้าน ยิ่งกว่าเดิม เพื่อนพี่ชายมีนิสัยแทบไม่แตกต่างกัน ถึงได้คบหากันอย่างสนิทสนม แล้วผู้ชายกักขฬะ หยาบคายแบบนั้นหรือที่เธอต้องแต่งงานอยู่กับเขาไปตลอดชีวิต

กระนั้นแพรพรรณรายก็ไม่มีสิทธิ์ทำลายครอบครัวพยัคฆ์เพราะความหวาดกลัวของตนเอง เธอหวังเหลือเกินว่าจะหนีไปให้ไกลที่สุดก่อนบิดาทราบเรื่อง แล้วท่านคงเข้าใจว่าเธอไม่ได้รักเสริม และเลิกติดตามเมื่อมันสายเกินไปที่จะนำตัวเธอกลับมาแต่งงาน เพราะคงไม่มีครอบครัวผู้ดีมีตระกูลคนไหนอยากได้หญิงสาวที่เสียหายแล้วมาแต่งงานกับบุตรชายของตน

แต่แล้วแผนทุกอย่างก็ล้มเหลว จากนั้นจบลงด้วยการเสียชีวิตของ บุ่งป้อและพยัคฆ์ ทราบาบในครั้งนี้ทำให้เธอต้องตกนรกหมกไหม้ แม้ยังมีชีวิตอยู่ ก็แทบไม่ต่างกับตายเพราะความผิดบาปในใจ...ยังรู้ว่าบิดายังพยายามจัดการแต่งงานระหว่างเธอกับเสริมขึ้นอีกครั้ง หญิงสาวก็แทบอยากตายตกตามพยัคฆ์ไปเสียให้ได้

“คุณแพรอย่าเสียใจไปเลยนะคะ เฮียโฮ้วเขาตายไปแล้ว เค้าไปก็ไม่มีประโยชน์หรอกค่ะ” เง็กจูปลอบไปแกนๆ ตามหน้าที่เท่านั้น หาได้จริงใจไม่ แพรพรรณรายไม่ตอบ รีบเดินเพื่อกลับห้องพักส่วนตัว ไม่อยากให้ใครรบกวนอีกเพราะจิตใจว่าุ่นอย่างหนัก แต่เธอก็ทำเช่นนั้นไม่ได้ เมื่อสายตาเหลือบเห็นรถยนต์ที่จอดอยู่หน้าบ้าน

“อ้าว ทำไมรีบกลับล่ะยายแพร”

เสียงเรียกดังมาจากกรอบหน้าต่างชั้นสองของเรือนไทยแบบยุโรป ประยุกต์ หรือนิยมเรียกกันว่า เรือนขนมปังขิง อันมีเอกลักษณ์ตรงลวดลาย จลลวยงามรอบตัวบ้าน หน้าจั่ว ชายคา เขิงชาย ลวดลายตรงกรอบหน้าต่าง และช่องลม ชั้นล่างของบ้านก่ออิฐถือปูน ชั้นบนสร้างด้วยไม้สักทองทั้งหมด ซึ่งพระยาพิทักษ์สันติชนเฟิ่งเรียกให้ช่างชาวยุโรปสร้างขึ้นเมื่อราวสิบปีที่ผ่านมา หลังจากได้เลื่อนยศตำแหน่ง ก็สร้างบ้านให้สมกับหน้าตาบนที่ดินกว้างใหญ่ไพศาล ได้รับความยกย่องว่าเป็นบ้านที่สวยงามที่สุดหลังหนึ่งในฝั่งธนบุรี ไม่น้อยหน้าบรรดาบ้านเจ้านายในฝั่งพระนคร

“คุณแพรเป็นลมคะท่านขุน คุณหญิงเลยให้กลับเรือนก่อน” แพรพรรณรายยังตะลึงเกินกว่าจะเอ่ย ผิดกับเง็กจูที่หน้าระรื่นตอบแทนเจ้านาย

“น้องแพรเป็นอะไรไปรี ถึงเป็นลมเป็นแล้งได้” เสียงปรานีจากร้อยตำราจตรีเสริมดังขึ้นข้างกายพี่ชาย ก่อนที่เจ้าตัวจะก้าวออกมาปรากฏตัวที่กรอบหน้าต่าง บอกให้รู้ว่าเขาได้ยินคำพูดทั้งหมด

“คุณแพร...” เง็กจูอัปากจะรายงาน แพรพรรณรายรีบแทรกขึ้น
 “แค่ปวดหัวและนอนไม่ค่อยพอนะคะคุณพี่ ขอแพรนอนพักสักนิดคงจะค่อยดีขึ้น”

“อ้าว พ่อเสริมมาเยี่ยมทั้งที มานั่งคุยกันสักนิดสิแพร ไป เง็กจูไปหาน้ำท่ามาให้คุณแพรด้วย”

เง็กจูลอบทำหน้าที่ก แต่ก็ยอมเดินอ้อมเรือนใหญ่ไปยังเรือนด้านหลัง ซึ่งเป็นโรงครัวและเรือนคนรับใช้เพื่อทำหน้าที่ให้เจ้านายสาว ที่เดินกะปลก-กะเปลี่ยขึ้นบันไดด้านหน้าคล้ายจะเป็นลมไปอีกรอบ เห็นแล้วก็หมั่นไส้ คราวนี้ส่งก้อนให้หลายตลบโดยไม่ต้องแอบ จะบอบบางเป็นตุ๊กตาระเบื้องเคลือบไปถึงไหน และพวกผู้ชายก็เหลือเกิน ช่างรักชอบกันนักผู้หญิงแบบนี้อ่อนแอ บอบบาง ไม่แข็งแรงได้สักกระผึกของเธอ

ดูอย่างพยัคฆ์นั่นไง คิดไปได้ จะหนีไปกับแพรพรรณราย ขึ้นหอบหัว

กันไป คงอดตายทั้งคู่ คุณหนูอย่างนั้นจะทำมาหากินอะไรเป็น ถ้าต้อง
ตระท่าลำบาก มีหวังพิศม์ได้ทำงานหาเลี้ยงเมียตั้งแต่เช้ามีตจค่า

แม้จะไม่พอใจ เกรงใจก็ไม่กล้าขัดคำสั่งไกรศรี เพราะเป็นที่รู้จักว่าดุตัน
และโหดเหี้ยมเหมือนเจ้าคุณ หากไม่พอใจ มีหวังได้เจอบทง่ายๆ เธอรีบน้ำ
ลอยดอกมะลิหอมชื่นใจใส่แก้วเตรียมยกขึ้นไปให้แพรพรรณราย

“อ้าว ทำไม่กลับมาเร็วจริง” นางชื่น แม่ครัวประจำเรือนพระยา-
พิทักษ์สันติชนเดินลงเรือนเข้ามาในห้องครัว พอเห็นคนรับใช้ของแพร-
พรรณรายก็ถามขึ้น “คุณหญิงจ่ายตลาดเสร็จแล้วรี”

“ยังหรอกว่า แต่คุณแพรนะสิเป็นลม บอกว่าเห็นผีเสียโฮ่ว คุณหญิง
เลยให้ฉันพากลับบ้านก่อน”

“อาไร กลางวันแสดๆ” นางชื่นตบอผาง เจ้าตัวอายุไม่น้อยแล้ว
และยังนิยมนุ่งผ้าแถบ ไม่ยอมหันไปใส่เสื้อตามยุคสมัย ซึ่งคุณหญิงมักบ่น
เป็นประจำ แต่เจ้าตัวถือว่าทำอาหารอร่อยและจงรักภักดีเพราะทำงานกับ
คุณหญิงพริ้งมานาน เจ้าบ้านจึงมองข้ามความชอบส่วนตัวของแม่ครัว
วัยกลางคนนี้ไปเสีย

“นั่นสิป้า หมวยก็ว่าคุณแพรตาฟาดมากกว่า เตี่ยวค่อยลงมาเล่าต่อ
นะป้า ขอยกน้ำขึ้นไปให้คุณแพรก่อน ไม่งั้นท่านขุนจะเคืองเอา”

“เออ ไปเถอะ ป้าจะหาของว่างขึ้นไปให้ท่านขุนเหมือนกัน เด็กวิ่งไป
ตามบอกว่าคุณเสริมมาเยี่ยมคุณแพร เพิ่งให้เด็กยกน้ำทำไปให้”

“จะป้า ั้งหมวยไปก่อนนะ”

แม่ครัวโบกไม้โบกมือ และเริ่มต้นค้นข้าวของในตู้ทุกกักว่าจะหา
ของว่างอะไรปรับแขกได้ พอพบคุกกี้ลิ่งคโปร้ที่คุณหญิงทำเอาไว้กินกับ
น้ำชายามบ่าย จึงจัดใส่จานให้เด็กยกขึ้นไปบริการแขก เพราะขึ้นมาเริ่มต้น
ทำอะไรตอนนี้ รับรองไม่มีวันได้ทันใจท่านขุน แล้วจึงเริ่มต้นโหลกน้ำพริก
เตรียมอาหารค่ำเป็นพิเศษ ด้วยคิดว่าคืนนี้คงได้รับแขกเหมือนทุกครั้ง
ที่ร้อยตำรวจตรีเสริมมาเยี่ยมแพรพรรณราย

แม่ครัวใหญ่ถอนหายใจเฮือกเมื่อคิดถึงชะตาชีวิตหญิงสาวที่ตนเลี้ยงมากับมือตั้งแต่แบเบาะ ในฐานะลูกผู้ลากมากดีก็ต้องแต่งงานกับครอบครัวที่มีหน้ามีตาทัดเทียมกันเท่านั้น ต่อให้ไม่ได้รักชอบ พ่อแม่ก็ต้องบังคับให้แต่งงานจนได้

นางชื่นถอนใจอีกครั้ง ปลงเสียว่าชีวิตแพรพรรณรายถูกลิขิตมาแล้ว ในที่สุดเธอก็คงทำได้ เมื่อชายคนรักตายไป หลังแต่งงานกับเสริมมีลูกกันสักสองสามคน ไม่นานคงลืมเรื่องในอดีตทั้งหมดไปได้เอง...

ข้างบนบ้าน แพรพรรณรายนั่งบนเก้าอี้รับแขกด้วยความจำใจ เธอไหว้และยื่นมือออกไปรับผ้าชิ้นใหม่จากร้อยตำรวจตรีเสริมตามมารยาท จะไม่รับก็มีสายตาพี่ชายมองเขม็ง และเธอไม่ได้อยู่ในอารมณ์อยากต่อล้อต่อเถียงกับใครในเวลานี้

“หน้าตาซีดเซียวมากเลย ถ้าน้องแพรไม่สบาย ก็ไม่น่าไปตากแดดตากลมข้างนอกนะจ๊ะ” แยกหนุ่มบอกด้วยความห่วงใย ช่างขัดกับใบหน้าคล้ำที่มีกระดุกโหนกแก้มบุ๋มโปน ดวงตาสีดำ ดูุดันของเขายิ่งนัก

“คะ แพรไม่ควรออกไปเลย” เธอพึมพำรับไปอย่างนั้นเอง เมื่อหนีไม่พ้นแล้ว

“ไม่เป็นไร กลับมาถึงบ้านแล้ว ก็นั่งพักให้สบายๆ” เสริมชวนคุย “อ้อ น้ำเย็นมาแล้ว”

เง็กจูเดินเข้าเข้ามาใกล้เจ้านายทั้งสาม และวางแก้วตรงหน้าหญิงสาว ขณะที่สองหนุ่มนั้นดื่มบ้วนดิกันแต่หัววัน วางแก้วเสร็จ เง็กจูก็นั่งพับเพียบ ยิ้มแป้นอยู่ตรงนั้น เพื่อเจ้านายจะเรียกใช้อะไรอีก

“อ้าว จะมานั่งหัวโต๊ะอะไรตรงนี้ ไป มิงานอะไรก็ไปทำ ออย่ามาเกะกะ” ไกรศรีเห็นกร้าวคาญตา โบกมือไล่สาวใช้ให้ไปไกลๆ ใบหน้าขาวตามเชื้อชาติง้ำลงบัดดล ที่หวังดีแต่กลับถูกตะเพิดออกมาเสียนี้ เธอคลานพริตๆ ออกไปด้วยความหงุดหงิด และสะบัดหน้าเมื่ออยู่ตามลำพัง

“หน้อย ทืออย่างนี้มาไล่ จำไว้เถอะ วันหลังอย่ามาเรียกหาอีเง็กจูแล้วกัน”

“บ่นอะไรเง็กจูมวย” เด็กสาวรุ่นน้องเดินถือจานขนมขึ้นมา ได้ยินแว่วๆ ก็ถาม

“ไม่ใช่เรื่องของเด็ก ไม่ต้องมาเลือก” พุดจบก็กระแทกเท้าเดินจากไป เด็กสาวบ้านใกล้เรือนเคียงได้แต่ส่ายหน้า ไม่รู้ว่าเง็กจูอารมณ์เสียมาจากไหน แต่ก็เลิกสนใจไปทันทีเพราะไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญ เธอยกจานไปวางบนโต๊ะให้แขกแล้วรีบคลานออกมา ปล່อยให้เจ้านายทั้งสามคุยกันตามลำพัง

“เดี๋ยวแพรวว่าจะขอตัวไปทานยาแล้วพักผ่อนสักหน้อย” แพรวพรรณรายจิบน้ำเย็นไปหลายอีก ตลอดเวลาก็คอยหลุบตา ไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมองเสริมแม้แต่ครั้งเดียว พอสบโอกาสก็คิดหลบเข้าห้อง “คุณพี่เชิญคุยกันตามสบายนะคะ”

“อะไรกัน เจอหนักก็หลบ จะซ่อนตัวเป็นนางอายไปถึงไหนฮียายแพรว” ไกรศรีหงุดหงิดแทนเพื่อน

“แพรวไม่สบายจริงๆ ค่ะคุณพี่” เสียงเธอสิ้นด้วยความกลัว หวาดกลัวทั้งพี่ชายและเพื่อนของเธอ “ให้แพรวไปนอนพักเถอะนะคะ”

“เสริมมูตสำห้จะมาคุยเรื่องแต่งงาน อุบ๊ะ มาพริ้วไฟไร”

ความกลัวของแพรวพรรณรายเป็นจริงขึ้นมาแล้ว เสริมหายหน้าหายตาไปหลายเดือนหลังจากข่าวที่เธอคิดหนีแพรวออกไป เธอหวังเหลือเกินว่าเสริมจะโกรธจนไม่กลับมาขอแต่งงานอีก แต่แล้วความหวังก็มีอันพังครืน

“น้องไม่สบาย ให้แก่ไปพักเถอะนะพี่ซุน เรื่องงานแต่งงานเราค่อยให้ผู้ใหญ่คุยกันก็ได้” เสริมบอกอย่างเมตตา หากแพรวพรรณรายไม่เชื่อในสิ่งที่ตนได้ยินหรือ เธอเคยได้ยินเขาสบถ่าหลายครั้ง สำรากภาษาหยาบคายใส่คนรับใช้ เมื่อคิดว่าเธอไม่ได้ยิน

“ขอบคุณค่ะคุณพี่” เธอประนมมือไหว้แขก แล้วค่อยๆ ลูกขึ้นอย่างระมัดระวัง ด้วยเกรงจะเป็นลมต่อหน้าทั้งสอง เพราะไม่ยอมทำให้เสริมแตะต้องเธอแม้แต่ปลายก้อย และเธอก็ทำได้เมื่อสามารถพาตัวกลับเข้าห้องและปิดประตูบานไม้ลงกลอนได้สำเร็จ

แพรพรรณรายหลังตาลงหลังจากมั่นใจว่าตนเองปลอดภัยแล้วอย่างน้อยก็ในเวลานี้ ก่อนจะเดินไปนั่งที่เตียง และดิ่งลิ้นชักหีบกล่องไม้ฝังมุกศิลปะแบบจีนขึ้นมา เธอถอดสลักที่เป็นตะขอเกี่ยวออกเพื่อเปิดฝาด้านในเป็นถาดบรรจุเครื่องประดับจุกจิก ซึ่งกล่องใบนี้เธอได้รับจากพยัคฆ์เป็นของขวัญวันเกิดอายุครบสิบเจ็ดปีที่ผ่านมา

“ขอให้คุณแพรสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ตามที่หวังนะครับ ของชิ้นนี้อาจไม่มีราค่างวด แต่เป็นกล่องที่เตี้ยของผมนำติดตัวมาจากเมืองจีน เตี้ยยกให้ผม เป็นสัญลักษณ์ของความอดทนและมุมานะ เหมือนเตี้ยที่พยายามดันดินเดินทางมาสร้างเนื้อสร้างตัวที่เมืองไทย”

แพรพรรณรับมา เห็นอักษรจีนสีทองเขียนไว้บนกล่อง พอเงยหน้าขึ้นมอง พยัคฆ์ก็อธิบาย

“คำว่า ลู่ ครับ” เขาบอกยิ้มๆ และเธอยังเห็นว่าไหนกแก้มเขามีสีเลือดระเรื่อขึ้น แม้ผิวเขาจะคล้ำแดดเพราะทำสวนอยู่ทุกวัน เธอก็ยังมองเห็น

“ขอบคุณมากจะเอาໄ໒ว แพรจะเก็บໄວอย่างดี ໄວเป็นกำลังใจให้แพรตั้งใจเรียน จะได้สอบเข้ามหาวิทยาลัยอย่างเอาໄ໒วได้นะจ๊ะ”

“ครับ” พยัคฆ์ก้มศีรษะรับ จากนั้นก็เริ่มต้นสอนการบ้านวิชาเลขให้เธอ ระหว่างที่หญิงสาวทำแบบฝึกหัดไป เขาก็หยิบหมากฝรั่งที่ทำจากบีบน้ำมันกัดไปตักน้ำในคลอง รดบนแปลงผัก และหมั่นแวงมาดูเรื่อยๆ ว่าเธอทำแบบฝึกหัดได้หรือไม่

พอเขาเดินจากไป เธอก็มองตามแผ่นหลังกว้าง ร่างเขาผอมสูง

เพราะการทำงานหนัก ผิวก็คล้าเพราะทำงานกลางแดดตลอดเวลา หากเขากลับเป็นตัวแทนความมอดทนที่ดีให้แก่เธอ แม่ครอบครัวจะยากจน ต้องเช่าที่บิดาของเธอทำมาหากิน บุ่งป้อก็ไฝฝันไว้ว่าบุตรชายทั้งสองจะได้เล่าเรียนสูงๆ วันข้างหน้าจะได้รับราชการ มียศถาบรรดาศักดิ์เหมือนลูกหลานคนจีนอีกมากมายที่ได้เป็นใหญ่เป็นโตบนแผ่นดินแห่งนี้

เธอเองก็แอบคาดหวังว่าสักวันหนึ่ง...หากเขาได้รับราชการมีหน้ามีตามีบรรดาศักดิ์ไม่น้อยหน้าใคร...บิดาคงยินยอมเปิดทางให้แก่เธอ...

แพรวพรรณรายรู้ว่าเธอไม่ได้คิดไปเองฝ่ายเดียว เพราะหลังกลับมาถึงบ้าน เมื่อกจุมหาเห็นเข้าจึงบอกว่า ตัวอักษรจีนบนกล่องอ่านว่า 'โอ' ซึ่งแปลว่ารัก และนั่นเป็นครั้งแรกที่รู้ว่าเขากับเธอมีใจตรงกัน เพียงแต่ไม่มีใครกล้าเอ่ยออกมาเพราะความต่างชั้นวรรณะมันค้ำคออยู่

กระนั้นเธอก็ไม่ได้รับร้อน คิดว่ายังมีเวลามากมายที่จะพิสูจน์ความรักแท้ของพยัคฆ์ เพราะถ้าเขารักเธอจริง ก็ต้องมุ่งมั่นแรงสร้างฐานะให้เป็นที่ยอมรับของบิดาให้ได้

วันเวลาของคนที่กำลังมีความรักผ่านพ้นไปอย่างรวดเร็ว ความรักของทั้งคู่เพาะบ่มอย่างมั่นคง จนกระทั่งเธอทราบข่าวว่าบิดาต้องการให้แต่งงานกับร้อยตำรวจตรีเสริม เพื่อนร่วมงานของพี่ชาย ซึ่งเคยแวะมาเที่ยวบ้านและติดตาต่อใจเธอ ถึงกับนำไปปรึกษาบิดามารดาว่าจะมาสู่ขอในเร็ววัน...

มันเป็นจุดเริ่มต้นของหายนะทั้งหมด เธอเป็นต้นเหตุให้ครอบครัวพยัคฆ์ต้องถูกทำลาย บุ่งป้อกับพยัคฆ์ถูกคนของบิดาฆ่าตาย ส่วนม่วยแซกับสินธพต้องหนีตายหัวซุกหัวซุน...

...แต่ผู้ชายที่ตลาดคนนั้น...ช่างเหมือนพยัคฆ์ราวกับคนเดียวกัน หรือว่าเขายังไม่ตาย...และพยายามจะกลับมาหาเธอ...

หัวอกสะท่อนวูบ เมื่อคิดถึงแววตาชิงชิงรังเกียจที่มองมา หรือจะเป็นวิญญูณคังแค้นของเขาตามมาหลอกหลอน ตอกย้ำมิให้เธอลืมไป

ที่ได้ทำลงไป

น้ำตาที่เหือดแห้งไปแล้วร่วงเฝ้าอีกครั้ง หล่นต้องกลองไม้บนตักที่ปลายนิ้วกำลังลูบไล้แผ่วเบา เมื่อคิดถึงผู้ชายที่ยอมทำทุกอย่างที่เธอร้องขอ

“แพรวขอโทษ...ถ้าวันนั้นแพรวไม่เห็นแก่ตัว...ปานนี้บ่ปกป้องกับอาโฮ่ว คงยังไม่ตาย...ทำไมสวรรค์ถึงได้ใจร้ายนัก...ทำไมไม่ปล่อยให้แพรวตายไปพร้อมกับอาโฮ่ว...แพรวไม่อยากมีชีวิตอยู่อีกต่อไปแล้ว...ถ้าดวงวิญญาณอาโฮ่วได้ยิน ขอให้รับรู้ไว้ด้วยว่าแพรวอยากตามอาโฮ่วไป...ช่วยมารับแพรวไปด้วยนะอาโฮ่ว...”

ไม่มีใครได้ยินเสียงอ่อนหวานของแพรวพรณราย...เพราะทุกคนกำลังตื่นเต้นกับข่าวดีที่จะมีขึ้นในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า หลังจากเสริมนำความมาปรึกษากับพระยาพิทักษ์สันติชนเรื่องการแต่งงาน ไม่นาน... ผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายก็นัดพบเพื่อเจรจาสู่ขอหญิงสาวอย่างเป็นทางการ...

เฮ้งช่วยยืนมองลูกศิษย์ฝึกอย่างเอาจริงเอาจัง เพื่อการแข่งขัน
ประชันฝีมือในงานตรุษจีนที่กำลังมาถึง ซึ่งจะจัดยิ่งใหญ่ที่สุดในเยาวราช
มีทั้งการแข่งขันการแสดงของคณะงิ้วชื่อดังนับสิบคณะ แข่งขันการเชิด
มังกรและสิงโตซึ่งจัดโดยสมาคมพ่อค้าชาวจีนที่ก่อตั้งขึ้นเพื่อแสดงความ
เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของชาวจีนโพ้นทะเล หลังจากอพยพมาอยู่บนแผ่นดิน
ไทยอันอุดมสมบูรณ์และสงบสุข ต่างก็รวมตัวกันอยู่อย่างเป็นปึกแผ่น
ช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกันตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา

ครั้งนี้ เมื่อจะมีการเฉลิมฉลองกันขึ้นก็ต้องยิ่งใหญ่เป็นธรรมดา
ดังนั้นคณะงิ้วทั้งหลายจึงตื่นตัวตื่นใจเป็นการใหญ่ ต่างฝึกซ้อมเพื่อความแม่นยำ
และแสดงฝีมืออย่างเต็มที่ในวันแข่งขัน

เกือบสองปีที่พ่ายแพ้ได้เข้ามาอยู่คณะงิ้วเล่าชั่วบ่วงเฮง ฝีมือเขาจุด
หน้าไปมาก ทั้งการต่อสู้และการท่องบท จนสามารถรับบทเด่นเป็นตัวร้ายได้
อย่างเต็มภาคภูมิทั้งฝีมือการพะงุ้นและการขับร้อง ที่ไม่ได้เป็นพระเอก
ไม่ใช่เพราะว่าหน้าตาขี้ริ้ว หากเป็นเพราะดวงตาพ่ายแพ้ซึ่งไม่เคยฉายแวว

แห่งความสุขสักครั้งเดียวนับตั้งแต่เข้ามาอยู่ในคณะ ดังนั้นดวงตาของเขา จึงกลายเป็นจุดเด่น ยามกราดมองใคร ก็สามารถข่มขวัญคู่ต่อสู้และสร้างความหวาดหวั่นให้แก่คนดูได้อย่างง่ายดาย

เฮ้งซัวยืนมองลูกศิษย์ด้วยความพึงพอใจจนลืมเวลาอาหารเข้า รื้อนถึงภรรยาต้องออกมาเตือน

“เฮียยังไม่พักกินข้าวอีกรึ ขึ้นซ้อมหนักแบบนี้ เด็กๆ จะป่วยไปก่อน ได้ลงแข่งนะ”

“เห็นเด็กกำลังสนุก เลยมืมไปเลย” เฮ้งซัวหัวเราะเบาๆ หากสายตายังไม่ละไปจากมังกรและพยัคฆ์ที่กำลังต่อสู้กันอย่างเอาเป็นเอาตาย จนกระทั่งเด็กหลายคนเริ่มหยุดและล้อมวงส่งเสียงเชียร์กันอย่างสนุกสนาน เขารู้ดีว่า ทั้งสองต่างมีแรงผลักดันมาจากส่วนลึกในจิตใจ ต่างมีความมุ่งมั่นที่จะเรียนศิลปะการต่อสู้จนเชี่ยวชาญ เก่งทั้งหมัดมวยและอาวุธทุกชนิด ด้วยความบากบั่นและหมั่นเพียร ภายในเวลาสองปีฝีมือพยัคฆ์ก้าวหน้าเกือบเทียบเท่ามังกร ซึ่งพัฒนาไปกว่าเดิมสองปีก่อนอย่างเห็นได้ชัด เพราะมีคู่ซ้อมที่กินกันไม่ลง เรียกว่าทั้งสองต่างเป็นคู่ต่อสู้ที่สมกันจริงๆ

“งั้นตอนนี้จำได้แล้วก็เรียกเด็กๆ หยุดสิ” ชิวฮวยส่ายหน้า ถ้ามอง การต่อสู้ของชายหนุ่มทั้งสองแล้ว เห็นที่อาหารเข้าอาจต้องเลื่อนไปไม่ต่ำกว่าครึ่งชั่วโมง เพราะผลัดกันรุกผลัดกันรับชนิดมองไม่ออกว่าใคร เป็นต่อ นอกเสียจากทั้งสองจะเหนื่อยแล้วหยุดไปเอง ซึ่งเป็นเช่นนั้นมาหลาย ครั้งแล้ว

“ขอดูอีกหน่อย เด็กๆ กำลังสนุก”

นั่นปะไร... หลอนคิดผิดเสียที่ไหน จึงยืนมองมวยคู่เอกไปพร้อมกับสามี... อีกครู่ใหญ่ ก่อนที่หลอนจะตัดสินใจเอ่ยขึ้นอีกครั้ง

“อ้าวคิดว่า... อาไฮ้อาจพร้อมจะรู้เรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว”

“หือ...” เฮ้งซัวหันมองภรรยา

“เรื่องที่ยังเจ็กส่งจดหมายมาบอกยังไงล่ะ ถึงยังงั้นหนึ่งเขาก็

ต้องรู้”

“อิม” เฮ้งซัวพยักหน้าเล็กน้อย จดหมายจากญาติที่ฝั่งธนฯ ถูกเก็บเอาไว้มานานเกือบหกเดือน บอกเล่าข่าวคราวของครอบครัวและญาติพี่น้อง ทั้งยังเผื่อแผ่มาถึงพยัคฆ์ด้วย

“อ้าวว่าป่านนี้คือลิมลูกสาวท่านเจ้าคุณนั้นไปแล้วละ ฐู่ๆ ไปชะว่าเธอ แต่งงานแล้ว จะได้หาผู้หญิงดีๆ มาแต่งงานด้วย ตอนนี้อีตังใหญ่แล้ว มีแม่สื่อมาเลียบๆ เคียงๆ ถามอยู่หลายคน อ้าวชอบลูกสาวของแม่เฮีย เห็นว่าอีซัน ใครได้เป็นเมียก็สบายไปจนตาย”

“ของแบบนี้ต้องให้เจ้าตัวตัดสินใจเอง เราไม่ได้เป็นเตี๊ยมเป็นไธ้ของ อาเฮ้ว จะไปตัดสินใจแทนไม่ได้ อีกอย่างอีก็โตแล้ว”

“แต่เฮียช่วยอิมมา ถ้าเฮียออกปาก มีรีที่ื่อจะปฏิเสธ” ชิวฮวยออกอาการไม่ใคร่พอใจที่สามีไม่สนใจเรื่องเหล่านี้เลย

“เอาเถอะ แล้วอ้วจะจัดการเอง โน่น อาเล้งล้มไปแล้ว” เฮ้งซัวหัวเราะชอบใจที่ศิษย์เอกพลาดท่า เสียจังหวะเพียงนิดเดียว ดาบของพยัคฆ์ ก็จู่โจมไม่ทันตั้งตัว พอหงายหลังลงไป ดาบในมือพยัคฆ์ก็จ่อใบหน้ามังกร เท่านั้นเสียงปรบมือก็ดังลั่นเพราะเป็นการต่อสู้ที่สูสีกันเหลือเกิน ใครพลาดพลั้งเพียงนิดเดียวก็ต้องพ่ายแพ้ทันที

มังกรฮึดฮัดลุกขึ้น ทำทางหงุดหงิดที่เสียที แต่หลังจากวางดาบแล้ว เขาก็หันมาตบไหล่เพื่อน

“เก่งมากอาเฮ้ว จังหวะนิดเดียวลื้อก็มองเห็น”

“ก็ลื้อสอนมาดีนี่หว่า” พยัคฆ์หัวเราะชอบใจ อารมณ์ดีที่นานๆ จะเอาชนะคนสอนเสียที เรียกว่าการสอนของมังกรทำให้ทั้งสองก้าวหน้าไปมาก เพราะมีคู่ซ้อมที่ขยันขันแข็ง ต่างแย่งชิงกันพัฒนาฝีมือให้ดียิ่งๆ ขึ้นไปตลอดเวลา

“ไปกินข้าวได้แล้วอาเล้ง ไปๆ พาเด็กๆ ไปกินข้าว” เฮ้งซัวส่งเสียงบอกลูกศิษย์ทั้งหลายที่แตกวงหลังจากมวยคู่เอกจบลง ก่อนจะกวักมือ

เรียกพยัคฆ์ให้มาหา

“ชื่อแม่เรียกอ้าวหรือครับ”

“ใช่ ลื่อนั่นแหละ มานี้ก่อน” เจ้าของคณะจึงเดินนำเขาไปยังใต้ต้นปืบ แล้วนั่งลงตรงม้านั่งยาวที่เด็กๆ ชอบมานั่งทำความสะอาดอุปกรณ์ตรงนี้เพราะแดดร้อนและลมโกรกเย็นสบาย

“มีอะไรหรือเปล่าครับ” พยัคฆ์เริ่มกังวลใจ ไม่ทราบว่าจะทำอะไรให้อาจารย์ไม่พอใจหรือไม่ แต่พอนั่งลง เฮ้งซัวก็เอ่ยขึ้น

“ไม่ได้มีอะไรสำคัญหรอก เพียงแต่อยากบอกว่าลื้อก็โตเป็นหนุ่มแล้ว อายุสี่สิบสอง อ้าวคิดว่าสมควรมีครอบครัวเสียทีนะ”

พยัคฆ์ยิ้มเครียดๆ

“อ้าวจะเอาเงินที่ไหนไปส่งขอผู้หญิงล่ะครับ คงไม่มีใครอยากได้ผ้าจนๆ อย่างอ้าว”

“ไม่จริงหรอก ลื้อรู้ว่าแม่ลื้อมาทาบทามหลายรายแล้ว แต่ลื้อไม่สนใจเองมากกว่า”

“อ้วยยังไม่อยากแต่งงาน...” เมื่ออาจารย์พูดตรงๆ พยัคฆ์ก็ตัดสินใจบอกอย่างตรงไปตรงมาเช่นกัน “และยังมีงานที่ต้องทำอีกมาก”

“แต่งงานแล้วค่อยจัดการก็ได้เนี่ยหว่า หรือว่าลื้อยังรักลูกสาวท่านเจ้าคุณอะไรนั่นอยู่อีกวะ”

แค่ได้ยินคำพูดพาดพิงถึง...ไปหน้าพยัคฆ์กระด้างขึ้นทันที เขากระซิบลดไฟฟัน

“ไม่มีทาง อ้าวไม่เหลือหัวใจให้ผู้หญิงคนไหนอีกแล้ว ทุกวันนี้อ้วยรอคอยวันแก้แค้นให้เตี้ยเท่านั้น”

“ถ้าคิดได้อย่างนั้นก็ดีแล้ว เพราะอ้ายเขียนจดหมายมาบอกว้อนี่นะ แต่งงานแต่งงานไปกับนายตำรวจตั้งหลายเดือนแล้ว”

พยัคฆ์เบิกตากว้างมองอาจารย์ เพียงแวบเดียวเท่านั้นที่บอกให้เฮ้งซัวรู้ว่าเขาตกใจกับข่าวที่ได้ยิน กรามแกร่งขบกันจนงู้นเด่น มือที่วางบน

เขากำหนดจนชาวซีต บ่งบอกให้รู้ว่าเขากำลังสะกดกลิ่นอารมณ์อย่างหนัก

“ครับ...” เสียงที่ผ่านลำคอพิศม์แหบพร่า เฮ้งซัวรู้สึกไม่สบายใจ เพราะคิดว่าเวลาผ่านไปเนิ่นนานแล้วความเจ็บปวดของลูกศิษย์คงบรรเทา ลงไปบ้าง แต่...กลับกลายเป็นว่า ความรักและความแค้นที่กันจนแทบ แยกแยะไม่ออก

“อ้าวเข้าใจ แต่ยังไม่อยากรีบแต่งงาน ขอให้อ้าวเก็บเงินได้มากกว่านี้ อีกสักหน่อยนะครับ จะได้ไม่อายใคร” พิศม์หาทางบ่ายเบี่ยง

“ตามใจ อ้าวเห็นว่าซื้อบ่อเป็นห่วงลื้อ ออยากให้แต่งงานกับผู้หญิงดีๆ อาเลี้ยงก็เหมือนกัน อายุอาหนามก็ไม่่น้อยกันทั้งคู่แล้ว”

“อ้าวขอบคุณซื้อแม่กับซื้อบ่อมากที่เป็นห่วง นอกจากเตี้ยกับโง่แล้ว ก็มีซื้อแม่กับซื้อบ่อที่เป็นห่วงเป็นใย”

“ลื้อกับอาเลี้ยงก็เหมือนลูกเหมือนหลานอ้าวคนหนึ่ง อ้าวอยากให้ลื้อ มีความสุข เรื่องแก้แค้นสิบปีก็ยังไม่สาย”

“อ้าวจะจดจำไว้ครับ” เขาตอบ เฮ้งซัวคิดว่าพิศม์คงรับปากไป เช่นนั้นเอง เพราะทุกวันนี้ ลูกศิษย์คนนี้มีเพียงแรงแค้นเป็นเครื่องผลักดัน ชีวิตทั้งหมด

“ลื้อเป็นลูกกตัญญู” เฮ้งซัวลุกขึ้น แล้วตบขาเขาเบาๆ “เตี้ยลื้อที่อยู่บนสวรรค์คงดีใจ แต่อ้าวขอเตือนไว้อย่างหนึ่งว่า อย่าปล่อยให้ความแค้นทำลายชีวิตลื้อจนหาความสุขไม่ได้ เข้าใจไหม”

คนเป็นศิษย์แม้ริมฝีปากแน่น...เฮ้งซัวได้แต่ถอนใจ ถึงจะสอนอะไร ไป จิตใจพิศม์คงไม่เปิดรับอยู่ดี...แบบนี้ต้องปล่อยให้เวลาค่อยๆ รักษา แผลในใจเขาไปแล้วกัน

“เอาเถอะ ไปกินข้าวได้แล้ว เย็นนี้ต้องซ่อมทองบทให้หนักขึ้น อีกไม่กี่วันจะถึงวันแข่งแล้ว”

“ครับซื้อแม่” พิศม์ตอบรับ แล้วเดินตามอาจารย์ไปยังโรงครัวที่ สมาชิกส่วนใหญ่ถือชามข้าวต้มและกับข้าวไปนั่งกับพรรคพวกเรียบร้อยแล้ว

แล้ว เขาก็ไปตักอาหารบ้าง แล้วเดินไปที่ประจำซึ่งมังกรนั่งรออยู่ก่อน และถามขึ้นทันที

“เฮ้งซื้อแป๊ะคุยอะไรกับลื้อวะ หน้าตาเคร่งเครียดเซียว”

“อีมาบอกข่าวว่าคุณแพรแต่งงานไปหลายเดือนแล้ว” เขาตอบเรียบๆ

“อ้าว ทำไมเพิ่งมาบอก”

“อีคงอยากให้อ๊วลืมเธอและหาผู้หญิงอื่นแต่งงานไปเสีย”

“อ้อ แบบนี้ตัวเอง” มังกรจึงมำและใช้ตะเกียบพวยข้าวต้มเข้าปากอีกครั้ง ก่อนจะกลืนลงคอ “อ๊วไม่เคยมีความรัก เลยไม่รู้ว่ามีมันเป็นยังไง แต่ถ้าอ๊วเคยมีคนรักอย่างคุณหนูนั่น ก็ไม่คิดว่าจะลืมได้ง่ายๆ หรือกะจะสวยขนาดนั้น และไหนจะทำให้เตี้ยลื้อตายอีก”

มังกรเดาใจเขาได้ถูกต้อง พยัคฆ์ไม่มีทางลืมแพรพรณรายได้ง่ายๆ ความรู้สึกรักกันนั้นเหือดหายไปนานแล้ว หลงเหลือแต่ความแค้นเท่านั้น... และคนเลวๆ อย่างเธอ ในที่สุดก็หลีกหนีเงื้อมมือเสริมไม้ฟัน

แต่ความรู้สึกปวดที่หน้าอกนี่ล่ะ...มันหมายความว่าอย่างไร

เขาบอกตัวเองว่ามันคือความแค้น ความสะใจที่เธอต้องเจ็บปวด ยิ่งกว่าตกรนกรเมื่อต้องแต่งงานกับชายที่ตนไม่รัก คนทั้งบางรู้ว่าเพื่อนของ ไกรศรีนิสัยเลวทรามต่ำช้าอย่างไร หญิงชู้กับชายโสดก็เหมาะสมกันแล้ว

“คนชู้ช้อย่างนั้นไม่ควรค่าให้จดจำ” เขากระซิบบอก “และอ๊วไม่อยากจะพูดถึงเธออีก”

“ก็ดี ลืมไปซะ รอคิดบัญญัติแค้นกับพี่ชายเธอเท่านั้น”

“ແ່ນອນ เรื่องนั้นอ๊วไม่มีวันลืม”

พยัคฆ์คำรามเหี้ยม ความแค้นที่มีต่อไกรศรีคือพลังผลักดันให้เขากลับแกร่งขึ้น เพราะชายหนุ่มหวังเหลือเกินว่า ลักวันหนึ่งเขาจะฆ่าผู้ชายคนนั้นด้วยเงื้อมมือของตนเอง

เมื่อถึงวันสำคัญที่สุดของปี ชาวบ้านในถิ่นเยาวราชต่างออกมาเที่ยวงานกันอย่างสนุกสนาน ด้วยวันขึ้นปีใหม่ของจีนเป็นวันครอบครัว ลูกหลานอยู่กันพร้อมหน้า ทั้งวันนี้ยังห้ามทำงาน ทุกคนจึงพร้อมใจกันออกมาเดินเที่ยวชมงานใหญ่จนเต็มท้องถนน

เวลาที่วิ่งตั้งประชันกันถึงสี่เวที หลายสิบคณะผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนขึ้นไปแสดงตามคิวของตนเอง คณะงิ้วชื่อดังล้วนถูกนำมาแสดงในตอนค่ำ เรียกว่าเป็นรอบที่มีผู้ชมจำนวนมากที่สุด คนดูต้องอดใจอย่างยากเย็นว่าจะเลือกชมคณะไหน เพราะแต่ละเจ้าล้วนมีชื่อเสียงทั้งสิ้น หากพิศม์อดเข้าข้างตัวเองไม่ได้ว่า ดูเหมือนคณะของเขามีผู้ชมมากกว่าอีกสามเวที คงเพราะได้ยีนกิตติศัพท์ว่าแสดงฉากบู๊ได้สมจริง เสียงร้องเพลงก็ไพเราะและที่สำคัญ ชิวฮวยเคยแอบกระซิบบอกว่า เมื่อก่อนมีผู้ชมสาว ๆ มากมายชื่นชอบพระเอกบู๊ แต่หลังจากที่เขาเข้ามาอยู่ในคณะ ได้รับบทเด่นเป็นคู่ปรับกับมังกร บรรดาผู้ชมหญิงสาวก็เพิ่มขึ้นกว่าเดิมอีกหลายเท่า

ใกล้ถึงเวลา พิศม์อดตื้นตันไม่ได้เมื่อคืนนี้มีผู้ชมมากกว่าปกติ หลังจากยีนหรือคิวตนเองมานาน พอซื้อบ๊อผู้ทำหน้าที่กำกับคิวนักแสดงส่งสัญญาณ ชายหนุ่มก็เดินออกจากด้านหลังกาไป เมื่อเขาปรากฏตัวเสียงปรบมือต้อนรับดังเกรียว พิศม์เปล่งเสียงร้องท้าวลิกดูตันให้สมกับเป็นผู้ร้ายของเรื่อง ผ่านไปเกือบจบเพลง เขาก็เดินหมุนไปรอบ ๆ เวทีพร้อมกับหมุนทวนในมือ จังหวะนั้นเองที่เขาเห็นผู้หญิงที่อยู่ในความคิดคำนึงมาตลอดทุกคำคั้นหนึ่งปะปนกับคนดูห่างออกไปไม่ถึงสิบก้าว

เท่าพิศม์สะดุดตกก็ จนทหารด้านหลังเดินชนเข้าอย่างจัง สายตาหญิงสาวมองเขาทันที พิศม์รีบกลบเกลื่อนด้วยการออกเดินต่อและหมุนทวนเร็วขึ้นเพราะหัวใจมันเต้นรัวจนแทบควบคุมไม่ได้ โชคดีที่หมดฉาก เขาจึงรีบเดินเข้าหลังเวที ชิวฮวยที่มองเห็นทุกอย่างโดยตลอดรีบตามมาทันที

“เกิดอะไรขึ้นอาเฮ้ว ทำไม่ถึงหยุดเดินกลางเวทีอย่างนั้นนะหา อย่าลืม

นะว่าวันนี้เรากำลังแข่งขันกัน คณะกรรมการจับตามองอยู่”

คนถูกตำหนิก็มหน้ากััดฟันกรอด แพรพรรณรายไพล่เข้ามาในชีวิต เมื่อใดก็ทำให้เขาเจอแต่โชคร้ายอยู่ร่ำไป แต่โชคดีที่ใบหน้าเขามีแป้งหนาปกปิดอยู่ แถมยังวาดสีแดงและดำจนปิดบังใบหน้าแท้จริงไปหมด แพรพรรณรายไม่มีทางจำเขาได้แน่ นอกจากสงสัยว่าทำไมเขาถึงจ้องมองเธอ อาจคิดไปได้ว่าเขาสะดุดตาความสวยของเธอเหมือนเช่นผู้ชายหน้าโง่คนอื่น ๆ

“ขอโทษครับซื้อบ้อ อ้าวจะตั้งใจ ไม่ให้ผิดพลาดอีกแล้วครับ”

ชีวิช่วยถอนใจเฮือก แล้วพยักหน้า

“มีสมาธิหน่อยแล้วกัน จากต่อไปต้องสู้กันแล้ว ถ้าพลาดขึ้นมาคงได้เลือดกลับบ้านแน่” ผู้อาวุโสเตือนด้วยความหวังดี เพราะนักแสดงที่ประมาทได้เลือดกันมาหลายรายแล้ว บอกเสร็จหล่อนก็รีบเดินไปยืนคุมด้านข้างเวทีอีกครั้ง พยัคฆ์ทั้งตัวนุ่งบนเก้าอี้ประจำตัว คิ้วขมวดแน่นเมื่อคิดถึงแพรพรรณรายอีกครั้ง

เธอมากับผู้หญิงที่แต่งตัวเหมือนผู้ลากมากดีเช่นกัน กระโปรงผ้าถุงสั้นคลุมเข่า เลื้อมีระบายลูกไม้อย่างดีตรงคอและแขน ใบหน้าหวานดูงดงามกว่าสองปีก่อน เมื่อเติบโตเป็นสาวสะพรั่ง ผิวพรรณเธอเปล่งปลั่ง ทั้งคิ้วคางปากแก้มช่างจิ้มลิ้มพริ้มเพรา เคยเหมือนตุ๊กตากระเบื้องเคลือบอย่างไร ก็ยังคงสวยงามอย่างนั้น เพียงแต่ตุ๊กตาตัวนี้อาบพิษร้ายอย่างที่เธอเคยเจอมาแล้ว

“อาเฮ้ว ไกลถึงคิวแล้ว” ชีวิช่วยตะโกนเตือน พยัคฆ์ส่องกระจกดูหน้าตาอีกครั้งว่าเรียบร้อยดี แล้วคว้าอาวุธมายืนคอยที่บันได ตอนนั้นเขามองไปยังที่นั่งหน้าเวทีก็เห็นว่าแพรพรรณรายอยู่ตรงม้านั่งแถวที่สี่ ชายหนุ่มเพิ่งเห็นไกรศรีเดินเข้ามานั่งข้างเธอ เหงื่ออกฟุ้งเขาแตกพลั๊ก มือสั่นระริกด้วยความกลัว เพราะถ้าไกรศรีจำเขาได้ในตอนนี้ มีหวังคงหมดสิทธิ์แก้แค้นให้บิดา

“อาโฮ่วเป็นอะไรไป” ชิวฮวยมองเห็นความผิดปกติของลูกศิษย์
“ไหวหรือเปล่า”

เขากลืนน้ำลายลงคอเอือกใหญ่ ไม่มั่นใจเลยว่าตนจะผ่านพ้นไปได้
จึงตัดสินใจกระซิบบอกอาจารย์

“ผู้ชายที่มากับผู้หญิงสองคนนั้นฆ่าเตี้ยอ้วเมื่อสองปีก่อน และผู้หญิง
ที่นั่งข้างๆ ก็คือคนที่เบียดเบียนเหตุทำให้เตี้ยอ้วตาย”

“อ้อหยา” ชิวฮวยตอบผาง “แล้วที่นี้จะทำยังไงดี แล้วใครจะแสดง
แทนลือได้ละนี่”

“แต่เมื่อก็้อจำอ้วไม่ได้ อ้วแสดงเอง ซือบ้อไม่ต้องห่วง” พยัคฆ์
ตัดสินใจ ขึ้นหนีไปตอนนี้เท่ากับเรียกร้องความสนใจยิ่งขึ้น ดังนั้นเขาควร
ทำตัวเป็นปกติที่สุด เมื่อนักแสดงจากหน้าเวทีวิ่งเข้าด้านหลัง พยัคฆ์ก็
สุดลมหายใจเข้าลึก...ก่อนจะก้าวออกไป

“ไปที่อื่นกันเถอะ น่าเบือจะตาย ฟังกี่ไม่รู้เรื่อง คุณนวนล็กี่ตามใจ
ยายแพรอยู่ได้” ไกรศรีบ่นอุบ ที่หญิงสาวทั้งสองนั่งปักหลักชมจิวทั้งที่ฟัง
ภาษาจีนไม่ออก

“ก็แค่พักเหนื่อยนิดเดียว เดินเที่ยวตั้งหลายชั่วโมงแล้ว” หญิงสาว
ข้างกายแพรพรรณรายชะงักหน้าบอกไกรศรี “เห็นแพรบอกว่าคู้้นตา
นักแสดงคนหนึ่งมาก เธอเลยนั่งดู”

“ใครกัน” ไกรศรีนิ้วหน้า “แกคู้้นตาใครฮียายแพร”

“เอ่อ แพรจำผิดนะค๊ะพี่ซุน ตอนแรกนึกว่าอาเฮง หลานอาอั้งที่บอก
ว่าแสดงเป็นพระเอกจิว ทำทางจะไม่ใช้คณนะนี้หรือค๊ะ อาจเป็นคณนะอื่น”

“จั้นรี ถ้าไม่ติดใจสงสัยแล้วก็รีบไปดูเขาเซิดมังกร เซิดสิงโตดีกว่า
สนุกกว่าตั้งเยอะ”

“ค๊ะ” แพรพรรณรายพึมพำรับ และยอมลุกตามพี่ชายไปโดยดี
หากยังเดินอ้อยอิ่งเมื่อนักแสดงผู้นั้นก้าวออกมาอีกครั้ง เฝ้าเธอแทบหยุด

อยู่กับที่เมื่อเห็นเขามองมาเช่นกัน

“แพรวจ๊ะ...” นवलล่อหยุดเดินเมื่อไม่เห็นเพื่อนตามมา “ตกลงเขาใช้คนที่แพรวรู้จักหรือเปล่า”

“เอ่อ...เปล่าจ๊ะ รีบไปกันดีกว่า” แพรวพรรณรายบอกเพื่อน ไม่อยากให้ไกรศรีรู้สึกผิดปกติ เพราะเขาเดินแหวกผู้คนกลับมาด้วยใบหน้าที่บึ้งตึงทีเดียว

“อะไรกันอีกยายแพรว จะอ้อยส้อยไปถึงไหน”

“ขอโทษค่ะพี่ซุน แพรวลืมของไว้บนเก้าอี้ ดิที่นี่ก็ขึ้นได้” เธอรีบแก้ตัว “เราไปกันเถอะค่ะ”

ไกรศรีคลายความหงุดหงิดลงเล็กน้อย หันไปยิ้มให้หญิงสาวข้างกายอย่างเอาใจเต็มที

“ขึ้นไปเถอะครับคุณนवल เดียวไม่ทันดูเขาเซดมังกร”

“ค่ะพี่ซุน” นवलล่อเดินเคียงข้างไปกับไกรศรี แพรวพรรณรายเดินตาม แต่ยังไม่หันมองบนเวทีอีกหลายครั้ง จนกระทั่งชายผู้นั้นเดินกลับเข้าหลังเวที เธอก็ถอนใจเบาๆ แล้วสาวเท้าตามหลังพี่ชายและคู่หมั้นสาวที่จะแต่งงานกันเร็วๆ นี้ก่อนพลัดหลงกันไป หากใบหน้านักแสดงงิ้วผู้นั้นยังคงตราตรึงอยู่ในความทรงจำ...

พยัคฆ์ถอนหายใจเฮือกเมื่อผู้ชมทั้งสามลุกขึ้นแทบทันทีที่เขาก้าวออกมาหน้าเวที มีเพียงแพรวพรรณรายเท่านั้นที่คอยหันมองเขาครั้นแล้วครั้นเล่า สุดท้ายก็ยอมจากไปพร้อมกับพี่ชายโดยดี พลอยทำให้ชีวิตสวยโล่งอกไปด้วย จากนั้นการแสดงที่เหลือจึงผ่านพ้นไปด้วยดีจนจบ

หลังการแสดงจบลง เหล่าสมาชิกในคณะรีบเก็บข้าวของแล้วขนกลับไปไว้ที่บ้านเฮียงซัว เพื่อทุกคนจะได้เที่ยวงานรื่นเริงกันต่อ มังกรลาภพยัคฆ์ออกมาเที่ยวจนได้ แม้เขาจะปฏิเสธอย่างแข็งขัน เพื่อนก็ไม่ยินยอม โดยให้เหตุผลว่าคือนั้นเป็นคำคืนพิเศษสุดของปี ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ควรพลาด

เทศกาลสำคัญ

พยัคฆ์จำต้องหยิบหมวกเก็บที่ที่มีกระดุมบนปีกหมวกติดกับด้านหน้าที่พักลงมา ติดมือมาด้วย อย่างน้อยก็ช่วยปิดบังมิให้ใครเห็นหน้าได้ชัดเจน ก่อนที่ทั้งสองจะเดินแทรกฝูงชนไปตามถนนที่ประดับประดาด้วยโคมไฟสีแดง และไฟฟ้าสว่างไสวทั่วถนน

คนที่มิชนักติดหลังเดินเที่ยวอย่างไม่มีความสุขเลย เพราะแม้แต่ระแวงระวังกลัวว่าจะเจอไกรศรีเข้า แต่ผ่านไปพักหนึ่งก็ไม่เห็นชายหญิงทั้งสามในสายตา จนกระทั่งล่วงเข้ายามดึก ผู้คนลดจำนวนลงกว่าตอนหัวค่ำเกือบครึ่ง เขาก็เบื่อใจ คิดว่าทั้งสามคงกลับบ้านกันแล้วเพราะอยู่ไกล จึงเที่ยวงานอย่างสบายใจขึ้น ทั้งวันรุ่งขึ้นแจ้งข่าวประกาศให้สมาชิกหยุดซ้อมหนึ่งวัน สองหนุ่มจึงอยู่เที่ยวต่อ จนกระทั่งพ่อค้าแม่ขายเกือบคนสุดท้ายก็เก็บแผง แสงไฟที่สว่างไสวก็ค่อยๆ ดับลง ทั้งสองถึงรู้ว่าหมดเร็วแรงแล้ว จึงชวนกันเดินกลับบ้าน

พอรู้ตัวก็พบว่าทั้งสองเดินมาไกลถึงสามยอด ระยะทางกลับบ้านไม่ไกลนัก หากนั่งรถลาก ก็ต้องเสียเงินอีกหลายสลึงจึงตัดสินใจเดินกลับ และลัดเลาะไปตามซอกซอยหมายจะร่นระยะเวลาลง แต่ยามค่ำคืนและแสงไฟในตรอกไม่สว่างนัก ทำให้คนไม่ชินทางซັกสับสน ช่วงแรกผ่านตรอกที่มีโคมเขียวประดับประดา รอดพ้นจากบรรดาสาว ๆ ที่ออกมาเรียกแขกหน้าบ้านไปได้ ผ่านพ้นไปสักระยะก็เข้าสู่ตรอกที่แทบมืดสนิท ยิ่งลึกก็แทบไม่มีแสงสว่าง จนพยัคฆ์เริ่มไม่มั่นใจ

“ลือแนใจหรือว่าไม่หลงทาง”

“เฮ้ย อ้าวเคยมาแถวนี้กับซื่อแป่หลายครั้งแล้วนะ มันต้องผ่านด้านหลังบ่อนตัวเฮี้ย เราก็ผ่านมาตะกี้เนี่ย แล้วก็เลี้ยวซ้าย เลี้ยวขวา ซึ่งควรไกลถึงตรอกที่ทะลุไปยังบ้านแล้วนะ”

“นั่นทางตัน” พยัคฆ์ถอนใจ ซึ่ไปที่กำแพงข้างหน้า ตลอดสองข้างทางชาวบ้านก็ปิดประตู ปิดไฟนอนกันหมดแล้ว

“อะไรวะ อ้าวจำไม่ผิดหน้า” มังกรเริ่มลั้งเล แต่ยอมหันกลับโดยดี
“งั้นไปชอยโน้น”

พยัคฆ์ไม่มีทางเลือกนอกจากเดินตามเจ้าถีน เพราะเขาแทบไม่เคย
ออกจากบ้านไปไหน จะรู้ทางก็แต่แถวบ้าน ไกลออกมาหน่อยก็ไม่รู้จักแล้ว
โดยเฉพาะในตรอกซอกซอยแบบนี้ยิ่งไม่ต้องพูดถึง

ยิ่งเดินลึกเข้าไป พยัคฆ์ก็ยิ่งรู้สึกเย็นเยือกอย่างบอกไม่ถูก จริงอยู่
ที่อาจเป็นเพราะอากาศในฤดูหนาวที่เย็นกว่าปกติ หากมีบางสิ่งทำให้เขา
รู้สึกสังหรณ์ใจแปลกๆ พิกล จนต้องเร่งคนนำทาง

“รีบๆ เดินเถอะอาเล็ง”

มังกรมีสีหน้าไม่ดีไปกว่ากันเลย จึงรีบเร่งฝีเท้าหมายจะผ่านพัน
ตรอกนี้ไปให้เร็วที่สุด แต่แล้วก่อนที่พวกเขาจะก้าวพ้นตรอกมืดๆ ไปสู่
แสงสว่าง ร่างอาบเลือดของชายผู้หนึ่งก็หล่นตู่บจากกำแพงตกลงตรงหน้า
สองหนุ่มหยุดกึกและมองหาที่มาของชายแปลกหน้าคนนั้น

“ช่วยด้วย ช่วยอ้วด้วย”

ชายผู้นั้นวิงวอนเสียงแหบพร่า ยกมือสั่นระริกและเต็มไปด้วย
เลือดสดๆ มายั้งทั้งสอง ใบหน้านั้นมองไม่ออกกว่าเป็นใคร เพราะทั้งศีรษะ
และหน้าผากมีบาดแผลจากมีดและของแข็งทุบจนเลือดไหลอาบเต็ม
ไปหมด

ทั้งสองยังยืนตกตะลึงอยู่ตรงนั้นอีกหลายวินาที จนกระทั่งได้ยิน
เสียงแว่วมาตามลม

“เฮ้ย ไปทางนั้นแล้ว แยกย้ายกันตามหา อย่าปล่อยให้รอดไปได้
นะโว้ย”

“เอาไงดีวะ” มังกรละล้าละลัง ด้วยความเป็นคนมีคุณธรรมและได้รับการ
อบรมสั่งสอนจากอาจารย์มานานปี เขาก็หวั่นคนบาดเจ็บไม่ลง “เอานี้
ลือพาเขาหนีไปก่อนนะ อ้วจะช่วยสกัดทางนี้ไว้เอง”

“เฮ้ย ไม่ได้ อ้วไม่ทิ้งเพื่อนเด็ดขาด” พยัคฆ์ไม่ยินยอม

“แต่ถ้าหนีกันไปแบบนี้ รับรองไม่พ้นพวกมันแน่ และพวกมันมีก็คน
ก็ไม่รู้”

“จะก็คนก็ตาม แต่อ้าวจะไม่ปล่อยให้คนไม่มีทางสู้ถูกฆ่าแน่” พยัคฆ์
คำรามลั่น ภาพบิดาที่เสียชีวิตต่อหน้าต่อตาผุดขึ้นมาในความทรงจำ สองปี
ก่อน หากเขาเก่งกล้าวิชาต่อสู้เท่ากับตอนนี้ บิดาอาจยังไม่ตาย และชายผู้
นี้อาจมีครอบครัวรออยู่ที่บ้าน...

พยัคฆ์มองไปรอบตัว เห็นกองไม้ใกล้กองขยะก็คิดว่ามาเป็นอาวุธ
ป้องกันตัว มังกรหรือกองไม้หาอาวุธเหมาะมือ เตรียมพร้อมตั้งรับ ชายสี่คน
ถือมีดยาววาววับวิ่งพรวดพราดออกมาจากหัวมุม พอเห็นทั้งสองก็ชี้

“นั่น มันอยู่นั่น จัดการเลย”

ไม่พูดว่าทำเพลง ทั้งสี่ก็พุ่งเข้าจู่โจมชายทั้งสองที่เตรียมตั้งรับไว้
แล้ว คู่ต่อสู้ที่มีได้มีวิชาต่อสู้เหนือกว่าพวกเขา ใช้แต่มวยหมู่เข้ารุมก็สู้ชาย
ที่มีพื้นฐานการต่อสู้ไม่ได้ ประหม้อมันไม่ก็อึดใจ ทั้งสี่ก็ถูกไม้พาดจนอาวุธ
หลุดมือ ไม่นานที่ต่อมา ร่างพวกมันก็ถูกพาดศีรษะลงไปในอนหมดสติแน่นิ่ง
บนพื้น

“รีบไปกันเถอะ” มังกรเห็นว่าปลอดภัยแล้วก็รีบชวน พยัคฆ์ยังไม่ยอม
ทิ้งอาวุธในมือ พอหันไปเห็นชายนอนจมกองเลือดทำท่าจะลุกขึ้นมาจึง
พาดตรงท้ายทอย ร่างนั้นทรุดฮวบอีกครั้ง พอมันใจว่าปลอดภัยแล้วจึง
ช่วยเพื่อนยกคนเจ็บขึ้นมา ก่อนจะคอยคุมเชิงอยู่ด้านหลัง แล้วทั้งสอง
ก็ออกวิ่งเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ จนกระทั่งพ้นตรอกแห่งนั้นออกมาสู่ถนน
เล็กๆ อันเป็นเส้นทางกลับบ้าน

มังกรเลือกที่จะเดินเลี้ยวไปอีกตรอกเพื่อมิให้สะดุดตาคน พวกเขา
ได้ยืนเสียดสีหัววิ่งตามหลังมา จึงหลบเข้าไปซ่อนตัวในมุมมืด รอจนพวกนั้น
วิ่งผ่านก็เลี้ยวไปอีกทาง มุงหน้ากลับบ้านที่อยู่ไม่ห่างกัน พอปิดประตูหน้าลง
พวกเขา ก็ถอนใจเฮือก แล้วตัดสินใจพาร่างไร้สติของชายแปลกหน้าขึ้นไป
ซ่อนบนห้อง ก่อนที่พยัคฆ์จะลงไปต้มน้ำแกงในที่ซื้อมือทำให้คนในคณะงัว

ดื่มน้อยๆ มาให้ ส่วนมังกรช่วยทำแผล ห้ามเลือดจากบาดแผลมากมายบนตัว จากนั้นก็เช็ดคราบเลือดออกจากร่างกายคนเจ็บ จนกระทั่งสะอาดสะอาดแล้วจึงสวมชุดใหม่แทนชุดเก่าที่ขาดวิ่นและสกปรก

ชายผู้นั้นเจ็บหนัก เพราะมีสติเพียงเล็กน้อยเมื่อถูกปลุกให้ตื่นมา ทั้งสองช่วยกันกรอกยาจนหมดถ้วย เขาก็หลับไปอีกครึ่ง หลังจากดูแลคนเจ็บเสร็จ ชายหนุ่มทั้งสองก็แทบล้มตามไม่ขึ้น คว่าหมอนมานอนบนเสื่อที่ปูบนพื้นอย่างลวกๆ แล้วหลับไปแทบทันทีโดยไม่รู้ว่ คำคินนี้พวกเขาทำบางสิ่ง...ที่จะเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตไปอย่างถาวร...

๕

เสียงครางจากบนเตียงตั้งแต่เช้ามีด ปลุกมังกรตื่นจากการหลับใหล
อีกทั้งเคยตื่นเช้าเป็นนิสัย จึงลุกพรืดพราดขึ้นมาเมื่อจำได้ว่าต้องลงมา
นอนบนพื้นเพราะอะไร

“อาเจ็กฟื้นแล้ว” พยัคฆ์ที่ลุกตามเห็นร่างบนเตียงแคบๆ ชยับไปมา
“คงปวดแผล เดี่ยวอ้าวจะลงไปต้มยาแก้ปวดแก้ช้ำในมาให้อีกกิน ลือป้อนน้ำ
อีกก่อนนะ เดี่ยวอ้าวอุ่นข้าวต้มขึ้นมาให้ด้วย”

มังกรพยักหน้ารับ พอเพื่อนลับตาไปก็หยิบถ้วยน้ำจอร์มิฟีปาก
ซึ่งแตกและมีเลือดเกรอะกรัง พวกเขาต้องปล่อยให้แผลสมานตัวเอง
เพราะไม่มีปัญญาพาไปส่งโรงพยาบาล ส่วนแผลจรรยา พยัคฆ์ช่วย
ทำแผลห้ามเลือดให้แล้วเมื่อคืน และเข้ามาเลือดก็หยุดไหลแล้ว

“ที่นี้ที่ไหน” สายตาคนเจ็บกวาดไปรอบตัว และพยายามยันตัวลุก
ขึ้นหนึ่ง มังกรจึงช่วยพยุง พอหนึ่งได้แล้ว ดวงตาภายใต้เปลือกตามวมบวม
ก็มองพยาบาลจำเป็นอย่างไม่ไว้ใจนัก

“คุณงัวเล่าชั่วบังเฮงครับ เมื่อคืนอาเจ็กได้เงินเยอะไปหน่อยหรือไง

พวกนักเลงถึงได้ตามล่า” มังกรคาดเดาอย่างที่ผิดหวังคุยกับเพื่อนร่วมห้อง
 สายตาเรียวคู่นั้นจ้องมังกรไม่วางตา ก่อนจะพยักหน้าอย่างเสีย
 ไม่ได้

“อ้าวรู้จักอาชัว ลือเป็นลูกศิษย์อั้งนรี” เสียงถามนั้นแหบแห้ง

“ครับ พวกเราเป็นศิษย์ของซือแป๋ ถ้าอาเจ็กรู้จักก็ทีดีเลยครับ อ้าว
 จะไปบอกเฮ้งซือแป๋” มังกรลุกพรวด หากมือที่มีผ้าพันแผลพันรอบบริบ
 ยกขึ้นห้ามอย่างอ่อนแรง

“อย่า...อย่าเพิ่งบอกใคร”

“อ้าว ทำไมล่ะครับ”

คนเจ็บส่ายหน้าน้อยๆ

“มันอันตราย ไม่ใช่ใช้อ้วคนเดียว พวกลือก็ต้องพลอยเดือดร้อนไป
 ด้วย ขอให้อ้าวรักษาตัวอยู่ที่นี้สักพักจนกว่าจะหายดีเสียก่อน เรื่องนี้
 ให้คนรู้ร้น้อยเท่าไรเป็นที่ที่สุด”

“ยามาแล้ว” ประตูไม้เปิดออกพร้อมกับร่างพยัคฆ์ที่ถือถาดเข้ามา
 มังกรทำหน้าอึดอัด เพราะไม่รู้ว่าจะช่วยยกปิดความลับนี้ไปได้นานแค่ไหน
 ส่วนคนมาใหม่ พอเห็นสีหน้าเพื่อนก็ถามทันที “ลือเป็นอะไรไปอาเล้ง”

“ก็...” มังกรอึกอัก พยัคฆ์จึงวางถาดไว้บนโต๊ะข้างหัวเตียง แล้ว
 เพื่อนรักก็ดึงห่างออกมา “อาเจ็บบอกให้เก็บเรื่องนี้เป็นความลับ อย่าเพิ่ง
 บอกใครนะสิ แล้วเราจะปิดคนอื่นๆ ในคณะได้ยังไงวะ”

“อ้าวซือเอี้ยกงวง เรียกอ้วว่ากงเจ็ก” คนเจ็บบอก คงรำคาญ
 สองหนุ่มที่กระซิบกระซาบปรึกษากันอยู่นั้น และทั้งสองหันมอง สะดุด
 ในน้ำเสียงหัวเราะดุจดั่ง ชัดกับใบหน้าแตกยับและบวมบูดจนมองไม่เห็น
 ใบหน้าแท้จริง ถึงเป็นคนรู้จักก็อาจจำหน้าไม่ได้ด้วยซ้ำ “แล้วมีใครรู้หรือ
 ยังว่าอ้วอยู่ที่นี้”

“เอ่อ ยังครับ วันนี้เป็นวันหยุดของคณะจิว อยู่กันแค่นี้ก็คน
 เฮ้งซือแป๋กับซือบ้อยังไม่ตื่น” พยัคฆ์ตอบ เพราะตอนทีล่งไปเขาไม่พบใคร

สักคน

“ดี อย่าให้พวกเขา รู้ ขอให้อ้าวซ่อนตัวอยู่ที่ไหนจนกว่าจะหายดี แล้วอ้าวจะตอบแทนพวกลืออย่างงาม”

“เอ่อ...อาเจ็ก กลัวเจ้าของบ่อนมาตามล่าตัวหรือครับ” มังกรถามอ่อยๆ “ถ้าอย่างนั้น อ้าวว่าเสี่ยงซื้อแป๊ะต้องไม่พอใจแน่ๆ ถ้ารู้ว่าพวกเราเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับพวกนักพนัน”

“พวกลือสองคนไม่ต้องห่วง อ้าวไม่ใช่คนเลว” เอี้ยงกวงยืนยัน “อ้าวไม่ทำให้พวกลือเดือดร้อนแน่ และถ้าอ้าวกลับไปถึงบ้านเมื่อไหร่ อ้าวสัญญาว่าจะตอบแทนคุณงามความดีของพวกลืออย่างงาม และคนอย่างเอี้ยงกวงไม่เคยเสียคำพูด”

“แล้วทำไมกวงเจ็กถึงถูกพวกนั้นดักทำร้ายเล่า ถ้าไม่ใช่คนเลว” พยัคฆ์ซักบ้าง แต่เสียงไม่หนักแน่นนัก ด้วยความเกรงใจผู้อาวุโสกว่า และอะไรบางอย่างในตัวเขาทำให้พยัคฆ์รับรู้ถึงความมีอำนาจที่เหนือกว่าทั้งสอง ทำทางจึงอ่อนลงไปโดยไม่รู้ตัว

“พวกนั้นมันต้องการฆ่าอ้าว เพราะอ้าวไปขวางทางพวกมัน แต่อ้าวไม่ใช่คนเลว” เอี้ยงกวงบอกเสียงหนักแน่น ชัดกับร่างกายที่ดูอ่อนแอ แต่ทั้งน้ำเสียงและแววตายังคงความแข็งแกร่งอยู่มาก “มันฆ่าคนของอ้าวไปหลายคน พวกมันต้องตามมาฆ่าอ้าวแน่ถ้ารู้ว่าอ้าวบาดเจ็บสาหัส ดังนั้นอ้าวจึงต้องหลบซ่อนตัวสักพัก เมื่อกลับไป ก็ต้องพร้อมจะต่อกรกับพวกมัน”

สองหนุ่มหันมาสบตากันด้วยความหนักใจ บ้านเฮียงซัวไม่ได้ใหญ่โต การที่มีคนมาหลบซ่อนอยู่ ไม่ใช่จะทำได้ง่ายๆ

“เอาไงดีไอโฮ่ว”

“หนึ่งพันบาท อ้าวจ่ายให้พวกลือคนละหนึ่งพันบาท” เอี้ยงกวงโพล่งขึ้น โดยที่พยัคฆ์ยังไม่ทันตอบเพื่อนรุ่นน้อง ก็อ้าปากค้างด้วยความตกตะลึง

สองหนุ่มหันมองกันตาโต อยากรู้ว่าแต่เงินจำนวนหนึ่งพันบาทเลยหนึ่งร้อยยังไม่เคยได้เห็นง่ายๆ ในชีวิต มังกรเสียงอ่อยทันที

“แล้วอ้าวจะรู้ได้ยังไงว่ากงเจ็กไม่โกหกพวกเรา”

“คนอย่างอ้าวไม่เคยโกหก แต่ถ้าอ้าวกลับไปตอนนี้ ทุกคนในครอบครัวอ้าวอาจได้รับอันตราย อาจถูกลูกหลงโดนฆ่าไปด้วย ตอนนี้พวกมันไม่รู้ว่ อ้าวอยู่ไหน ที่นี้จะปลอดภัยที่สุด”

พยัคฆ์สะกิดเพื่อนร่วมห้องและกัมหัวกระซิบ

“อ้าวต้องการเงิน เงินก้อนนี้จะช่วยให้เราเริ่มต้นธุรกิจอะไรสักอย่างได้”

“นั่นนะสิ” มังกรเห็นด้วย “แต่ถ้าเฮ้งซื้อแป๊ะจับไม่ได้ เรามีหวังถูกไล่่ออกจากที่ที่กั้นหมด แล้วจะได้เงินหรือเปล่านั้นไม่รู้” พยัคฆ์ยังไม่ทันตอบ เอียงกวงก็ชิงพูดขึ้นแทน

“เฮ้งซัวกับอ้าวรู้จักกันดี ถ้าอ้าวหายดีเมื่อไหร่จะบอกอื่อเอง และอื่อไม่โกรธพวกอื่อแน่”

“ถ้าัั้นเราบอกเฮ้งซื้อแป๊ะเลยไม่ได้เธอครับ” มังกรคาดหวัง

“ตอนนี้ยังไม่ได้ เรื่องนี้ต้องเป็นความลับ พวกอื่อปลอดภัยแน่ อ้าวรับรอง ขอเพียงให้อื่อหายดีก่อนเท่านั้น”

“ถ้าัั้น...อาเล้ง...” พยัคฆ์ตัดสินใจเด็ดขาดแล้วหันไปทางเพื่อน “อื่อนอนอยู่ในห้อง หลอกทุกคนว่อื่อไม่สบายไปลักสองสามวันดีไหม พออื่อหาย อ้วก็เป็นหวัดต่อจากอื่อ ลักอาทิตย์กวงเจ็กคงอาการดีขึ้น”

“อื่อฉลาดมาก...”

“อ้วซื้ออาเฮ้วครับ และนี่อาเล้ง เราเป็นนักแสดงในคณะอ้ว”

“อื่อสองคนฝีมือดีมาก มิเสี่ยวแรงที่เป็นลูกศิษย์อาซัว”

“ขอบคุณครับกวงเจ็ก” ทั้งสองยกมือขึ้นทำความเคารพ ขอขอบคุณผู้อาวุโสที่ซม และยืมหน้าบานกันทีเดียว แล้วพยัคฆ์ก็เอ่ยขึ้นอีก “อ้วว่ กวงเจ็กกินข้าวต้มก่อนดีกว่า แล้วค่อยดื่มยา ยาแก้ซ้าในนี้สูตรของอื่อบ้อกินแล้วหายชะงัดนัก”

เอียงกวงพยักหน้าบ่อยๆ กินข้าวต้มและดื่มยาจนหมด ก่อนจะทิ้งตัว

ลงนอน เพราะรู้ว่าร่างกายต้องการพลังงานและต้องการการพักผ่อนอย่างเต็มที่ ไม่นานก็หลับสนิทอีกครั้ง มังกรจึงนอนเฝ้าห้องเพื่อมิให้ใครสงสัย มีเพียงพยัคฆ์ที่เดินลงไปบอกเจ้าของคณะงิ้วและภรรยาว่าอาเล้งเป็นหวัด และมีไข้เล็กน้อย ชิวฮวยจึงให้เขาออกไปซื้อยามาต้มให้มังกร เขาจึงฉวยโอกาสนั้นไปซื้อของใช้ด้วยเงินที่ได้รับจากเอี้ยงกงวong ธนบัตรใบละสิบบาท สองใบนอนอุ่นอยู่ในกระเป๋ากางเกง เงินจำนวนนี้จ่ายตลาดเลี้ยงคนได้ทั้งคณะงิ้ว หากมันเป็นเพียงใบเล็กๆ หนึ่งใบแทรกอยู่กับธนบัตรใบใหญ่สีแดงเข้มในกระเป๋ากางเกง เขาเดาว่า คงมีเงินไม่ต่ำกว่าพันบาทในปีนั้น

เงินจำนวนนี้นอกจากจะซื้อยาและอุปกรณ์ทำแผลให้เอี้ยงกงวong แล้ว เขายังตั้งใจซื้อผลไม้และซาลาเปามาฝากคนเจ็บและคนแก่งป่วยอีกด้วย ที่เหลือเขาจะซื้อขนมและอาหารอร่อยๆ ที่ไม่มีโอกาสได้กินเลยในชีวิตนี้ไปฝากมังกร...

พยัคฆ์เดินผิวปากไปตามถนนใหญ่ ในมือถือถุงสารพัดเข้าชอย มุ่งหน้ากลับบ้าน แล้วเขาก็เห็นชายกลุ่มหนึ่งเดินสวนออกมา ตลอดทางก็กระซอกแซกคนที่เดินผ่านพลางถามเสียงกระซอกโหยกฮาก ชาวบ้านร้านตลาดสายหน้ากันเป็นแถว พยัคฆ์มองด้วยความสงสัย แต่คิดว่าคงไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับตัว จึงก้มหน้าจูดและรีบก้าวเดิน ขณะที่เดินผ่านชายคนหนึ่งในกลุ่มก็กระซอกแซกเขาสุดแรง

“เฮ้ย เมื่อคืนลือเห็นคนบาดเจ็บกับผู้ชายสองคนวิ่งมาทางนี้หรือเปล่าวะ”

“เปล่า” พยัคฆ์รีบสั่นหน้าทันที ทั้งที่ใจเต้นรัวด้วยความตกใจ และด้วยความกลัวทำให้เขาปฏิเสธไว้วกก่อน “อ้าวไม่เห็นใครที่ลือว่าเลย”

“แล้วนี่ลือซื้ออะไรมา” ชายอีกคนหนึ่งสงสัย และยกถุงในมือพยัคฆ์ขึ้นมาดู “นี่มันห่อยานี่หว่า ลือจะซื้อไปให้ใครกิน” เสียงนั้นดูดันขึ้นทันที

“ของเพื่อนอ้าว ยาลดไข้ มันเป็นไข้หวัดตั้งแต่เมื่อคืน” พยัคฆ์สะกด

อารมณ์ ขึ้นแสดงอาการตกใจหรือหวาดกลัวเพียงนิดเดียว มีหวังคณะงิ้วของเขาพังราบเป็นหน้ากลองแน่ โดยเฉพาะคนพวกนี้ เห็นชัดว่าเป็นนักยี้ข้างถนน หรืออาจสังกัดพวกอั้งยี่กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งก็เป็นได้ และหากยุ่งเกี่ยวกับพวกนี้เมื่อไร เท่ากับความหายนะกำลังมาเคาะประตูหน้าบ้าน

“แล้วนี่แขนลื้อทำไมถึงได้ชำแบบนี้วะ หรือว่าลื้อไปชกต่อยกับใครมา” อีกคนตั้งข้อสงสัยอีก เมื่อเห็นแขนเขาชัดเจนตอนถูกดึงขึ้น

“อ้าวเป็นเด็กในคณะงิ้วเล่าชั่วบ่วงเฮง อยู่ท้ายซอยนี้เอง พวกเราต้องฝึกอาวุธทุกวัน ก่อนหน้านี้เราฝึกหนักเพราะต้องเข้าแข่งขันเมื่อคืน แผลนี้อ้าวพลาดถูกเพื่อนตีด้วยพลอง มันถึงได้ชำแบบนี้” เขาให้เหตุผล และพูดจาอ่อนน้อมเต็มที่

“โอไมใช่คนของใครหรอก” ชาวบ้านที่อยู่ใกล้ๆ ยื่นมือเข้ามาช่วยเมื่อเห็นว่าเขาถูกชายกลุ่มนั้นรุมล้อม “อี่เป็นนักแสดงคณะงิ้วของเฮ้งช้วน่ะ ก็นี่เขาฝึกหนักกันทุกวันนะแหละ เขามีตมาก็ฝึก แล้วว่าเฮ้งก็เป็นตัวเอกในคณะ ต้องฝึกหนักกว่าคนอื่นฯ”

ชายทั้งสองพยักตร์อย่างไม่ไว้ใจนัก เขาผินยิ้ม ทำใจดีสู้เสือ แล้วหางตาก็เห็นชายอีกสองคนเดินออกจากซอยเล็กๆ ด้านซ้ายมือมุ่งหน้ามาทางนี้ คนหนึ่งหน้าตาบอบช้ำมากที่สุด เขาจำได้ว่าเป็นคนพาดแก้มด้วยไม้ที่หยิบมาจากกองข้างถนนจนสลบ หากชายผู้นั้นจำเขาได้ มีหวังที่โกหกมาทั้งหมดจบเท่านั้นพอดี

“อ้าวไปได้หรือยังเฮีย เพื่อนอ้วไม่สบายรอลยาอยู่นะ” พยัคฆ์เอ่ยถามคนที่ทำทางเป็นหัวหน้าใหญ่สุดซึ่ง ดูจะหมดคำถามกับเขาแล้ว

“อ้อ ไปได้แล้ว” ชายผู้นั้นตอบอย่างไม่ค่อยเต็มใจ แต่สุดท้ายเมื่อไม่พบสิ่งผิดปกติใดๆ จึงโบกมือไล่

พยัคฆ์รีบกำศีรษะ ตั้งท่ารีบออกเดินก่อนชายสองคนนั้นจะตามมาสมทบ แต่แล้วก็มีเสียงเรียกขึ้น

“เดี๋ยว!”

เท่าพยัคฆ์หยุดก็

“ครับเฮีย มีอะไรกับอ้าวอีกหรือครับ” เขาก็มหันงู๊ด และหันหลังให้คนที่เดินใกล้เข้ามาทันที

“ถ้าลื้อเจอใครบาดเจ็บอาการปางตายมารักษาตัวอยู่แถวนี้ ให้ไปบอกอ้าวที่โรงฝั้นม้อเฮียตรงตรอกอานี้เยี่ยงี้กึ่งด้วยนะ อ้าวจะมีรางวัลให้อย่างงาม”

“ครับๆ” พยัคฆ์ก็มศีระรับแล้วออกเดินอย่างรวดเร็ว เพียงไปได้ไม่กี่ก้าวชายสองคนก็เดินมาถึงและมีเสียงบ่นลอยมาว่าไม่มีชาวบ้านคนไหนเห็นคนบาดเจ็บผ่านมาแถวนี้เลย สรุปว่าชายทั้งกลุ่มผิดหวังจากการตามล่าตัวเอียงกวง แล้วเดินย้อนกลับไปยังถนนใหญ่ เขาจึงรีบจำกลับบ้าน พอปิดประตูห้องตามหลังเท่านั้น ก็รีบเล่าให้มังกรฟังด้วยความพรึ่นพรีงเมื่อต้องถูกลากเข้าสู่วังจรที่ชาวบ้านหวาดกลัวกันหนักหนา คนดี ๆ ไม่มีใครอยากข้องเกี่ยวกับพวกนักเลงหรืออั้งยี่ ทั้งมีสังกัดหรือไม่มีสังกัดก็ตาม

เมื่อพวกเขาถลำลึกมาถึงเพียงนี้แล้วก็จำต้องก้าวต่อไปจนกว่าเอียงกวงจะหายดี แต่ระหว่างนี้ พวกเขาต้องระมัดระวังอย่างที่สุดไม่ให้ใครล่วงรู้ว่าแอบซ่อนนุคคลอันตรายไว้ พอเอียงกวงหายดี จะต้องรีบพาออกไปจากที่นี่โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

สามวันผ่านไปอย่างราบรื่น มังกรนอนป่วยอยู่ในห้องตามแผนที่ตั้งกลางกันไว้ โดยมีพยัคฆ์คอยดูแลยกน้ำยอกอาหารขึ้นไปให้เพื่อนและแขกสำคัญ บาดแผลบนใบหน้าเริ่มยุบ รอยแตกแดงสีม่วงคล้ำบนเลือดบัดนี้จางลงไปบ้างหลังจากได้นอนพักรักษาตัวเต็มที่และได้ยาดีเป็นประจำ

ตอนนี้เอียงกวงเริ่มลุกนั่งได้แล้วโดยไม่เจ็บหน้าอกและบาดแผลนอกเหนือจากการพูดคุยกันในวันแรกแล้ว พวกเขาแทบไม่ได้พูดคุยกันอีกเลย เพราะไม่ต้องการให้เด็กชายข้างห้องสงสัยเสียงแปลกลบหลม แล้ว

อาจไปฟ้องอาจารย์ได้

พวกเขาจะพอใจว่าไม่มีใครรู้เห็นเรื่องเอี้ยงกวง ในคำคืนที่สาม หลังจากมังกรจำเป็นต้องหายจากอาคารใช้หวิดแล้ว พยัคฆ์ก็ต้องเป็นคนรับช่วงนอนเฝ้าห้องต่อในวันถัดไป หากก่อนที่ทั้งสองจะทันได้ปิดไฟก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น เจ้าของห้องหันหน้ามองกันเล็กน้อย เพราะไม่คิดว่าจะมีใครมาเยี่ยมยามดึกเช่นนี้

“ใคร?” พยัคฆ์ถามออกไป คาดหวังว่าจะเป็นเด็กข้างห้อง แต่แล้วฝันของเขาก็สลาย

“อ้าวเอง”

“ฉิบหายแล้วคราวนี้ ทำยังไงดี” มังกรอุทานเมื่อจำเสียงอาจารย์ได้แม่นยำ คนเจ็บลุกขึ้นนั่ง และยกมือห้ามชายหนุ่มทั้งสองที่ตื่นตระหนกเต็มที่ เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“เปิดเถอะ ถึงเวลาแล้ว และอาจารย์ของพวกหลือไม่ใช่คนโง่ อ้าวยังแปลกใจด้วยซ้ำที่อื้อให้เวลาตั้งหลายวัน”

พยัคฆ์ทำหน้าที่ยุ่งยากใจ แต่อดเห็นด้วยกับผู้สรวุ้ยที่ฉายแววปราดเปรื่องและมากประสบการณ์ไม่ได้ เพราะหลายวันมานี้ ทุกครั้งที่เขาเห็นสายตาแข็งข่มองมาก็รู้สึกหวาดหวั่นอย่างบอกไม่ถูก เพราะเหมือนอาจารย์รู้... เพียงแต่ไม่พูดออกมาเท่านั้น และมันคงถึงเวลาอย่างที่เอี้ยงกวงพูดจริงๆ นั่นแหละ...

พยัคฆ์เดินไปปลดกลอนประตู และถอยหลังมาเสียบๆ เพื่อให้แข็งขั้วก้าวข้ามธรณีประตูเข้ามา อาจารย์กวาดสายตาแหลมคมไปรอบห้อง ก่อนจะหยุดที่เตียงเล็กของมังกร โบกหน้าดูดันและท่าทางเอาเรื่องในตอนแรก พลันเปลี่ยนเป็นตกใจราวกับเห็นปีศาจก็ไม่ปาน แม้เต็มไปด้วยบาดแผลและรอยฟกช้ำ แต่แข็งขั้วจดจำใบหน้านั้นได้ไม่มีวันลืม

“ตัวเฮีย!” แข็งขั้วอุทานลั่นก่อนจะรู้สึกตัว รีบหันหลังปิดประตูลงกลอนอย่างรวดเร็ว สาวเท้าเข้าไปหาคนเจ็บ แล้วรีบทำความสะอาดผู้อาวูโสอย่าง

รวดเร็ว “น้ำมันเกิดอะไรขึ้น แล้วทำไมตัวเฮียถึงได้มาอยู่ในห้องเจ้าสองคนนี้ได้ ทำไมไม่ให้เด็กไปบอก อ้าวจะได้จัดที่พักให้สมเกียรติ”

“ไม่ต้องหรอก” เอียงกวงยกมือห้าม ศิษย์ทั้งสองเห็นก็รู้ทันทีว่าเฮียงชัวย่าเกรงต่อแขกไม่ได้รับเชิญมาก

“ถ้างั้น ข้าลือที่ว่าตัวเฮียหายตัวไปก็เป็นจริงแน่แล้ว อ้าวคิดว่าเป็นแค่ข่าวที่คนไม่หวังดีकुขึ้นมาเสียอีก” พยัคฆ์รีบยกเก้าอี้มาให้อาจารย์ แล้วถอยมายืนหน้าจ่อยข้างๆ มังกร ซึ่งยังห้วนๆ ว่าอาจถูกคาดโทษที่ทำผิดมหันต์ “แล้วสองคนนี่มาเกี่ยวกับเรื่องนี้ยังไง หรือพวกมันทำร้ายตัวเฮียถึงได้พยายามปิดบังเรื่องนี้ไม่ให้อ้าวรู้”

“ไม่ใช่อย่างที่ลือคิดหรอก” เอียงกวงส่ายหน้า रिमฝีปากแตกคลี๊ยมนิดๆ “มันตรงกันข้ามมากกว่า เพราะถ้าไม่ได้สองคนนี่มาช่วย ป่านนี้อ้วคงหายสาบสูญไปจริงๆ อย่างที่พวกมันต้องการแน่”

คิ้วเฮียงชัวผุกเป็นปม ใบหน้าเคร่งเครียดยิ่งกว่าเดิม

“หมายความว่า...มีคนต้องการกำจัดตัวเฮีย...”

เอียงกวงพยักหน้าเล็กน้อย

“มันเป็นฝีมือของใคร”

“อ้าวไม่รู้ มันมืดมาก อ้วกำลังจะกลับบ้าน รถमारอหลังบ่อนเพราะคืนนั้นถนนปิดกันทั้งสาย พออ้วออกประตูมาเท่านั้น พวกมันก็กรูเข้ามาทำร้าย ทั้งมืดทั้งไม้ คนของอ้วไม่ทันระวังตัวจึงรับมือพวกมันไม่ไหว และตัวอ้วเองเกือบจะไม่รอด โชคดีที่อาจู้ยเอาตัวบังอ้วไว้ ไม่งั้นอ้วคงได้ตายสมใจพวกมัน แล้วอ้วก็หนีออกมาหลังตรอก นี้ก็จะไม่รอด คงต้องตายตามคนของอ้วไปแล้ว”

เอียงกวงหยุดถอนหายใจ แล้วหันไปทางชายหนุ่มทั้งสองที่ยังหน้าจ่อยอยู่ริมผนัง

“อ้วปีนกำแพงบ้านหลังหนึ่งหนีพวกมัน ก็มาเจออาโฮวกับอาเล้ง กำลังเดินกลับบ้านพอดี พวกเขาช่วยอ้วไว้ ชัดคนของพวกนั้นจนสลบ

แล้วพาอ้าวมาซ่อนตัวที่นั่นตั้งแต่คืนนั้นเป็นต้นมา”

“แล้วทำไมตัวเฮียถึงไม่ให้สองคนนี้ไปบอกอ้าว อ้าวจะได้จัดอาหาร และยา ดูแลตัวเฮียให้สมเกียรติที่มาพบกับอ้าว”

“ไม่ได้หรอกอ้าว คนที่ต้องการฆ่าอ้าว ไม่มีทางปล่อยอ้าวรอดไป ได้ง่ายๆ หรือ วันนี้อ้าวออกไปซื้อยา ยังเจอพวกมันมาไล่ถามชาวบ้าน ถ้าพวกมันรู้ว่าอ้าวอยู่ที่นี้ พวกมันก็ต้องลำบากแน่”

เฮ้งซัวพยักหน้ารับรู้ก่อนจะถอนใจเสือก

“อ้าวได้ข่าวว่าพวกนักเลงตีกันคืนวันงาน ไม่คิดว่าจะเป็นคนของ ตัวเฮีย วันต่อๆ มาถึงได้รู้ว่าตัวเฮียหายตัวไป และคนที่ตายในตรอกหลัง บ่อนเป็นคนของตัวเฮียทั้งนั้น พวกเราเชื่อกันว่า...”

“อ้าวคงไม่รอด และศพถูกกำจัดไปแล้วใช่ไหม” เอียงกงชิงตอบ ก่อนที่เฮ้งซัวจะพูดจบ

“ครับ ใครๆ ก็คิดอย่างนั้น แต่เพียวเฮียก็ไม่หมดหวังถ้ายังไม่เจอศพ ยังประกาศไปทุกบ้าน ให้ช่วยกันเป็นหูเป็นตา ใครเจอตัวเฮียจะตกรางวัล อย่างงาม”

“อืม...” เอียงกงพยักหน้าอีกครั้ง

“แต่ข่าวเงียบหายไปครับ จนกระทั่งอ้าวเห็นอาโฮ่วทำลับๆ ล่อๆ ทำทางมีพิรุณ แล้วอาเล้งที่ร้อยวันพันปีแข็งแรง ไม่เคยเจ็บไข้ได้ป่วย นี่เป็นใช้ได้กันสามวัน อ้าวคิดว่าถ้าไม่หายก็ต้องไปหาหมอแล้ว อาโฮ่วบอกว่าเป็นอะไร แต่ก็ไม่ยอมลงมา อ้าวถึงต้องขึ้นมาดูให้เห็นกับตา”

“อย่าไปโทษเด็กมันเลย พวกอีทำตามที่อ้าวขอร้อง ชาวของอ้าวยิ่งเงียบเท่าไรก็ยิ่งตีกับทุกคนมากเท่านั้น โดยเฉพาะครอบครัวลื้อ เพราะถ้าพวกมันรู้ว่าใครช่วยเหลืออ้าว ต้องตามมาราวีไม่ให้ได้อยู่อย่างสงบสุขแน่”

“อ้าวเข้าใจแล้ว ว่าแต่ตัวเฮียพอจะทราบไหมว่าเป็นฝีมือของก๊กไหนครับ” เจ้าของคณะจึงถามด้วยความสงสัย

“อ้าวพอจะเตาๆ ได้บ้าง เพราะอามั่มันมาเกี่ยวข้องกับ” เอียงกวงบอกเสียงลอดใรพื้นเมื่อเอ่ยถึงเจ้าของโรงผีนั่นเป็นสถานที่ซึ่งพวกนักเลงบอกพยัคฆ์ให้ส่งข่าว

“มันเป็นคนของใครหรือครับ”

“อ้วยยังไม่มั่นใจ แต่จำได้ว่าลูกสาวมันเพิ่งได้เป็นเมียคนที่สามของหังจ้วง อย่างน้อยมันต้องมีอะไรเชื่อมโยงกันบ้างละ ถ้าอ้วกลับพรรคเมื่อไหร่ อ้วต้องสืบหาความจริงให้ได้”

“ครับ” เอ็งชัวพยัคฆ์หน้ารับ “ถ้างั้นตัวเฮียคิดว่าจะกลับไปพรรคเมื่อไหร่ล่ะครับ”

คำถามง่ายๆ หากพยัคฆ์และมังกรรู้สึกถึงความหนาวเยือกไหลปราดไปตามกระดูกสันหลัง เมื่อรับรู้ว่าตลอดสามวันที่ผ่านมา พวกเขาอยู่ใกล้ชิดกับบุคคลซึ่งมีความสำคัญมากที่สุดคนหนึ่งของกลุ่มคนจีนในเยาวราช แม้ยังไม่รู้เรื่องราวทั้งหมด แต่คำพูดที่ได้ยินก็บอกให้รู้ว่า เอียงกวง...ไม่ธรรมดา...

“อีกสองสามวัน รอให้อ้วอาการดีขึ้นอีกสักนิด ตอนนั้นแผลเริ่มแห้งแล้ว กลับไปอ้วต้องระวังตัวให้ดี ต้องไม่อ่อนแอให้พวกมันมาซ้ำเติมได้ ไม่งั้นพรรคอั้งยี่ของเราต้องแย่แน่ๆ”

ชายหนุ่มทั้งสองหันมาสบตากัน เวลานั้นชนทั้งร่างลุกเกรียวด้วยความพรึ่นพริ้งเมื่อได้ยินชื่อก๊กใหญ่ที่คุมเยาวราชเกือบกึ่งหนึ่ง เป็นหนึ่งในบรรดาหลาย ๆ ก๊กของกลุ่มอั้งยี่ที่แบ่งเขตกันปกครอง ซึ่งไม่มีชาวบ้านคนไหนอยากข้องเกี่ยวกับ เด็กคนไหนอแงได้ยินชื่อเป็นต้องหยุดร้องให้ทันทีด้วยความหวาดกลัว และตัวเฮียผู้นี้คือบุคคลทรงอำนาจสูงสุดของกลุ่มอั้งยี่ ซึ่งหัวหน้าทุกก๊กพร้อมใจกันเลือกขึ้นมาเป็นพี่ใหญ่ของก๊กทั้งปวง ในขณะที่หัวหน้าก๊กที่เหลือจะเป็นเพียงหยีเฮีย หรือพี่รองเท่านั้น และทั่วทั้งเยาวราชไม่มีใครไม่รู้จัก ‘เตี้ยเอียงกวง’

“ถ้างั้น อ้วจะเรียกให้อาชีวะฮวย...”

“ไม่ต้อง” เอียงกวงยกมือห้าม “สามวันมานี้อ้าวก็อยู่มาได้ไม่ต้องรื้อน
อย่าทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ อย่าไปรบกวนอาช้อเลย”

“แต่อ้าวอยากดูแล...”

“ลือกับเด็กของลือดูแลอ้วดีแล้ว อย่าได้กังวลใจ พอกลับไปแล้ว อ้ว
จะตกรางวัลให้พวกลืออย่างงาม”

“ขอบคุณตัวเฮียมากครับ แต่แค่นี้พวกเราที่อยู่ภายใต้การคุ้มครอง
ของตัวเฮียก็มีความเป็นอยู่สุขสบายดีแล้ว ได้โปรดอย่าเกรงใจเลยครับ”

ผู้ยิ่งใหญ่แห่งเขาวราชหัวเราะเบาๆ ยกมือทบไหล่ผู้อ่อนวัยกว่า

“อ้วรู้เ็นว่าต้องทำยังไง เอาละ ลือกกลับไปได้แล้วก่อนที่อาช้อจะ
ขึ้นมาตามอีกคน ส่วนเด็กสองคนนี่ อ้วคิดมาหลายวันแล้ว เมื่อได้เจอลือ
ก็ดี อ้วเห็นหน่วยก้านมันดี ถ้าลือไม่ว่าอะไร อ้วจะขอไปชวรงานที่พรรค
จะเลี้ยงดูพวกมันอย่างดี ไม่ให้น้อยหน้าลือ”

เฮ้งชัวงยหน้ามอลูกศิษย์ทั้งสองที่อ้าปากค้าง ยังตกตะลึงจนพูด
ไม่ออก เขาเองก็ตกใจพอๆ กันกับคำร้องขอของผู้ยิ่งใหญ่แห่งเขาวราช

“อ้ว...เอ่อ...เรื่องนี้ เห็นที่อ้วต้องคุยกับชิวฮวย เพราะสองคนนี้เป็น
หัวเรี่ยวหัวแรงของเรา ขาดพวกเขาไป เราคงแย่” เจ้าของคณะจึงอึกอัก
ท้วงลูกศิษย์ทั้งสอง เพราะรู้ว่าหากปล่อยทั้งคู่ไป อนาคตพวกเขาจะมุ่งหน้า
ไปทิศทางใด โอกาสจะได้ทำมาหากินเหมือนชาวบ้านร้านตลาดคงไม่มี
อีกแล้ว

“อ้วเข้าใจ แต่ไม่ต้องห่วง อ้วจะให้เงินพวกลือมากพอจะอยู่ได้สบายๆ
ไปอีกหลายปี พอที่พวกลือจะปั้นเด็กใหม่ขึ้นมาแทนได้ สองคนนี้มีแววดี
ทั้งไม่มีครอบครัว ไม่มีภาระผูกพัน ดังนั้นไม่มีใครเหมาะสมที่อ้วจะรับเข้า
พรรคมากกว่าพวกเขาอีกแล้ว”

เจ้าของคณะจึงยังมีท่าที่ลำบากใจยิ่ง เอียงกวงจึงตัดบท

“เอาเป็นว่าพวกลือไปคุยกันก่อนแล้วกัน ขอให้จำไว้ว่า อย่าเอา
ความกลัวของพวกลือมาตัดอนาคตเด็ก และพรรคต้องการคนที่มั่งทั้ง

ฝีมือและคุณธรรมมาดูแลคนของพวกเราสืบต่อไป ไม่ใช่อันธพาลคุมซอย
ลือ่น่าจะรู้จักของเราดี”

“ครับ ตัวเฮีย...” เฮ้งซัวรับคำเสียงอ่อย ก่อนจะลุกขึ้นทำความ
เคารพผู้ใหญ่ แล้วเดินออกจากห้องไปด้วยท่าทางหนักใจ พยัคฆ์เดินไป
ปิดประตูตามหลังเจ้าของบ้านแล้วยืนตะลึงอยู่ตรงนั้นไม่ต่างไปจากมังกร

“พวกลือ่น่าหุบปากได้แล้ว อ้าว...เตี้ยเอี้ยงกวง ไม่ใช่ยักษ์ไซ้ไซ้มารอย่าง
ที่ชาวบ้านเล่าลือลั๊กหน้อย!”